

BURMESE
CLASSIC
.com

ပျဉ်းဝင်း

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင်

၂၈၆

စာမူခွင့်ပြုချက်
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်
ထုတ်ဝေခြင်း

- ၅၀၀၇၄၃၀၇၀၀
- ၅၀၀၇၆၈၀၇၀၀
- ၂၀၁၀ ခု အောက်တိုဘာလ
ပထမအကြိမ်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ
အုပ်ရေ
တန်ဖိုး
ထုတ်ဝေသူ

- L လင်း
- ၅၀၀အုပ်
- ၁၅၀ကျပ်
- ဒေါ်သင်းသင်းမာ

ပုညခင်စာပေ ၊ (ယာယီ - ၈၅၆)
တိုက်(၆၁)၊ အခန်း(၁၁)

ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း ၊ ရန်ကုန်။
ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း

အတွင်းပုံနှိပ်

- ကလျာပုံနှိပ်တိုက်၊ (မြ-၁၂၆၇၀)
အမှတ်(၄၂)၊ (၄၂)လမ်း။

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်

- ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြိုင်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် (၉၆) ၊ (၁၁) လမ်း ၊ ရန်ကုန်

၈၉၅. ၈၃

ပုညခင်

ဆံခြည်တစ်မျှင်မင်းချစ် / ပုညခင်။ - ရန်ကုန်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက် ၊ ၂-၁၁

၂၈၈-စာ၊ ၁၈၁၂စာပိုင်း။

(၁)ဆံခြည်တစ်မျှင်မင်းချစ်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ဆံခြည်တစ်မျှင်မင်းချစ်

မနက် ၅ နာရီထိုးတာနှင့် 'မေမြရာ' ၏ ကော့
မျက်တောင်တို့ ညင်သာစွာ ပွင့်ဟလာကြလေသည်။ နာရီနှိုးစက်
ပေးထားသော်လည်း မေမြရာက မိနစ်ပိုင်းလောက်စောပြီး နိုးလေ
ရှိပါသည်။ မနက်တိုင်း ငါးနာရီဆို ထပြစ်တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြာခဲ့ပြီမို့ မေမြရာအဖို့ မနက်စောစော ထရတာဟာ ဘာမှ
အပမ်းမကြီးသော လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုပင် ...။

အိပ်ရာနိုးစပင် ဖြစ်သော်လည်း မေမြရာ၏ မျက်
နက်ဝန်းတို့က မှန်ရံခြောက်သွေ့မနေဘဲ ချက်ချင်းပင် တောက်ပ
အသက်ဝင်လာကြ၏။ အိပ်ရာထက်မှာ အီလေးဆွဲ ပျင်းကြော
ဆန့်ခြင်းမရှိ၊ သမ်းဝေခြင်းမရှိ၊ မျက်လုံးလေး မမှေးတမှေးနှင့်
ဖိမ်ယူနှပ်နေခြင်းမရှိဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှစောင်ကို ဖတ်ခနဲ ဆွဲခွာ
ကာ ခြေထောက်အစုံကို ခုတင်ဘေးသို့ လွှဲချလိုက်ပြီး အခန်း
တွင်းစီး ဖဲသားဖိနပ်ကွင်းစွပ်လေးကို စွပ်လိုက်ပါသည်။

အိပ်ရာမှ လန်းဆန်းစွာ နိုးထလာပြီဖြစ်သော မေမြ ရာညည် ပထမဦးဆုံး ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်က ကိုယ့်လောက် ဝီရိယမကောင်းသော နာရီနှိုးစက်ကို လှမ်းပိတ်ပြီး မေမြရာ အိပ်ရာနီးပြီဖြစ်ကြောင်း သိစေဖို့ အခန်းအပြင်နှင့် ဆက်သွယ် ထားသော ဘဲလ်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်သည်။

ဤအချိန်မှ စ၍ မေမြရာ၏ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်း ဆောင်တာတို့ စတင်ပြီဖြစ်၍ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကို ခပ်သွက်သွက်လေး စတင်လုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

မေမြရာသည် ပခုံးသာသာထိရှည်သော ဖြောင့်စင်း ထူထဲသည့် ဆံပင်ကို ဘဲနှုတ်သီးကလစ်ကြီးဖြင့် ပင့်တင်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကုပ်ပိုးကို ရေစိုလက်ဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် ပုတ် လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အဖြူလေးကို လှမ်းဆွဲယူကာ မျက်နှာသုတ်ရင်း အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

တိတ်ဆိတ် အေးမြသည့် အရုဏ်ဦး မနက်ခင်း လေးမှာပဲ မေမြရာ၏ အခန်းတွင်းမှ မကြုံ၏ အသံစာစာကို စတင် နားသောတ ဆင်လိုက်ရပါသည်။

“မေမြရာရေ... ဒီမှာ မေမြရာဖို့ ကော်ဖီပူလေးနဲ့ ပေါင် မုန့်မီးကင်လေး အသင့်ပဲ၊ ငှား ... မေမြရာက အစောကြီး ထတတ်တော့ မကြုံလည်း အစောကြီး ထပြီး စီစဉ်ပေး

ရတာ အိပ်ရေးတောင်မဝဘူး သိလား၊ ဟိဟိ ... မေမြရာ သွားမှ တမှေးပြန်မှေးရမယ်၊ ညတုန်းက ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ထိုင်ကြည့်ရင်း ညဉ့်နက်သွားမှန်း တောင် မသိလိုက်ပါဘူး”

မေမြရာသည် အလိုက်မသိ ပြောချင်ရာ စွတ်ပြော ရင်း တဝှားတဝှား သမ်းဝေနေသော မကြုံကို စိတ်ပျက်စွာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အိချို့ မလာဘဲ ဘာလို့ မကြုံက လာရတာ လဲ။ မကြုံက စကားများလွန်းတာမို့ မြရာက သဘောမကျပါ။ မနက်စောစောစီးစီး ဒီအသံကို ကြားရတာ အာရုံနောက်လိုက် တာ။

“အဲဒါနဲ့ နာရီကြည့်မိတော့ သုံးနာရီထိုးနေရော...၊ သုံးနာရီမှ အိပ်ပြီး လေးနာရီ ပြန်ထရတော့ အိပ်ရေးပျက် ပြီး ခေါင်းတွေတောင် မူးနောက်နေတာပဲ၊ အိပ်ရေးပျက် ခံရကျိုးတော့ နပ်ပါတယ်၊ ကိုရီးယားကားကလည်း ကောင်းမှကောင်း၊ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ အရမ်းကို အသည်းယားလာလို့ ရှင်းအဲရီကို သွားတောင်သတ်ပစ် ချင်တယ်၊ ဆူးလွှမ်းသော ချစ်နှင်းဆီလေ ... မေမြရာ ကြည့်ဖူးလား၊ ငှား ... အဲဒီဇာတ်လမ်းက ...”

“မကြုံ...”

မေမြရာရဲ့ အေးစက်စက်ခေါ်သံကြောင့် မကြုံက ပါးစပ်ပိတ်သွားကာ မေမြရာကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။

၈ ၃၂ ပုညဝံ

“ရှင် ... မမ၊ ဘာလိုလဲ မမ၊ မကြူ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မမ ...”

“ဪ ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲမေးတာတောင် စကား က တစ်ခွန်းနဲ့မပြီး။ စကားများလိုက်တဲ့ မိန်းမတွေနယ် ...”

“မကြူ ... သွားတော့၊ အိချို့ကို လွှတ်လိုက်ပါ”

“အိချို့က သူ့ရွာ ခဏပြန်သွားတယ် မမ၊ သူ့အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့တဲ့၊ အဲဒါလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ် မှာပါ မမရယ်၊ သူက ရွာမှာ ရည်းစားရှိတယ် မမရဲ့၊ အဲဒီ ရည်းစားကလေး ...”

“မကြူ ...”

“ရှင် ... မမ”

“မနက်စောစော ငါ ကော်ဖီ မသောက်ဘူးဆိုတာ မသိ ဘူးလား”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့လို့ ... မေ့လို့၊ မမက အိပ်ရာ နိုးနိုးချင်း သစ်သီးဖျော်ရည် သောက်ပြီး လမ်းထွက် လျှောက်တယ်၊ ပြန်လာတော့မှ ရေမိုးချိုးပြီး ကော်ဖီ သောက်၊ မုန့်စားတယ်ဆိုတာ အိချို့တော့ မှာခဲ့သား၊ ကျွန်မ မေ့သွားတယ်”

“တို့ကို စကားလာပြောမယ့်အစား တို့အခန်းထဲ ဝင်ဝင် ချင်း အခန်းပတ်ပတ်လည်က လိုက်ကာတွေကို အေးဆွဲ ကပ်ပေးရမယ်ဆိုတာရော မမှာခဲ့ဘူးလား”

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် ၃၂ ၉

“မှာခဲ့တယ်၊ မှာခဲ့တယ်၊ မမက လမ်းလျှောက်က ပြန်လာ ရင် ရောင်နီပျို့နေတဲ့ ကောင်းကင်ကို ကြည့်ရင်း ကော်ဖီ သောက်တတ်တယ်တဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းကောင်း မြင်ရအောင် လိုက်ကာတွေကို အေးဆွဲဖယ်ပေးထားရမယ် တဲ့”

မကြူက အခန်းပတ်ပတ်လည် မှန်ပြတင်းတွေမှာ တပ်ဆင်ထားသည့် လိုက်ကာတွေကို ခပ်သွက်သွက် သွားဆွဲ ဖယ်လိုက်ပြီး ...

“မမ ... မမအတွက် အားကစားဝတ်စုံ ထုတ်ပေးဖို့တော့ မကြူ မမေ့ဘူးနော်၊ မမ ခုတင်ပေါ်မှာ အဆင်သင့်ပဲ၊ ကြက်သွေးရောင်လေး ထုတ်ပေးထားတယ်၊ ကြက်သွေး ရောင် ရင့်စိုစိုလေးက မမ အသားဝင်းဝင်းလေးနဲ့ သိပ် လိုက်တာပဲ”

မေမြရာက ခုတင်ပေါ်တင်ထားသည့် ဝတ်စုံလေး ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပြီး အခန်းထောင့် လိုက်ကာအကွယ်လေး မှာ ရပ်ကာ အဝတ်လဲလိုက်သည်။

“မကြူ ... ဖိနပ်”

“ဒီမှာ အသင့်ပဲ မမ ...”

မြရာက မကြူ အသင့်ထုတ်ထားပေးသည့် အား ကစား ဖိနပ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ခုံပုလေးမှာ ထိုင်၍ မြရာ ဖိနပ်စီးနေဆဲမှာ မကြူက စကားစလာပြန်သည်။

“မမမြရာမှာလည်း သူငွေဖြစ်ပြီး စည်းစိမ်မရှိလိုက်တာ နော်”

မကြူက မြရာ ခုတင်ပေါ်က စောင်ကို ဆွဲယူ ခေါက်ပေးနေရင်း...

“ဒီလို အိပ်စက်တဲ့ အိပ်ရာကြီးပေါ်မှာသာ မကြူတို့ အိပ် ခွင့်ရရင်လေ နေဖင်ထိုးအောင်ကို အိပ်ပစ်လိုက်မှာပဲ။ မမမှာတော့ မိုးမလင်းခင် ထပြီး အမောဆိုမတတ် ပြေးရ လွှားရနဲ့ မသက်သာလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ တစ်နေကုန် လည်း ရုံးသွားရ၊ အလုပ်လုပ်ရဦးမှာ၊ မမဘဝက မကြူ လောက်တောင် စည်းစိမ်မရှိပါလားနော်၊ မကြူဆို မမလို လည်း မနက်အစောကြီး ထပြီး ပြေးစရာမလိုဘူး၊ အိမ်မှု ကိစ္စလေးတွေ လုပ်စိလုပ်စိ လုပ်နေရုံပဲ၊ နေ့ခင်းအလုပ် ပြီးရင် ပြန်အိပ်ရုံပဲ၊ မမ ဘာလို့ မနက်အစောကြီးထထပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပင်ပန်းအောင် လုပ်နေတယ်ဆိုတာ မကြူ ဖြင့် စဉ်းစားလိုက် မရပါဘူး”

“မကြူ...”

“ရှင်... မမ”

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ကပ်ထားတဲ့ စာရွက်ကို သေသေချာ ချာ ပြန်ဖတ်လိုက်ဦး...၊ စာရွက် စုတ်နေရင်လည်း ကွန်ပျူတာ ပြန်ရိုက်ခိုင်းပြီး ပြန်ကပ်ထားလိုက်၊ ပြီးရင် တစ်နေ့ ဆယ်ခါ ပါးစပ်ကရွတ်ပြီး ဖတ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

မေမြရာက အေးစက်စက်ပြောပြီး ဖိနပ်ခါးပြီးပြီမို့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချိတ်မှာ ချိတ်ထားသည့် လျှာထိုးဦးထုပ် အဖြူရောင်လေးကို ဆွဲဆောင်းပြီး မြရာ အခန်းမှ ခြံထဲသို့ တိုက်ရိုက် အဝင်အထွက်ပြုလုပ်နိုင်သည့် ဘေးတံခါးမ ကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ အေးစိမ့်စိမ့် နံနက်ခင်းလေက မြရာကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မြရာက တံခါးဝမှာရပ်လျက် သွေးပူလေကျင့်ခန်း သဘောမျိုး ဆယ်ချက်လောက် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်လိုက်ပြီးမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မကြူကတော့ မှောင်ရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသော မေမြရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ အခန်း တံခါးကို ဆွပ်တံလိုက်ပါသည်။

မကြူအထင်တော့ မမမေမြရာဟာ ကိုယ့်ခုက္က ကိုယ်ရှာလွန်းသူဟု ထင်ပါသည်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီ၊ ဇိမ်ကျကျ မနေရရှာသူဟု မြင်သည်။ မမမြရာရဲ့ဘဝကို မကြူတို့က အား မကျပေါင်ဟုပြောလျှင် ရယ်စရာများ ကောင်းလေမလား...။

မမမြရာရဲ့ ဘဝကြီးက ပင်ပန်းလွန်းလှပါသည်။ မနက် မနက် လူတကာ အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ ချွေးတရွဲရွဲ ထွက်အောင် ထပြေးလိုပြေး။ ပြန်လာတော့လည်း အလေးတွေနဲ့ လား ဘာတွေနဲ့လားမသိ မြှောက်လိုက် ချလိုက် လွဲလိုက်ကစား

သေးသည်။ မမမြရာက ပြေးတာကိုတော့ တစ်မနက်မှ မပျက်
မကွက်။ မိုးတွင်းဆိုရင်တောင် အိမ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်စက်နှင့်
ပြေးတတ်သည်။ စက်ပေါ်မှာ ပြေးတဲ့အခါ ရှေ့မှာ စာတစ်အုပ်
ထောင်ပြီး ဖတ်နေတတ်သည်။ ပြေးပြီးရင်တော့ ခဏလေးပဲ
နားကာ သူ့ကုမ္ပဏီကိုထွက်သွားတတ်သည်။ မမမြရာကို ကြည့်
လိုက်ရင် အခြံတမ်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသည်။ လမ်း
လျှောက်လည်း ခပ်မြန်မြန်ပင်။ မျက်နှာထားကလည်း ခပ်တည်
တည်ပင်။ မမမြရာ အပိုစကားပြောတာမျိုးလည်း မကြုံက
မတွေ့ဖူးပါ။ လိုအပ်သည့် စကားလောက်ပဲပြောကာ သူလုပ်စရာ
ရှိတဲ့ အလုပ်ပြီးလျှင် အေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်၊ တီဗီကြည့်၊
ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်ချင်ထိုင်။ မမမြရာ သီချင်းညည်းတာ
ကိုတောင် မကြုံ တစ်ခါမှမကြားဖူးခဲ့။ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောနေတာကိုလည်း မမြင်ဖူးခဲ့။ မကြုံတို့လို မိန်းမသား
သဘာဝ အတင်းပြောတာ၊ ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောကျ်ား
တစ်ယောက်အကြောင်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်ပြောပြီး ဟီးဟီးဟား
ဟား ရယ်မောကြတာမျိုးလည်း မရှိရှာလေတဲ့ မမမြရာရဲ့ ဘဝ
ကြီးဟာ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလွန်းလှပါသည်။

မကြုံက မမမြရာအကြောင်းတွေ့ရင်းနဲ့တောင်
ပျင်းလာရတာမို့ ပါးစပ်ကို တဆုံးဟကာ အားပါးတရ သမ်း
လိုက်ရင်း မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက်
အိပ်ချင်စိတ်ကြောင့် မှေးရိလာသော မျက်လုံးများဖြင့် နံရံမှာ

ကပ်ထားသည့် စာရွက်ပေါ်က စာလုံးတွေကို လှမ်းကြည့် လိုက်မိ
သည်။

စကားများများမပြောရ။

အလုပ်များများလုပ်ပါ။

အတင်းမပြောရ။

စကားမရှုပ်ရ။

မစပ်စရာ။

အထက်ပါ စည်းကမ်းများကို မလိုက်နာနိုင်ပါက ဤအိမ်တွင်
အလုပ်လုပ်ခွင့် မရှိ။

မကြုံက ထိုစာလုံးတွေကို ကြည့်ရင်း ပခုံးတွန့်
လိုက်မိသည်။ လူဆိုတာ စကားတော့ ပြောချင်မှာပေါ့။ အအမှ
မဟုတ်ရင် ဘယ်သူက နှုတ်ပိတ် တိတ်ဆိတ်နေနိုင်မှာလဲ။
သူများအကြောင်း အတင်းမပြောရဘူးဆိုရင် ကိုယ့်အကြောင်း
ချည်း ထိုင်ပြောနေရမှာလား။ စကားများလို့ အလုပ်ထုတ်ခံရမယ်
ဆိုလည်း ကျေကျေနပ်နပ် အထုတ်ခံလိုက်တော့မယ်လေ ...။

မကြုံက ဘုကျကျတွေးပြီး မီးဖိုချောင်ထောင့်က
အခန်းလေးထဲဝင်ကာ ကွေးအိပ်လိုက်ပါသည်။

မကြုံ ဖိမ်ယူနေချိန်မှာ မမမြရာကတော့ အိမ်နဲ့
သိပ်မဝေးလှတဲ့ အင်းယားကန်ပေါင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်
လေး ပြေးနေခဲ့ပါသည်။ အဲဒီလို ပြေးနေရတာကိုလည်း မြရာက
ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

လူဆိုတာ အချိန်ကို အလဟဿ မဖြုန်းသင့်၊ အချိန်တစ်ခုမှာ အကျိုးရှိမည့် အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်နေသင့်သည် ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြရာက စီးပွားရေးအတွက် အကျိုးရှိမည့် အလုပ်ကို မလုပ်ခင် မနက်စောစောပိုင်းတွေမှာ မြရာရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ပြေးလေ့ရှိမြဲပင် ...။ မြရာရဲ့ တစ်နေ့တာ အချိန်ဇယားထဲမှာ မနက် ၅ နာရီ အိပ်ရာထပြီး ပြေးခြင်းက အစပြု၍ ညအိပ်ချိန် ၁၁ နာရီအထိ လုပ်စရာအလုပ် တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေတတ်သည်။

အားအားယားယား စကားတများများ နေနေတတ် သည့် လူတွေကို မြရာက လုံးဝ သဘောမကျ။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေဟာ စကားအပိုများလွန်းပြီး အပိုအလုပ်တွေ ရှုပ်တတ် လွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ မေမြရာဟာ မိန်းမသားပင် ဖြစ်သော် လည်း မိန်းမသားမဆန်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို တိတိ ကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား အလုပ်လုပ်တတ်သူမို့ ဘာလောစာ အလုပ်ပိုတွေနှင့် ဂရိုဂျောင် စကားများတတ်သော မိန်းမတွေရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို လုံးဝ မနှစ်သက်ပါ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မြရာရဲ့ အိမ်မှာရော ကုမ္ပဏီမှာပါ အပိုစကားမဆိုမည့် ယောက်ျားသားတွေကိုသာ အလုပ်ခန့်ထား ချင်မိပါသည်။

မေမြရာက နံနက်ခင်း လေကို ရှိုက်၍ရှုရင်း ကန် ပေါင်ပေါ်တက်သည့် လှေကားထစ်လေးတွေကို ဆတ်တောက်

ဆတ်တောက် နင်းကာ တက်လာသည်။ ထို့နောက် ကန်ပေါင် စဆုံး တစ်ခေါက်ပြေးလိုက်ပြီး ကန်ရေပြင်ကို မျက်နှာမူကာ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည်။ ပြီးတာနှင့် လှေကားထစ်လေး တွေကို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနင်းကာ ကန်ပေါင်ပေါ်မှ သွက်သွက်လေး ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

အရုဏ်ဦးက တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင်သမ်း လာနေသည်။ မြရာက လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ပြေးလာနေဆဲ မှာ

“အစ်မ ... အစ်မ ...”

နောက်ဘက်မှ ခေါ်သံကြောင့် မြရာ လှည့်ကြည့်မိ တော့ အိမ်က မကြူဆီ အဝင်အထွက်လုပ်နေသော ကောင်မ လေးကို တွေ့ရသည်။ ထိုကောင်မလေးဟာလည်း ဒီလမ်းထဲက အိမ်တစ်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရသည့် အိမ်မော်ကလေးပင်။ အေးရီ ဆိုလား ဘာလား နာမည်တော့ ကြားဖူးသည်။

“အစ်မ ... အစ်မ ... အစ်မကို ပြောစရာလေးရှိလို့ ခဏ လေး ရပ်ပါလား အစ်မ ...”

ကောင်မလေးက ဈေးခြင်းတောင်းကို တံတောင် ဆစ်ကွေးမှာ ချိတ်ထားရင်း မြရာကို လှမ်းပြောနေသည်။ မြရာ အဖို့မှာ ဒီလို ကောင်မလေးမျိုးနှင့် အပေါင်းအသင်းလုပ်ပြီး စကားလက်ဆုံ ပြောစရာအကြောင်းလည်းမရှိ၊ အချိန်ကုန်လည်း မခံနိုင်တာမို့ ...

“တို့အချိန်မရဘူး”

ဟု အပြေးမပျက် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း စွဲမလျှော့ဘဲ ...

“ခဏလေးပါ အစ်မ ... ကျွန်မ ပြောစရာလေး ရှိလို့ပါ”

“သိပ်ပြောချင်ရင်လည်း တို့နောက်ကို အမီလိုက်ပြီးပြောပေတော့ ...”

မေမြရာက ကောင်မလေး လိုက်မလာဘူးအထင်နှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ကောင်မလေးက မြရာနှင့် ယှဉ်ကာ အပြေးလိုက်လာရင်း ...

“အစ်မတို့ အိမ်က မကြုံဟာ သိပ်စိတ်ပုပ်တာပဲ အစ်မ၊ ပြီးတော့ မဟုတ်တာတွေလည်း လီဆယ်ပြောတတ်တယ်၊ နှုတ်လည်းမလုံဘူး၊ ကျွန်မတို့အိမ်က အိမ်ရှင် အစ်မကြီး ဖောက်ပြန်တဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မက သူ့ယုံပြီးပြောမိတာ၊ သူကလည်း ဘယ်သူ့မှပြန်မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးထားလို့ပါ၊ သူက သူ့လျှောက်ပြောမိရင် ဘုရားစူး၊ မြွေပွေးကိုက်၊ မိုးကြိုးပစ်၊ ကားတိုက်လို့တောင် ကျိန်တော့ ကျွန်မကလည်း ယုံမိတာပေါ့၊ အမလေး ... မောလိုက်တာ ...”

ကောင်မလေး ခန္ဓာကိုယ်က ၀၀ပုပုလုံးလုံးမို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ မနိုင်ရင်ကာ သယ်ကာ ပြေးလိုက်ပြောနေရ

သဖြင့် အမောဆိုသံ ပါပါလာသည်။ သို့သော် ... ကောင်မလေးက ရပ်မကျန်ရစ်။ မေမြရာကလည်း ရပ်ပြီး နားမထောင်။ ကောင်မလေးက ဈေးခြင်းတောင်း တစ်ဖက်ဖြင့် ကသီးကရွဲပြေးလိုက်ပြောနေတာမို့ လမ်းသွား လမ်းလာ တချို့က အထူးအဆန်းသဖွယ် လှမ်းကြည့်သွားကြသည်။

“အဲ့ဒါကို သူက ကတိမတည်ဘဲ လျှောက်ပြောတော့ အိမ်က အစ်မရဲ့ ယောက်ျားက ပြန်ကြားပြီး လင်မယားချင်း ပြဿနာတွေလည်း တက်၊ ကျွန်မဆီက စကားပေါက်တာပဲဆိုပြီး အစ်မကလည်း ကျွန်မကို ရိုက်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့မသေတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး အရှိုးရာတွေ ထပ်နေတာပဲ အစ်မရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ အခု အလုပ်ပြုတ်တော့မယ်လေ၊ မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်မ စွာပြန်ရတော့မယ်၊ အဲ့ဒါ မကြုံကြောင့်၊ မကြုံလုပ်လို့ဖြစ်တာ၊ မကြုံ တရားခံ ...”

ကောင်မလေးက မြရာနှင့် ယှဉ်တွဲကာ တတွတ်တွတ် ပြေးလိုက်နေဆဲမို့ မြရာက စိတ်တွေရှုပ်လာကာ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အရှိန်မြှင့်၍ ပြေးလိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးက မြရာကို မိအောင်မပြေးနိုင်တော့တာမို့ နောက်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြရာသည် ခြံစောင့် ဦးမြကြီး အသင့်ဖွင့်ထားသော တံခါးဝကို ဖြတ်ကျော်ကာ ခြံထဲသို့ဝင်လာခဲ့ရင်း ...

www.burmeseclassic.com

“မကြူကို အလုပ်ထုတ်တဲ့အကြောင်း သွားအကြောင်း ကြားလိုက်ပါ ဦးမြကြီး”

ဟု ပြောခဲ့လိုက်ပါသည်။ စကားရှုပ်လှသော မကြူ ကို မြရာ အိမ်မှာ လက်ခံထားလိုတော့ပါ။ မြရာရဲ့ စည်းကမ်း တွေကို ဖောက်ဖျက်သူမှန်သမျှကို မြရာ အရေးယူရမှာပင်။

မြရာသည် အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် အပေါ်ဆုံးထပ် သို့ တန်းတက်သွားကာ မြရာ ကိုယ်ပိုင်အားကစားခန်းလေးထဲ က ပစ္စည်းကိရိယာများဖြင့် အလေးမ၊ ဘယ်ရီရိုက်၊ အကြော လျှော့ပြီး မြရာရဲ့ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ရေချိုးခန်းဝင်ပြီးတော့ မွေးပွတဘက်သားအင်္ကျီကို ခါးစည်းကြိုးဆွဲပတ်၍ ဝတ်လိုက်သည်။ ဘဲလ်လမ်းနှိပ်လိုက်ပြီး မကြာခင်မှာ ဦးမြကြီး မိန်းမ ဒေါ်နွဲ့က ဝင်လာကာ ကော်ဖီ ဗန်းကို မှန်ပြတင်းတွေနားက ခုံပုလေးပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီး မရဲတရဲ လေသံဖြင့် ...

“မြရာကို ဒေါ်နွဲ့ တစ်ခုလောက် တောင်းပန်ချင်တာလေး ရှိတယ်ကွယ်”

မြရာက မှန်ပြတင်းကျယ်ကြီးနားက ကြိမ်ခုံကြီး ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို မယူကာ တစ်ဝိုက်လောက် လိုက်ရင်း ...

“မကြူကို အလုပ်ထုတ်မပစ်ဖို့ တောင်းပန်မှာ မဟုတ် လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“မကြူ စည်းကမ်းဖောက်တာ တစ်ကြိမ်မကတော့ဘူး၊ သူ့အကျင့်ကိုလည်း ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ထုတ်တာပါ။ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ပါဘူး၊ ဒေါ်နွဲ့ သွားနိုင်ပါပြီ ...”

မေမြရာက ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်တာမို့ ဒေါ်နွဲ့က ကုပ်ကုပ်ရဲ့ရဲ့လေး ပြန်ထွက်သွားသည်။

မေမြရာကတော့ ကော်ဖီကို တစ်ခွက်တစ်ခွက်လောက် အရှေ့ကောင်းကင်ဆီက ရောင်နီတို့ ပျံ့အန်လာတာကို ငေးမော ကြည့်နေမိသည်။ မကြာခင်မှာ နေခြည်နွေးနွေးက မှန်ပြတင်းကို ဖြတ်ကျော်လျက် မြရာ အခန်းတွင်းသို့ နွေးဖြာကျလာပါသည်။

အဲဒီလို မနက်ခင်းလေးကို မြရာက နှစ်နှစ်သက် သက် ဖြတ်သန်းမိမြဲပင် ...။

ထို့နောက် မေမြရာက ရုံးသွားဖို့အတွက် ည ကတည်း ဒေါ်နွဲ့ မီးပူတိုက်ပြီး အသင့်ချိတ်ထားပေးသော ခြေ သလုံး အလယ်လောက် အနက်ရောင် စကတ်ကျပ်ကျပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီပုံစံ အဖြူရောင်အင်္ကျီလေးကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ် ဆင်လိုက်ပြီး ခါးပတ်သေးသေးလေးကို ခါးမှာပတ်လိုက်သည်။ ဆံပင်တွေကိုတော့ မြရာက နဖူးအပြောင့်သိမ်းကာ ခပ်မြင့်မြင့် လေး စည်းလိုက်သည်။ မျက်နှာမိတ်ကပ်ကတော့ ခပ်ပါးပါး ပြေပြေလေးပင်။

မြရာသည် အနက်ရောင် လည်သာလက်ကိုင်အိတ် ကြီးကြီးလေးကို ဆွဲယူကာ အခန်းထဲမှထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရုံးသွားခါနီး ထုံးစံအတိုင်း ဘိုးဘိုးရဲ့ စာကြည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက် သွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးကို ဖွဖွခေါက်ပြီးမှ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာကာ ဘိုးဘိုးရှေ့မှာရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဘိုးဘိုး ... မောနင်းပါ”

“မောနင်း ... သမီး၊ ရုံးသွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘိုးဘိုး”

မနက်စောစောဆို စာကြည့်ခန်းထဲဝင်ကာ စာအုပ် ဖတ်နေတတ်သော ဘိုးဘိုးက နှာခေါင်းရိုးပေါ် လျှောကျနေသော မျက်မှန်လေးကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး ...

“သမီးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးအသစ်က အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ခုချိန်ထိတော့ ပြေနေပါသေးတယ် ဘိုးဘိုး ...”

“ဒီတစ်ယောက်နဲ့တော့ ခပ်ကြာကြာလေး အဆင်ပြေ အောင် နေပါကွယ်၊ သမီးမှာ နှစ်လတစ်ကြိမ်လောက် အတွင်းရေးမှူး ပြောင်းပြောင်းနေတာ သိပ်တော့မကောင်း ဘူး”

“သူတို့ကို မြရာ ပြောင်းချင်လို့ပြောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုး၊ သူတို့ကိုက အချိုးမပြေလို့ ပြောင်းနေရတာပါ”

“သမီးကိုက အလုပ်ထုတ်သန်ပါတယ်ကွယ်”

“ရှင် ... ဘိုးဘိုး ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ညည်းက အလုပ်ထုတ်တာကို ဝါသနာပါသလားမှ မသိ တာ၊ အိမ်မှာ ရုံးမှာ အားအားရှိ အလုပ်ထုတ်ပစ်နေတော့ တာပဲ”

“ဘိုးဘိုး ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ သူတို့ကို အလုပ်ထုတ် တာ မြရာ အလွန်လား၊ သူတို့အလွန်လားဆိုတာ ဘိုးဘိုး ပဲ စဉ်းစားကြည့်”

“လွန်တာတော့ လွန်ပေမယ့် နည်းနည်းပါးပါး သွန်သင် ပြုပြင်ယူရမှာပေါ့”

သူတို့ကို ပြုပြင်ဖို့ မြရာမှာ အချိန်မရှိတာ”

“ဒါက သမီးသုံးနေကျ ဆင်ခြေပဲလေ၊ အချိန်ဆိုတာ ရှိအောင်လုပ်ရင် ရှိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီမနက် မင်္ဂလာသတင်း တစ်ခု ကြားထားတယ်၊ ညည်း မကြုံ့ကို အလုပ်ထုတ် လိုက်ပြန်ပြီဆို ... ဘာဖြစ်လို့ ထုတ်ရတာတုန်း ...”

“စကားရှုပ်လွန်းလို့ပါ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က အိမ်တွေရဲ့ ရှိရှိသမျှအိမ်ဖော်တွေနဲ့ သူနဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြဿနာ ပတ်တက်နေတာ၊ မြရာ ချထားတဲ့ စည်းကမ်းထဲက စကားမရှုပ်ရဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်နေတာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး ဘိုးဘိုး၊ ဒါ့ကြောင့် အလုပ် ထုတ်ရတာပါ”

“မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးက စကားများတဲ့ အမျိုးပဲကွယ်၊ သူများ အကြောင်း ပြောချင်ပြော၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း စိန်

အကြောင်း၊ ရွှေအကြောင်း၊ အဝတ်အစားအကြောင်း၊ အိတ်အကြောင်း၊ ပိနပ်အကြောင်းပြော၊ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတဲ့ အဆုံးကျရင် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြန်ပြောနေ ရမှ နေပျော်တဲ့အမျိုးအစားတွေပဲလေ ... ၊ စကားများများ ပြောနေရတာကိုက သူတို့တွေရဲ့ ဘဝအဓိပ္ပာယ် တစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား။”

“မြရာလည်း မိန်းမပါပဲ၊ သူတို့လိုတော့ မပြောပါဘူး။”

“ဒါကတော့ ဘဝချင်းမှမတူတာကိုး၊ မြေးမှာက ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ ကိုယ့်ပညာနဲ့ ... စိတ်ဝင်စားစရာတွေက ရှိပြီး သား၊ သူတို့မှာက ဒါမျိုးမရှိဘူးလေ၊ ဘဝမှာ သင်ယူစရာ လည်း များများမရှိ၊ မျှော်လင့်စရာလည်း များများမရှိ တော့ ဒီလိုပဲ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိ လိုက်စိတ်ဝင်စားပြီး ပျော်အောင်နေကြရတာပေါ့။”

“မြရာကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် အလုပ်လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီး နှုတ်ပိတ်နေမယ့် ယောက်ျားမျိုးတွေကိုပဲ အလုပ်ခန့်လိုက် ချင်တော့တာ ...”

“ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာလည်း အာချောင်တဲ့သူတွေ ရှိတာပဲ မြေးရဲ့။”

“မိန်းမတွေလောက်တော့ မဆိုးဘူးထင်တာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ မြရာရဲ့ စက္ကထရီနဲ့ အဆင်မပြေရင်တော့ အမျိုးသား စက္ကထရီပဲ ခန့်လိုက်တော့မယ်”

မြရာက ဘိုးဘိုးကိုပြောရင်းက နာရီတစ်ချက် ဩည့်ရင်း ...

“ရုံးချိန်နီးနေပြီ၊ မြရာ သွားတော့မယ် ဘိုးဘိုး ...”

“အေး ... အေး ... သွား ... သွား၊ စိတ်ကိုလျှော့နော်မြေး”

ဘိုးဘိုး ဦးမေအောင်က မြေးဖြစ်သူ ရုံးသွားခါနီး တိုင်း မပျက်မကွက် မှာနေကျ စကားကို မှာလိုက်ရသည်။

မြေးရဲ့ စိတ်ကို ဦးမေအောင် အသိဆုံးမိုးပင် ...။

မြေးမလေး အမြဲမြရာရဲ့စိတ်မှာ လွယ်လွယ်ပြောရသော် ထစ်ခနဲ ဆို ဗျစ်ခနဲဟု ဆိုရမှာပင် ...။ စိတ်စောလိုက်ပုံမှာလည်း သူ့ အပြင် နှစ်ယောက်မရှိ။ အလုပ်ကိုတော့ အင်မတန် ကြိုးစားပါ

ရဲ့၊ အောင်လည်း အောင်မြင်ပါရဲ့။ လူမှုရေးမှာတော့ မအောင် မြင်ရှာ ...။ စည်းကမ်းတင်းကြပ်လွန်းသော မေမြရာကို သူ့ရုံးက

လူတွေကလည်း ရွံ့ကြောက် ကြောက်ကြပြီး ကွယ်ရာမှာ ထင် တိုင်းကျနေတတ်သည်။ ကြောင်မရှိ ကြွက်ထဆီသလိုမျိုး။

ကြောင်ရှေ့ကျတော့ ပိပြားနေပြီး ကြောင်ကျောခိုင်းတာနှင့် ပျော် မြူးသောင်းကျန်းနေတတ်ကြတာပင်။

ဦးမေအောင်က အခြေအနေအားလုံးကို သိနား လည်သော်လည်း မြေးမရဲ့အလုပ်ကို ဝင်မစွက်ဖက်လိုက်ချင်တာ

မို့ သတိပေး စကားလေးတွေကိုသာ မကြာခဏ ပြောပြောနေ ရပါသည်။

ဦးမေအောင် သတိပေးစကားပြောပြီးလို့ မိနစ်ပိုင်းတောင် မကြာမြင့်မီ ကာလလေးမှာပဲ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ပြဿနာ တစ်စုံတရာ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

မြရာက လေဒီရှူး(စ်) အနက်ရောင် ပြောင်ပြောင်လေးကို စီးပြီး အိမ်ရှေ့မှာ အဆင်သင့် ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ မြင့်မြင့်စွင့်စွင့် စမတ်ကျကျလေး လျှောက်သွားနေပြီဖြစ်သော်လည်း ကားတံခါးဖွင့်ပေးမည့် ဒရိုင်ဘာက အဆင်သင့်ရှိမနေ။ မောင်းသူနေရာမှာလည်း မရှိ...။

မြရာသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတာမို့ မျက်မှောင်လေး ကြုံတ်လိုက်မိရင်း...

“ဒေါ်နွဲ့... ဒေါ်နွဲ့”

“ရှင်... လာပါပြီ”

“ဒရိုင်ဘာ ဘယ်မှာလဲ...”

“ဟို... ကွမ်းစားချင်လို့ ဆိုလား၊ လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းယာ သွားဝယ်ပါတယ်”

“သူ့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ရှင်...”

မြရာက ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးမြကြီးက အလုပ်ထုတ်သည့်ကိစ္စ သူ့ဘက်သို့ လှည့်မလာရလေအောင် ခြံတံခါးကို အပြေးအလွှား သွားဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဟာ... မမလေး... မမလေး ကျွန်တော့်ကို စောင့်ဦးလေ မမလေး...။ ကျွန်တော် မောင်းရမှာလေ မမလေး”

ခြံထဲသို့ ပြန်ဝင်လာနေသော ဒရိုင်ဘာက အပြေးအလွှား လိုက်အော်ခေါ်သော်လည်း မြရာက လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကားလီဇာကို ဖိနင်းလိုက်လေသည်။

“ဘောစိမ လာပြီဗျို့၊ ဘောစိမ လာပြီ...”

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ စုပေါင်း မုန့်ဖိုးပေးကာ အစောင့်ချထားသော သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ကောင်လေးက မေမြ ရာ ကားကို လှမ်းမြင်သည်နှင့် ရုံးခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကာ ဆော်ဩသတိပေးလိုက်လေရာ ...

“ဘောစိမ လာပြီတဲ့ဟေ့ ...”

ဝိုင်းပွဲ၍ လက်ဖက်သုပ် စားနေသူများက လက် ဖက်ပန်းကန်ကို စားပွဲအောက် အံ့ဆွဲထဲသို့ ထိုးထည့်၍ ဖွက်သူ ကားမှတ်၊ စားပွဲပေါ်မှာပွထနေသည့် ကြက်သွန်ဖြူခွံတွေနှင့် ရေပံ သီးငိမ်း အညှာတွေကို သိမ်းသူကသိမ်း။ သူ့နှုတ်ခမ်းနီ ကိုယ်ဆိုး ဩည့်၊ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းနီ သူ့ပေးဆိုးနေကြသူများ၊ မျက်တောင် ကောနေ ကြသူများ၊ မိတ်ကပ် တက်စတင် လုပ်ကြည့်နေကြသူ မှုကလည်း စားပွဲပေါ်မှာ ပြန်ကွဲနေသော အလှပြင် ပစ္စည်းများ

ကို ကြိုးယူကာ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ ထည့်၍သိမ်းသူက သိမ်း။ နိုင်ငံခြားက အမျိုးအဆွေတွေပြန်လာလို့ ပါလာတဲ့ ပိတ်စ၊အင်္ကျီ အိတ်၊ ဖိနပ်တွေကို ရုံးယူလာပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်နေသူက လည်း ပစ္စည်းတွေကို အလျင်အမြန် ဖွက်လိုက်ရ၏။

မေမြရာ ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာချိန်မှာတော့ ဝန်ထမ်း အားလုံးက ကိုယ့်စားပွဲမှာ ကိုယ် မှင်သေသေ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားလျက် ပင်။

မေမြရာသည် စားပွဲတွေရဲ့အလယ် စင်္ကြံလမ်းမှ လျှောက်ဝင်လာရင်း ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေကို လှမ်းကြည့်အကဲခတ် လိုက်ပြီး ခန်းမကျယ်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်ထိပ်က ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်း ဝင်လိုက်သည်။

စောစောလေးက မေမြရာ စားပွဲပေါ်က ရုံးဖုန်းကို သုံးချင်တိုင်းအသုံးပြုကာ ရည်းစားနှင့် အိနေခဲ့သော အတွင်းရေး မှူးမကလေးသည်လည်း ခုတော့ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ရှေ့မှာ ယှက်ကာ မေမြရာကို ဦးညွှတ်ကြိုဆိုလိုက်ရင်း...

“မောနင်းပါ ... မမ”

“မောနင်း ... မေဇင်”

မေမြရာက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အတွင်း ရေးမှူးမလေးက ပိုင်တစ်ထပ်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ရီ၊ရီ၊ကျိုးကျိုး တင်ပေးလိုက်ရင်း...

“ဒါက မမ လက်မှတ်ထိုးပေးရမယ့် စာရက်တွေပါ”

မြရာက ဖိုင်တွေကို ဆွဲကြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုး စရာရှိတာ ထိုးပေးနေဆဲမှာ အတွင်းရေးမှူးမလေး မေဇင်အေးက စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေရင်း ကိုယ့်ဘာသာစီမံရဲ့မျက်နှာကို မကျေမနပ်ကြည့်နေမိပါသည်။ ကြည့်ပါလား... ရုပ်ကိုက တစ်လောကလုံးကို သူ့အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ကျွေးထားရလို့ စိတ်ရှုပ်နေရတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့...။ လူကလေးက လှပါသော်လည်း မျက်နှာက အရယ် အပြုံးမရှိတဲ့ စက်ရုပ်မျက်နှာမျိုး...။ ခုနေတော့ လက်မှတ်ထိုးရမယ့် စာရွက်တွေကို ပြုံးပြဲစစ်နေလို့သာ ငြိမ်းချမ်းသယောင် ထင်ရပေမယ့် ခဏနေကျ ပူလောင်ပြင်းပြလှုပ်ရှားသက်ဝင်လာပြီး လူတကာကို အပြစ်ရှာတတ်တဲ့ အကြည့်မျိုးတွေနဲ့ ကြည့်လာတော့မှာ...။

ဒီရုံးက ရှိရှိသမျှ ဝန်ထမ်းတွေဟာ မေမြရာဆိုတဲ့ သူဌေးမ ငယ်ငယ်လှလှလေးကို ရှေ့တင်သာ မမ မမရယ်လို့ တဖွဖွခေါ်ပြီး ခူးတုန်အောင်ကြောက်နေကြရပေမယ့် ကွယ်ရာမှာတော့ ဘောစီမံရယ်လို့ လှောင်ပြောင်ခေါ်ကာ ထင်သလို စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ နေနေကြတာပင်...။

ဘောစီမံ ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ ကြောင်တောင်တောင် စည်းကမ်းချက်တွေကိုလည်း ကွယ်ရာမှာ ဟားကြပါသည်။ ထိုစည်းကမ်းတွေကို တပျော်တပါးကြီး ချိုးဖောက်ကြပါသည်။

ဘောစီမံရဲ့ စည်းကမ်းတွေက လိုက်နာစရာမှ မကောင်းဘဲ။ ရယ်ရပါတယ်... ဘာတဲ့...။

ဤရုံးခန်းအတွင်း အတင်းမပြောရ။

အလှမပြင်ရ။

ရည်းစားနှင့် ဖုန်းမပြောရ။

မိန်းကလေးများ မလိုအပ်ဘဲ ပဲမများရ။

အဲဒီ စည်းကမ်းချက်တွေ စထုတ်တဲ့နေ့ကစပြီး ဒီရုံးက ရှိသမျှ မိန်းမတွေဟာ တစ်ပါးသူရဲ့ အတင်းကိုသာမက ဘောစီမံရဲ့ အတင်းကိုပါ ပိုပိုသာသာ ပြောတတ်လာကြောင်း မေဇင် သိလာခဲ့ရပါသည်။ မေဇင်ဟာ ဘောစီမံရဲ့ ၁၆ ယောက်မြောက် အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဒီရုံးက လူတွေ ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာပင်...။

“ဘုရားသာ တနေပေတော့ မမေဇင်ရေ...။ မမေဇင်ရေ က စက္ကထရီတွေလည်း သူ့ဒဏ်မခံနိုင်လို့ ခြေကြရတာ၊ တချို့ဆို တစ်လတောင်မခံဘူး၊ တချို့ကျတော့လည်း လခခက်လို့ သူ့ဒဏ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံပြီး လုပ်ကြပေမယ့် သူ့စိတ်နဲ့မတွေ့ရင် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ မမေဇင်နဲ့ဆို ၁၆ ယောက်မြောက် ရှိနေပြီ၊ ကျွန်မတို့ ဘောစီမံ ဆိုးပုံများတော့ ရုပ်ကလေးနဲ့တောင်မလိုက်ပါဘူး မမေဇင်ရယ်...”

ဘောစီမံ ဒေါ်မေမြရာ၏ ကောင်းသတင်းကတော့ အဲဒီလို မွှေးပျံ့နေခဲ့တာပင်။ ထိုကဲ့သို့ ကောင်းသတင်းမွှေးလှသော

မေမြရာကို မေဇင်ကလည်း သိပ်စေတနာထားလို့မရပါ။ ဒီတော့ နိုင်းသမ္မအလုပ်ကို တာဝန်ကြေလုပ်ရုံသာ။ ဘောစိ ရုံးမှာမရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ရုံးဖုန်းဖြင့် ကိုယ့်ရည်းစားဆီ သဘောရှိဆက်နေ ရုံသာ။ ဘောစိက မေဇင်ကို GSM ဖုန်းတစ်လုံးလည်း ပေးထား ပေမယ့် bill ဆောင်ရတာ သိပ်များလွန်းရင် အကောခံရမှာမို့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် သုံးရတာပင်။

“ဒီနေ့ ဘာတွေလုပ်စရာရှိလဲ မေဇင်...”

“ရှင်...”

မေမြရာက လက်မှတ်ထိုးပြီးသား ပိုင်တစ်ထပ်ကို ရှေ့သို့တွန်းရွှေ့ပေးလိုက်ရင်း မေဇင်ကို လှမ်းမေးလိုက်ပေမယ့် မေဇင်က သွက်သွက်လက်လက် မဖြေ...။ မြရာက မျက်မှောင် ကြွတ်လိုက်ရင်း...

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ တို့ မေးတာ မကြားလိုက်ဘူး လား။”

“ရှင်... ကြားတော့ ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် သွက်သွက်လက်လက် ဖြေမှပေါ့ မေဇင်၊ အတွင်းရေးမှူးဆိုတာ သူဌေးရဲ့ ကိုယ်ပွားပဲ၊ အမြဲ ဖျတ် လတ်နိုးကြားနေမှ အတွင်းရေးမှူးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မှာပေါ့၊ မင်း ခံယူထားတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကိုက အတွင်းရေးမှူးတဲ့၊ အဲဒီဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ လိုက်ဖက်ညီအောင် သူဌေးရဲ့ အတွင်းရေးကအစ လိုက်ပြီး စီစဉ်ပေးရမယ်၊

မင်းရဲ့အာရုံထဲမှာ တို့ရဲ့အလုပ်ကိစ္စကအစ မင်းကို တို့ လုပ်ပေးစေချင်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအဆုံး အမြဲထည့် ထားရမယ်၊ ကဲ... ပြော... ဒီနေ့ တို့လုပ်ရမယ့် အချိန် ဇယားကို...”

“ဟို... နေ့လယ်ကျရင် ဆီဒိုးနား ဟိုတယ်က ဆွေးနွေး ပွဲတစ်ခု တက်ရပါမယ်၊ ပြီးတော့... ညနေကျရင် အရေး ကြီးတဲ့ ဧည့်သည် ကြိုဖို့ လေဆိပ်ကိုသွားရပါမယ်”

“နေ့လယ်ဆိုတာ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ၊ ညနေဆိုတာ ဘယ် နှစ်နာရီလဲ၊ လေယာဉ်က ဘယ်နှစ်နာရီလောက် ဟိုက ထွက်ပြီး ဒီကို ဘယ်နှစ်နာရီ ရောက်မှာလဲ”

“ခဏနော... မမ၊ မေဇင် ပြန်ကြည့်ပေးမယ်၊ စာအုပ် ထဲမှာတော့ သေသေချာချာ မှတ်ထားတယ်”

“အလွတ်မရဘူးပေါ့...”

“ဘယ်ရပါမလဲ မမရဲ့၊ ဒီလောက်အများကြီး မှတ်ရတာ ကိုး”

ဪ... ဒီလောက်အများကြီးတဲ့လား။ မြရာက မေဇင်ကို ကြည့်ရင်း တော်တော် အသည်းယားသွားပါသည်။ ရုပ်ကိုက ကြည့်လိုက်ရင်တော့ နှုတ်ခမ်းနီ မိတ်ကပ် အပြည့်အစုံ နဲ့ပဲ...။ ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် မိတ်ကပ်အရောင် က ကျကိုမသွား။ ၁၅ မိနစ် တစ်ခါများ တို့ပတ်ရိုက်ရိုက် နှုတ်ခမ်းနီ ထပ်ဆိုးလိုက် လုပ်နေသလားတော့ မသိနဲ့ ရုပ်က

လှတယ်လို့ သတ်မှတ်ပေးလို့ ရပေမယ့် အရည်အချင်းက ဘယ်
လိုမှ တော်တယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ မရတဲ့အပြင် ချာတူးကိုလန်
နေတာ။

“ဒီနေ့ သွားစရာက ဒီနှစ်ခုတည်းပဲလား မေဇင်”

“ဘယ်ကပါ့မလဲ မမရဲ့...”

“တခြား ဘာရှိသေးလဲ...”

“ကြည့်ပေးမယ်လေ၊ တစ်ခါတည်း ကြည့်ပေးမယ်”

မေဇင်က သူ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို တဖျတ်ဖျတ်
လှန်လှောနေရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ မြရာက စားပွဲခုံကို
ဘောလုံးပုံနှင့် တတောက်တောက် ခေါက်နေရင်းက မေဇင်
လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ချက်ချင်း အလုပ်ထုတ်ပစ်
လိုက်ရ မကောင်းရှိတော့မယ်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

မေဇင်က စာအုပ်ကိုယူကာ မြရာရှေ့မှာ လာရပ်
လိုက်ပြီး...

“ဆီဒိုးနားပွဲက ၁ နာရီပါ မမ၊ လေယာဉ်က ၇ နာရီခွဲ
လောက် ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ၁၁ နာရီမှာ လှိုင်သာယာက
အထည်ချုပ်စက်ရုံကို သွားစစ်စရာရှိပါတယ်၊ အပြန်ကျ
ရင် (xxx) ပလာစာက ဖက်ရှင်ဆိုင်ကို ခဏဝင်ပါမယ်”

“ဒါပဲလား...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပါပဲ မမ...”

“ဆီဒိုးနားပွဲပြီးရင် ဒီရုံးခန်းမှာ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်နဲ့
တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စကတော့ မင်းစာအုပ်ထဲမှာ မပါ
ဘူးပေါ့”

“ဪ... မေ့လို့... မေ့လို့...”

ကြည့်ပါလား... အပြောအဆိုကိုက၊ ဒါ အတွင်း
ရေးမှူးမ ပြောရမယ့် စကားမျိုးလား။ အရပ်ဆန်လိုက်တာ။

မေဇင်အေးရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ပြောပုံဆိုပုံတွေကို မြရာ
မျက်စိထဲမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သဘောမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်
လာသည်။ ဘိုးဘိုးက ‘စိတ်ကိုလျှော့နော် မြေး’ ဟု ပြောလွန်း
လို့သာ၊ အလုပ်ထုတ်သန်သူကြီးဟု အမည်တပ်ခံရမှာစိုးလို့သာ
ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ အလုပ်ထုတ်မပစ်ဖို့ မြရာ
က ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

“တို့မရှိတုန်း ရုံးကလူတွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ်
လုပ်ကြရဲ့လား မေဇင်”

“လုပ်ပါတယ် မမ၊ သူတို့ အလုပ်ကြိုးစားကြပါတယ်”

မေဇင်က ပုံးဖိဖာပြီး ဖြေလိုက်သည်။ သူတို့ကို
ကိုယ်ကာကွယ်မှ သူတို့လည်း ကိုယ့်ကို ကာကွယ်ကြမှာမို့ပင်။

“ဒါနဲ့ မေဇင်... ညက မင်းဆီ တို့ ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊
အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ကြိုတင်မှာထားစရာရှိလို့ ဆက်
တာ၊ မင်းဖုန်းက လုံးဝမအားဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စအတွက်
ဆက်သွယ်ရလွယ်အောင် ပေးထားတဲ့ ဖုန်းကို ကိုယ်ရေး

ကိုယ်တာအတွက် မသုံးပါနဲ့လို့ တို့ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။

“မေဇင် မသုံးပါဘူး၊ မမရဲ့၊ ဖုန်းတွေက ဒီလိုပဲ ဖြေချင်သလို ဖြေနေတဲ့ဟာ ...”

အေးလေ ... ထားလိုက်ပါတော့၊ လက်ပူးလက်

ကြပ် မမိတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ...။

“ကဲ ... မေဇင် ... လှိုင်သာယာက အထည်ချုပ်စက်ရုံကို သွားမယ်၊ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ အဆင်သင့် လုပ်ထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

မေဇင်က သူ့စားပွဲဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ မြရာက စားပွဲပေါ်က Laptop လေးကို ဖွင့်ပြီး သိမ်းထားသည့် data တွေကို ဖွင့်စစ်နေဆဲမှာ မြရာရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက အသံမြည်လာသည်။

မြရာက ကွန်ပျူတာ ကြည့်လက်စမို ဖုန်းမှာပေါ်နေသည့် နံပါတ်ကို မကြည့်မိဘဲ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ...”

“ဟဲလို ... ဘောစီမလား။”

“ဟင် ... ဘာ၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကိုဆက်နေတာလဲ”

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ ဘောစီမရယ်၊ ငါ့ပါ ...၊ နင့်သူငယ်ချင်း ရဲရင့်ပါ”

“နင် ခုန ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“အများတကာခေါ်တဲ့ နာမည်ပဲ ခေါ်လိုက်တာလေ”

“ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဘောစီမလို့ မခေါ်ဘူး”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... သနားစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကိုယ့်နာမည်တောင် ကိုယ်မသိရှာပါလား၊ ဘောစီမရယ်”

“ဒီအခေါ်အဝေါ်ကို နင် ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

“သိချင်လား၊ သိချင်ရင် ဒီနေ့ ညစာကျွေးလေ”

“ငါ ဒီနေ့ မအားဘူး”

“နင် အားတဲ့နေ့က ဘယ်နေ့ရှိလို့တုန်း၊ အလုပ်ကလေး ဘာလေးလျော့ပြီး ချစ်သူရည်းစားလေး ဘာလေးထားဖို့ အချိန်ပေးပါဦး၊ နင့်စောင့်နေရတဲ့ သူတွေရှိရင် ဘယ်လောက်အားနာဖို့ကောင်းလဲ”

ရဲရင့်က ထုံးစံအတိုင်း နောက်သလိုလို အတည်ပေါက်လိုလို ပြောလာပြန်သည်။ ရဲရင့်ဆိုတာ မေမြရာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းပင်။ သူငယ်ချင်းလို့ ဆိုပေမယ့်လည်း မြရာနဲ့ ရဲရင့်က သိပ်မတွေ့ဆုံဖြစ်ကြပါ။ မြရာကလည်း ခပ်ငယ်ငယ်က အဘိုးနဲ့အတူ နိုင်ငံခြားမှာပဲ အနေများကာ သူကလည်း သဘောသားမို့ သဘောလိုက်နေသည့် အချိန်တွေသာ များခဲ့တာမို့ပင်။

မြရာက ရဲရင့်ကိုဆို ယောက်ျားလေးချင်းလို သဘောထားပြီး ပေါင်းခဲ့တာပင်။ ရည်းစားလည်း မထားဖြစ်တာ မို့ မြရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောစရာ ယောက်ျားဆိုလို့ ရဲရင့်တစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း မြရာက အလုပ် အမြဲရှုပ်နေတတ်တာမို့ ခုနောက်ပိုင်းမှာ သူနဲ့လည်း သိပ် မတွေ့ဖြစ်၊ ပုန်းလည်း သိပ်မပြောဖြစ်တော့ပါ။

မြရာ ရည်းစားမထားတာက မြရာဘဝမှာ ရင်ခုန် လောက်စရာ ယောက်ျားမျိုးကို မတွေ့တာလည်း တစ်ကြောင်း။ ကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားတွေနှင့်တန်းတူ အလုပ်လုပ်နိုင်တာမို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်ကြီးအားကိုးလို့မရတာလည်း တစ် ကြောင်းကြောင့်ပင်။ ရဲရင့်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ နောက်သလို အတည်လိုနှင့် သံယောဇဉ်ရိပ်သမ်းသည့် စကားမျိုးတွေ ပြော တတ်သည်။ သို့သော်...သူ့ဘက်က ဘယ်လိုသဘောပဲရှိရှိမြရာ ကတော့ ဘုရားစူး ရင်မခုန်ပါ။ သူ့ကို ရိုးရိုးသားသား ခင်စရာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုသာ သဘောထားလို့ ရပါသည်။

“ဒီနေ့ မအားရင် မနက်ဖြန် အားမလား မြရာ”

“နင်ကလည်း တစ်သက်လုံး သဘောလိုက်နေဖို့ပဲကောင်း တယ်၊ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဂျီပြီ၊ ခဏနေဦး... မနက်ဖြန် ညနေ ဘာကိစ္စရှိလဲ မေးလိုက်ဦးမယ်၊ မေဇင် မနက်ဖြန် ညနေ ဘာအဖို့မင့် ရှိလဲ”

“ခုထိတော့ မရှိပါဘူး မမ”

“ကဲ... မရှိဘူးတဲ့၊ မနက်ဖြန် ကျွေးပါ့မယ်”

“နင့်အတွင်းရေးမှူးမလေးအသံကလည်း ချိုလိုက်တာ နော်”

“ဒါပဲ... နင်ကတော့...”

“ဘာလဲ... ပြောတာမကြိုက်ဘူးလား၊ သဝန်တိုတာလား”

“လာအကဲစမ်းမနေနဲ့၊ ဘာသဝန်မှ မတိုဘူး”

“နင့်အတွင်းရေးမှူးမလေးက အသံတင်ချို့တာမဟုတ်ဘူး၊

ရုပ်ကလေးကလည်း ချော...”

“နင် ဘယ်တုန်းက မြင်ဖူးလို့လဲ”

“ဆံပင် စတက် အကောက်ကလေးနဲ့၊ နီညိုရောင်တောင် ဆိုးထားသေး...”

“ဟင်... နင် တကယ်မြင်ဖူးတာလား”

“ရုပ်ချောရုံတင် မကဘူး၊ တော်ကီကလည်း အရမ်း ကောင်း”

“ဟဲ့... ငါမေးတာ ဖြေဦးလေ”

“ဒါပေမယ့် သူ့အလှက ပူလောင်ပါတယ်ဟာ၊ နင့်အလှ ကို ခြေဖျားတောင်မမီဘူး၊ နင့်ရုပ်ကမှ မျက်နှာတည်ကြီး ပေမယ့် သူ့ထက်တော့ အေးချမ်းပါသေးတယ်”

“ရဲရင့် ငါမေးတာ မဖြေဘူးလား”

“မနက်ဖြန် ညနေတွေ့မှ ဖြေမယ်လေ ဘောစိမရဲ့”

“ဟဲ့... နင် ငါ့ကို အဲဒီလို မခေါ်စမ်းနဲ့”

“သူများဆီလို့ ခေါ်ရတာပါ ဘောစီမရဲ့၊ ဟား... ဟား”

“ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“နေပါဦး... မချပါနဲ့ဦး၊ ငါ တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ ပါ”

“မြန်မြန်မေး၊ ငါ့မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိတယ်”

“နင့်ရုံးက လူတွေက နင့်ကို သိပ်ကြောက်ရလား”

“ဒါပေါ့...”

“နင်က အရမ်းကို စည်းကမ်းကိုင်ထားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့...”

“အောင်မြင်လား...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ဝန်ထမ်းတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့နေရာမှာလေ...”

“သိပ်အောင်မြင်တာပေါ့၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါက စည်းကမ်းကြီးတယ်လေ၊ ငါ့ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်ရင် ငါ့စည်းကမ်းကို မလိုက်နာလို့မရဘူး၊ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ရင် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“ဪ... ဪ... ဒါဆို ဘာလို့ ခုထိ တစ်ရုံးလုံးကို အလုပ်မထုတ်သေးတာလဲ”

“ဘာရယ်...”

“ဟား... ဟား... တွေ့မှပြောမယ်၊ တွေ့မှဆက်ပြောမယ်”

ရဲရင့်က တဟားဟားရယ်ရင်း ဖုန်းချသွားတာမို့ မြရာ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပါသည်။ အဲဒီရဲရင့်ဟာ အမြဲ သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ နေဖို့ကောင်းသည်။ ပြန်ရောက်တာနဲ့ မြရာကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ထောင့်ေါ့ ကလီရိုနေတော့တာပဲ။ မြရာ အလုပ်ထဲကို အာရုံစိုက်လွန်းတာ၊ စည်းကမ်းကြီးတာတွေကို ရဲရင့်က သိပ်ကြည့်မရသူမို့ ကြုံရင် ကြုံသလို နှိပ်ကွပ်တတ်တာပင်။

အိမ်မှာ ဘိုးဘိုးကလည်း မြရာကိုဆို စိတ်လျှော့ဖို့ အမြဲသတိပေးနေသည်။ တကယ်တော့ ဘိုးဘိုး ဦးမေအောင်ကိုယ်တိုင်က စိတ်ထက်သူပင်...။ မြရာ စိတ်ထက်တာဟာ အဘိုးနဲ့တူလို့ဟု ဆိုခဲ့ကြတာပင်...။ ဘိုးဘိုးဟာ ခုချိန်မှာတော့ အငြိမ်းစား သံအမတ်ကြီးဟောင်း။ တစ်ချိန်ကတော့ သူ့အလုပ်မှာသူ နာမည်ကောင်းဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့သည်။ မြရာ ငယ်ငယ်ကဆို အဘိုး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် နိုင်ငံကို မကြာခဏ လိုက်နေဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘိုးနဲ့နေခွင့်ရခိုက်မှာ မြရာ အမြဲ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်... မြရာတို့ မိသားစုဘဝလေးက ကံဆိုးခဲ့ပါသည်။ မြရာရဲ့ မေမေ ဒေါက်တာမေမိုးချိုဟာ မြရာ ရှစ်နှစ်သမီးလောက်မှာ နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်သွားရင်း ဟိုမှာကားအကဲဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဖေဖေသည်လည်း မေမေစိတ်ဖြင့် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ကာ မေမေဆုံးခဲ့သည့် အင်္ဂလန်

မှာပဲ အလုပ်လုပ်ရင်း အခြေချခဲ့သည်။ မြရာကတော့ ဘိုးဘိုးနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မေမေဆုံးပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာ ဖေဖေ ဟာ ညဘက် အရက် အလွန်အကျွံသောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ နှလုံးသွေးရပ်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

မိဘတွေ ဆုံးတော့ မြရာအသက်က ငယ်ငယ် လေးပဲရှိသေးသည်။ မြရာဟာ ဘိုးဘိုးလက်ပေါ်မှာ ကြီးရသည်။ မြရာဘဝရဲ့ အချိန်အတော်များများကို ပညာသင်ခြင်းမှာသာ မြုပ်နှံထားခဲ့သည်။ ဘိုးဘိုး အလုပ်မှအနားယူတော့ နိုင်ငံခြားက မိတ်ဆွေများ၏ အကူအညီဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု စလုပ် ပါသည်။ အထည်ချုပ်စက်ရုံ၊ အီလက်ထရောနစ်ပစ္စည်း တင် သွင်းသည့် ကုမ္ပဏီ စသဖြင့် လုပ်ငန်းတွေ ချဲ့ထွင်အောင်မြင် လာချိန်မှာ မြရာသည်လည်း အဘိုး၏ သင်ပြမှုကြောင့် စီးပွား ရေးနယ်ပယ်မှာ နေရာလေး ရလာသည်။ ဦးမေအောင်ရဲ့ မြေးမ လေးက သိပ်ထက်မြက်တာဟူသော ဂုဏ်သတင်းက စီးပွားရေး နယ်ပယ်မှာ မွေးပျံ့လာသည်။

မြရာ အသက် ၂၃ နှစ်ပြည့်ချိန်မှာတော့ ဘိုးဘိုးက လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို မြရာလက်သို့ ယှဉ်ယှဉ်ကြည်ကြည် လွှဲအပ် ကာ အနားယူခဲ့ပါသည်။ အိမ်မှာပဲ စာရေး စာဖတ်၊ တရားထိုင် ရင်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေနေသော အဘိုးဟာ မြရာရဲ့အလုပ် တွေကို တစ်ခါတလေ လိုအပ်မှသာ ဝင်အကြံပေးရုံသာ။ အား လုံး မြရာလက် မြရာခြေ လုပ်ကိုင်လာနိုင်ခဲ့တာ ခုဆို သုံးနှစ်

ရှိခဲ့ပြီ။ သုံးနှစ်အတွင်း အတွင်းရေးမှူးက ၁၆ ယောက်ပြောင်းခဲ့ ပြီ။ ဝန်ထမ်း ဘယ်နှစ်ယောက်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့ပြီလဲဆိုတာ ရေတွက်လို့တောင် မနိုင်တော့ ...။

ဘိုးဘိုးကတော့ မြရာကို ဝေဖန်သည်။

“ငါ့မြေးလေးက အလုပ်မှာတော့အောင်မြင်ပါရဲ့၊ ဝန်ထမ်း ရေးရာမှာတော့ မအောင်မြင်ပါလားကွယ်”

ဘိုးဘိုး ဒီလိုဝေဖန်တိုင်း မြရာမှာ ဆင်ခြေတွေ အသင့်ရှိခဲ့သည်။ ဘိုးဘိုးက ပြုပြင်ယူစေချင်သည်။ မြရာက မကြိုက်ရင် အသစ်ပြောင်းသည်။ ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်း ပြောင်း မြရာရဲ့ အလုပ်တွေက အောင်မြင်မြဲမို့ ဘိုးဘိုးလည်း သိပ်တော့ မပြောသာပါ။

“မမ ... စာရွက်စာတမ်းတွေ အသင့်ဖြစ်ပါပြီ”

မေဇင်က ရုံးခန်းအပြင်ဘက်ထွက်ကာ အပြင် ဘက်က ဝန်ထမ်းတွေဆီက လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းတွေ စစ်ဆေးယူလာပြီး မြရာရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

မြရာက စားပွဲနောက် စင်ပေါ်က လက်ကိုင်အိတ် ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ...

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို သွားကြရအောင်”

ဟုပြောကာ ရှေ့မှထွက်နှင့်သည်။ မြရာ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ ရုံးခန်းထဲက ခပ်တိုးတိုး စကားပြောသံ တွေပင် ဆိတ်ငြိမ်သွားရသည်။ မြရာက တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ

၄၂ ၃၁ ပုညခင်

ချိတ်ထားသော သားရေနက်ပြောင်ပြောင် လက်ကိုင်အိတ်ကြီးထဲက နေကာမျက်မှန်ကို ထုတ်တပ်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ခပ်မော့မော့ ထွက်သွားသည်။ မေဇင်က ဖိုင်တစ်ထပ်ကို ပိုက်ကာ နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်လာရင်း ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေဘက်သို့ လှည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ပြခဲ့သည်။

ကားနားသို့ ရောက်သွားသော မေမြရာက ခြေလှမ်းတုံ့ကာ မေဇင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မေဇင်...”

“ရှင်... မမ”

“ကားမောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... မောင်းတတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဒီနေ့တော့ မေဇင်ပဲ မောင်းလိုက်တော့၊ တို့ဒီနေ့ ဒရိုင်ဘာကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ မနက်ဖြန် ဒရိုင်ဘာအသစ်တစ်ယောက် လိုချင်တယ်”

မြရာက မေဇင်ကို ကားသေ့ငှက်ပေးလိုက်တာမို့ မေဇင်က လှမ်းယူပြီး ကားတံခါးကို အရင်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မြရာ ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီးတော့မှ မေဇင်က မောင်းသူဘက်သို့ လျှောက်သွားကာ တံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

မြရာတို့ကား ထွက်ခွာသွားချိန်မှာတော့ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်နေသော သတင်းပေး ကောင်လေးက

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် ၃၂ ၄၃

ရုံးခန်းဘက်သို့လှည့်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်ဟစ်သတင်းပေးလိုက်၏။

“ဘောစိမ သွားပြီဗျို့... ဘောစိမ သွားပြီ”

“ဘောစိမ သွားပြီတဲ့ဟေ့...”

ထိုအချိန်မှ စကာ ရုံးခန်းဟာ ရယ်သံ စကားပြောသံများဖြင့် ဆူညံလှုပ်ရှား သက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ကဲ ... ပြော ... ရဲရင့်”

“ဘာကိုလဲ ... ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“နင် မနေ့က ဖုန်းထဲမှာ ပြောထားတဲ့ကိစ္စကို ဆက်ပြော
စမ်းပါဦး”

“ခဏနေပါဦး ဘာစိမရယ်၊ ပြောင့်ပြောင့်စားပါရစေဦး”

“ငါ အချိန်သိပ်မရဘူးနော် ရဲရင့်၊ နင်ကို သူငယ်ချင်း
မို့လို့ နင် သင်္ဘောကပြန်ရောက်ခါစမို့လို့ အချိန်ပေးပြီး
တွေ့တာ ...”

“နင်ကို ဘယ်သူက ဘောစိမ ခေါ်တယ်ဆိုတာလေးကို
သိချင်တာလေးရယ်၊ နင်အတွင်းရေးမှူးမပုံစံကို ငါသိနေ
တာကို သိချင်တာလေးရယ်ပါ ထည့်ပြောဦးလေ ဘောစိ
မရဲ့ ...”

“နင် ... အဲဒီလို ဆက်ခေါ်နေရင်တော့ ငါသွားတော့မယ်
ရဲရင့် ...”

“ဟ ... ဟ ... စိတ်ကြီးလှချည်လား၊ နေပါဦး ဒေါ်မေမြ
ရာရဲ့၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ခဏ ကျီစယ်နေတာလေး
ကိုတော့ သည်းခံပေးမှပေါ့”

မြရာက ထပြန်ဖို့ပြင်တာမို့ ရဲရင့်က မြရာလက်
ကို ကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲရင်း ပြောသည်။ မြရာက လက်ကို
ပြန်ဆွဲရုန်းလိုက်ရင်း ...

“နင် ငါ့လက်ကို အဲဒီလို လှမ်းလှမ်းဆွဲတတ်တာ ငါ
အမုန်းဆုံးပဲ”

“အမှတ်တမဲ့မို့လို့ပါဟာ၊ ဘာသဘောမှ မပါပါဘူး၊ နင်
လက်ကိုကိုင်ရလို့လည်း ငါ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှမနေဘူး၊
နင်စိတ်ထဲလည်း ဘယ်လိုမှမနေဘူး မဟုတ်လား၊ သူငယ်
ချင်း အချင်းချင်းပဲဟာ”

“သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် လက်ပါတာ ငါမကြိုက်
ဘူး”

“အေးပါ ... အေးပါ ... မှတ်ထားပါ့မယ်၊ ငါစားချင်တာ
လေးတွေ မှာလိုက်တော့မယ်နော်”

“မှာ ... မှာ၊ မှာပြီးရင် ကုန်အောင်စား၊ အလဟဿတော့
မဖြစ်စေနဲ့၊ သူ့မှာလည်း ပိုက်ဆံရှိရက်သားနဲ့ ငါ့ကျွေး
တာပဲ အမြဲစောင့်စားနေတယ်”

“နင်က သူဌေးပဲဟာ၊ ငါက လခစား သင်္ဘောသား၊
နင်လို လုပ်ငန်းရှင်မဟုတ်ဘူး”

“နင်က စက္ကန်းမိတ်လေ၊ ကုန်းပတ်တိုက်ရတဲ့သူမှမဟုတ်
တာ၊ ဒီလောက် ဒေါ်လာတွေ ရနေတာကို”

“ဟဲ ဟဲ ...”

ရဲရင့်က ပြုံးစိစိရုပ်နှင့် မိနူးစာရွက်ကို ပြူးတူးပြုတ်
ကြည့်နေသည်။

သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲပေါ့ပါးရွှင်မြူးနေတတ်
သည်။ ဆံပင်အရှည်ကို နဖူးအပြောင်သိမ်းကာ နောက်မှာစုစည်း
ထားပြီး မကြီးမငယ် နားကွင်းတစ်ဖက်ပန်ထားသော၊ ဂျင်း
ဘောင်းဘီ အစုတ်အပြဲ ဒီဇိုင်းကို တီရှပ်ခပ်ကျပ်ကျပ်နှင့် တွဲ
ဝတ်တတ်သော ရဲရင့်ကို မြရာက လူကြီးလူကောင်းမဆန်လိုက်
တာဟု အမြဲ ရှုံ့ချနေကျပင် ...။

ရဲရင့်က စိတ်တိုင်းကျ စားစရာမျိုးစုံ မှာလိုက်ပြီး
မြရာကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“နင်ရော ဘာစားမလဲ”

“ငါက ညနေစာ မစားဘူး၊ အသီးအနှံလောက်ပဲ စား
တယ်”

“ဝိတ်တက်မှာ စိုးလို့လား”

“ဆိုပါတော့ ...”

“အလှအတွက် အငတ်ခံတယ်ပေါ့”

“အငတ်မခံပါဘူး၊ အရမ်းစားချင်လာရင်တော့ စားပါ
တယ်၊ ညီမ အစ်မဖို့ apple juice တစ်ခွက်နဲ့ အရွက်စုံ
ဆလတ် တစ်ပွဲပေး”

မြရာက စားပွဲထိုး ကောင်မလေးကို လှမ်းမှာလိုက်
ပြီး ရဲရင့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ ရဲရင့်က မြရာကို ပြုံးစိစိ
ကြည့်နေရင်း ...

“မြရာ ... နင့်ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေက နင့်ကို သိပ်ကြောက်
ရတာပဲလား”

“နင် ဒါပဲမေးနေတာပဲ၊ ကြောက်ရတယ်ဟေ့၊ ငါက
အရမ်းစည်းကမ်းကြီးလို့ ငါ့ကိုဆို အသေကြောက်ကြ
တယ်၊ ငါ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာကြတယ်”

“နင့်အတွင်းရေးမှူးမနဲ့ရော အဆင်ပြေလား”

“ခုထိတော့ သိပ်မဆိုးသေးဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ သိပ်ဆိုး
လာရင်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့၊
ဒီတစ်ခါ အတွင်းရေးမှူးခန့်ရင်တော့ ယောက်ျားလေးပဲ
ခန့်တော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မိန်းမတွေက ပစိပစပ်များတယ်၊ အားရင် ရည်းစားနဲ့
ပုန်းအိတယ်၊ စကားရှုပ်တယ်၊ အပိုအလုပ်တွေများလွန်း
တယ်၊ ငါမကြိုက်ဘူး”

“အရွယ်ငယ်ငယ် သူဌေးမက ယောက်ျားလေး အတွင်း
ရေးမှူးခန့်တော့ လူပြောစရာဖြစ်မှာ နင် မကြောက်ဘူး
လား။”

“ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ လူပြောစရာ ဖြစ်တယ် မဖြစ်ဘူး
ဆိုတာက ကိုယ့် အနေအထိုင်ပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊
ဝန်ထမ်းနဲ့ အလုပ်ရှင်ဆိုတာ စည်းတစ်ဖက်စီမှာပါ၊ စည်း
ခိုင်ခိုင်ခြားပြီးနေရင် ဖြစ်တာပဲ”

“နင်က အဘိုးနဲ့ပဲ အမြဲနေပြီး ယောက်ျားလေးလို ကိုယ့်
အားကိုယ်ကိုး စိတ်ဓာတ်မာမာမျိုးနဲ့နေခဲ့တော့ ယောက်ျား
ဆန်ပြီး မိန်းမတွေကို သိပ်ကြည့်မရတော့တာပါ၊ မိန်းမ
ဆိုတာကတော့ မိန်းမသဘာဝ ဇယားရှုပ်တာလေးတွေ
ရှိမှာပေါ့။”

“ငါက မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း ကံမကောင်းဘူး ရဲရင့်၊
ငါငယ်ငယ်က အရမ်းချစ်တဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း
ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့ကိုငါ ယုံလည်း အရမ်းယုံခဲ့တယ်၊ ဒါပေ
မယ့် သူက ငါ့အပေါ် မဖြောင့်မှန်ခဲ့ဘူး၊ ငါ့ ပြည့်စုံမှုနဲ့
ငါ့အလှကို အမြဲမနာလိုဖြစ်နေတတ်တဲ့သူတစ်ယောက်၊
ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို လူတကာ သိအောင် ပို့ပို့
သာသာ လျှောက်ပြောပြီး ကွယ်ရာမှာ ငါ့ကို အသရေ
ဖျက်နေတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်း ငါ တော်တော်

နောက်ကျမှ သိခဲ့ရတယ်၊ နောက်ထပ်ပေါင်းတဲ့ သူငယ်
ချင်းတွေကလည်း ရှေ့မှာပြုံးပြပြီး ကွယ်ရာကျ ကျိတ်
ပြိုင်နေကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ အိမ်က ဝန်ထမ်းတွေဆို
လည်း အဘိုးလက်ထက်ကတည်းက အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်
လာတဲ့ ဦးမြကြီးတစ်ယောက်ပဲ အဆင်ပြေတယ်၊ မိန်းမ
တွေက အားအားရှိ သူများအတင်းလျှောက် ပြောနေ
ကြတဲ့သူတွေ...၊ အဲဒါကြောင့် ငါက မိန်း ကလေးချင်း
သိပ်မပေါင်းဘဲ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းပဲ ပေါင်းဖြစ်
ခဲ့တာ”

“ငါလည်း ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ကံမကောင်းဘူး
မြရာ”

ရဲရင့်က ခပ်တည်တည်ပုံစံနှင့် ပြောလိုက်တာမို့
ဗြဲရာက မျက်ခုံးပင့်မိကာ...

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယောက်ျားလေးချင်း ပေါင်းရတော့ အာရုံမလန်းဘူး
ဟာ၊ မျက်စိပသာဒ မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ မသိမသာ အိမ်ကလီ
လုပ်လို့လည်း မရဘူးပေါ့ဟာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါလည်း
ယောက်ျားချင်း ပေါင်းရတာ စိတ်ပျက်လို့ မိန်းကလေး
သူငယ်ချင်းပဲ ပေါင်းချင်တော့တာ၊ မိန်းကလေး သူငယ်
ချင်းကျတော့ အနည်းဆုံးတော့ အမှတ်တမဲ့လိုလိုတာ

လို့လို့နဲ့ လက်လေး ဘာလေး ဆွဲလိုက်လို့ ရတာပေါ့!”
 “ရဲရင့်... တော်စမ်း၊ ငါက အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်
 နေတာ၊ ကဲ...”
 “အား...”

မြရာက စားပွဲအောက်က ရဲရင့် ခြေသလုံးကို
 ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကန်လိုက်သည်။ ရဲရင့်က ရွံ့မဲ့သည်းတွား
 နေရင်းက ...

“နင် တော်တော် ရက်စက်တယ်၊ တော်ပြီ... ပြောမပြ
 တော့ဘူး၊ နင့်ကို တစ်နိုင်ငံလုံးက ဘောစိမခေါ်လည်း
 ငါ ပြန်မပြောတော့ဘူး”
 “မပြောနေလေ၊ မှာထားတာတွေလည်း မစားနဲ့ပေါ့၊
 ငါ့ဘာသာ အိမ်မှာစားဖို့ ပါဆယ်ယူသွားမယ်”

ရဲရင့်က မြရာကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရင်း ...
 “ငါ တစ်နေ့က နင့်ရုံးကိုရောက်ခဲ့တယ်၊ နင့်ရုံးနားက
 ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုင်ကို ကိစ္စရှိလို့လာတာ၊
 အပြန် နင့်ရုံးကိုဝင်မလို့ နင် ရှိမရှိ နင့်ဖုန်းကိုဆက်ကြည့်
 တာ နင့်ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာပြင်ပရောက်နေတာ
 နဲ့ ထပ်မဆက်ဘဲ ဝင်ခဲ့လိုက်တာ...”
 “အဲ့ဒါကြောင့် နင်က ငါ့အတွင်းရေးမှူးလေးကို မြင်ဖူး
 သွားတာကိုး၊ ငါက အဲ့ဒါနေ့က ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့
 နေ့လယ်စာ ထွက်စားနေတာ...”

“နင့်အတွင်းရေးမှူးမလေးက ချောမှချော၊ ပြောမှပြောပဲ”
 “ဘယ်လို...”
 “ဟဲဟဲ... ငါ့စကားကို နင် ခု သဘောမပေါက်လည်း
 မကြာခင် သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်၊ ငါ နင့်ရုံးကို
 ရောက်တော့ နင့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို မျက်ဝါးထင်ထင်
 မြင်ခဲ့ရတယ်”

မြရာက ဂုဏ်ယူသလို အပြုံးလေးပြုံးရင်းက ထိုင်
 နေသည့် ပုံစံလေးတောင် မတ်ကျောသွားကာ ...

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား... မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း
 အားလုံးကို ပီပြားနေအောင် အုပ်ချုပ်ထားနိုင်တာကို”
 “အေး... တွေ့ပါတယ်ဟာ၊ တွေ့ပါတယ်၊ နင် ဒီလိုလုပ်
 ပါလား၊ မြရာ၊ တစ်ရက်လောက် နင့်ကိုယ်နင် ရုပ်တွေ
 ဘာတွေဖျက်ပြီး နင့်ရုံးကလူတွေ နင့်ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လို
 ပီပီပြားပြား စည်းကမ်းတကျ နေထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ
 မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရအောင် သွားပြန်ချောင်းပါလား၊
 ဒါမှ နင့် အောင်မြင်မှုကို နင် ပြန်တွေ့ပြီး ပီတိလေး
 ဘာလေး ဖြစ်ရတာပေါ့ဟာ၊ ရှေးတုန်းက မြန်မာဘုရင်
 တွေလည်း ကိုယ့်တိုင်းသူပြည်သားက ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်
 လိုသဘောထား တယ်ဆိုတာ သိရအောင် ရုပ်ဖျက်ပြီး
 စုံစမ်းလေ့လာတော် မူကြတာပဲဟာ...”

၅၂ နေ့ ပုညောင်

“နင့်အကြံ မဆိုးဘူး၊ ငါ တစ်ရက်လောက်တော့ အဲဒီလို လုပ်ကြည့်လိုက်မယ်”

“မနက်ဖြန်ပဲ လုပ်ကြည့်လိုက်ပါလား၊ စောစောသိတော့ စောစော ပီတိဖြစ်ရတာပေါ့”

“အေးလေ ... လုပ်ကြည့်တာပေါ့”

မေမြရာက ရဲရင့် အချွန်နဲ့ မ,နေတာကို မသိဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ ပြန်ပြောပါသည်။

ရဲရင့်ကတော့ တစ်နေ့က သူမြင်ခဲ့ရသော အရပ် အသံတွေကို မြရာ မြင်တွေ့ ကြားသိရလျှင် ဘာတွေများ ဖြစ် ကုန်မလဲဟု စဉ်းစားနေမိပါသည်။

မြရာက စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသွားသော အအေး ဖန်ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်ရင်း ...

“ငါ့ကို ဘယ်သူတွေက ဘောစီမ ခေါ်တယ်ဆိုတာ ပြော ပြဦးလေ”

“ငါမပြောပြလည်း နင့်ဘာသာ သိလာမှာပါ၊ ရုပ်ဖျက် ပြီးတော့သာ နင့်ရုံးကို သွားကြည့်လိုက်ပါ”

“ဘာလဲ ... ငါ့ရုံးကလူတွေက ငါ့ကို အဲဒီလို ခေါ်တာ လား”

“နင့်ဘာသာ သွားကြည့်လိုက်ပါဆိုဟာ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ...”

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် နေ့ ၅၃

မြရာက ရဲရင့်ကို ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ အရွက် ခုံသုပ် ပန်းကန်ထဲက ဆလတ်ရွက်တွေကို တူနဲ့ညှပ်၍ စားလိုက် ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရုံးတက်ချိန်မှာတော့ မေမြ ရာသည် မဟော်ကနီရောင် ဒစ်ဂျစ်တယ်ကောက် ဆံပင်ခွေအလိန် တွေ ပန်းနားထိ ဝဲကျနေသော ဆံပင်တုကို သေသေသပ်သပ် စွပ်လျက်၊ နေကာမျက်မှန်း မည်းပိတ်ပိတ်ကြီးကိုတပ်ကာ မြရာ ဘယ်တုန်းကမှ ဝတ်လေ့မရှိသော အသားကပ်ဘောင်းဘီ အစိမ်း ရောင်နှင့် ပေါင်လယ်ကျော်သည်အထိရှည်သော အင်္ကျီပွပ္ဖဟားဟား အဝါတောက်တောက်ကို ဝတ်၊ အဖြူရောင် ကြီးသိုင်းဒေါက်ဖိနပ် မြင့်မြင့်ကြီးကို စီး၍ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

ကားပါကင်နေရာက စလို ရုံးခန်းသို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွေ့ကြသည့် လူအပေါင်းဟာ မြရာကို လုံးဝ မမှတ်မိကြပါ။ မြရာက အောင်မြင်သော ကိုယ့်ရုပ်ဖျက်မှု အတွက် ကျိတ်၍ ကျေနပ်ရင်း ရုံးခန်းဘက်သို့ ဆတ်ကော့လတ် ကော့ ပုံစံဖမ်း၍ လျှောက်လာပါသည်။ ရုံးခန်းအဝင်ဝကို လှမ်း

မြင်နိုင်သည့် နေရာရောက်တော့ ရုံးခန်းဝမှာ ရပ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေသော သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း မောင်မြင့်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ ကင်းစောင့်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး။ နေစမ်း ပါဦး... ဒင်းတာဝန်က ဒီအချိန်ဆို ရုံးခန်းကြမ်းပြင် ကျောက်ပြား တွေကို ရေစိုဝတ်တပ် တုတ်တံရှည်နဲ့ သုတ်နေရမှာမဟုတ်လား။ ဒီအပေါက်ဝမှာ ဒင်း တာဝန်ဘာရှိလို့လဲ။

မြရာသည် ရုတ်တရက် ကိုယ်ရပ်ဖျက်ထားတာကို ကိုယ့်ဘာသာမေ့လျော့ကာ မောင်မြင့်ဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက် သွားလိုက်မိပြီးမှ ချက်ချင်း သတိရကာ ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်မိ သည်။ အချိန်မီ သတိရလို့ တော်ပါသေးရဲ့...။ နောက်မို့ဆို ဒင်းကို ဆုလိုက်မိတော့မှာ...။

“ဟဲ့... မောင်မြင့် ဘောစီမကို သေသေချာချာ ကြည့် ထားနော်၊ သူလာတာ မြင်ရင် အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြား ဦး”

ရုံးခန်းထဲက လွင့်ထွက်လာတဲ့ ပြာတာတာ စူးတူး တူးအသံဟာ ကွန်ပျူတာရိုက်တဲ့ သီရိရဲ့ အသံ...။

“စိတ်ချပါ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စောင့် ကြည့်နေပါတယ်၊ ဘောစီမ လာရင် အေးကြီးကတည်း က မြင်သာပါတယ်၊ သူ့ပုံစံက ထောင်ထောင် ထောင် ထောင်နဲ့ တစ်လောကလုံးကို လုပ်ကျွေးနေရတဲ့ ပုံမျိုး”

ဟင် ... ကြည့်စမ်း ဒါ ငါ့ကိုပြောနေတာ မဟုတ်လား။ ဘောစိမဆိုတာ ငါ့ကို ရည်ညွှန်းတာမဟုတ်လား။ မြရာသည် အပြန်အလှန် အော်ပြောနေသော စကားတွေကို မျက်ခုံးကလေးပင့်၍ နားထောင်နေမိရာမှ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။

“အေး ... ပြောပြော မောင်မြင့်ရေ၊ နင်လည်း ဘောစိမကွယ်ရာမို့လို့ ဒီလိုပြောရတာ မဟုတ်လား၊ သူ့ရှေ့ကျမျက်လွှာတောင် ပင့်မကြည့်ရဲဘဲ အမြီးကုပ်နေရတာ မဟုတ်လား။”

“ဟား ... ဟား ... အစ်မတို့ရော ဘာထူးလို့လဲ၊ ဘောစိမရှေ့ကျ ဟုတ်ကဲ့ ... မမ၊ ဟုတ်ကဲ့ ... မမနဲ့ အပြောလေးတွေကို ချို့လို့၊ ကွယ်ရာကျ ဘောစိမအတင်းပဲ မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောနေကြတာ မဟုတ်လား။”

“သူ့အတင်းကို ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်လေးပြောလိုက်ရမှ ငါတို့ရဲ့ မွန်းကြပ်မှုတွေ နည်းနည်းပါးပါး သက်သာရာ ရလို့ပါဟယ်၊ ဟဲ့ ... စကားပဲ လှည့်ပြောမနေနဲ့ဦး၊ သေချာလည်း ကြည့်ထားဦး၊ ဒီမှာ ငါတို့ ကိစ္စမပြီးသေးဘူး။”

“ကြည့်ထားပါတယ် အစ်မရဲ့၊ အစ်မတို့သာ မုန့်ဖိုးပိုပိုသာသာ ပေးဖို့ မမေ့နဲ့ ...”

“အေးပါဟဲ့ ... နင့်တာဝန်သာ နင်ကြေအောင် လုပ်စမ်း

ပါ၊ ငါ ဒီမှာ ပွဲစားအပ်ထားတဲ့ စိန်ထည်လေးတွေ ရောင်းစွဲရင် နင့်ဖို့ မုန့်ဖိုးပေးမှာပါ။”

မြရာသည် ကြားလိုက်ရသော စကားတွေကြောင့် ဒေါသထွက်ကာ အသားတွေပင် တုန်ချင်လာသည်။ သို့သော် ခုချိန်မှာ ပေါက်ကွဲလို့မဖြစ်တာမို့ စိတ်ကိုထိန်းကာ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

မြရာရဲ့ ရုံးခန်းဟာ ခုတော့ ဈေးတန်းကြီးဖြစ်လို့ နေသည်။ ပိတ်စတွေကို ကိုယ်နဲ့ကပ်ကြည့်သူကကြည့်၊ အင်္ကျီတွေကို ထပ်ဝတ်ကြည့်သူကကြည့်။ ထို့ပြင်မက ဗျူဟာပါလာဖွင့်ထားသူများလည်း ရှိနေသေးရာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးနေသူများ၊ ခေါင်းဖြိုးနေသူများလည်း ရှိကြသေး၏။ စိန်ထည်တွေကို ပြူးပြဲကြည့်နေကြသူများကလည်း ဒီရုံးခန်းတစ်နေရာမှာ မီးထလောင်နေရင်တောင် တော်တော်နဲ့ သိမယ့်ပုံမပေါ် ...။ ကြောင်မရှိ ကြွက်ထဆိုသလို မြရာရဲ့ ရုံးဝန်ထမ်းတွေဟာ မြရာ မရှိချိန်မှာ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေကြသည့်အပြင် မြရာအပေါ် တစ်စက်ကလေးမှ အကောင်းမမြင်နိုင်တာကို မြရာ ခုမှသိလေသည်။

ဒီလိုပုံစံတွေကို ရဲရင့် မြင်သွားခဲ့မှာပဲ ...။ မြရာကတော့ မြရာရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို ပိပြားနေအောင် အုပ်ချုပ်ထားနိုင်တယ်ဆိုပြီး မာန်တက်တဲ့ အပြောလေးနဲ့ ပြောခဲ့မိသေးတာ၊ ခုတော့ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ ...။

ရုံးခန်းတွင်းကို ဝှေ့ဝှေ့ကြည့်ရင်း အလယ် စင်္ကြံလမ်း အတိုင်း လျှောက်ဝင်လာသော မြရာကို ဘယ်သူကမှ ဂရုပြုမိပုံ မပေါ်။ အားလုံးဟာ သူတို့အာရုံနှင့်သူတို့။ တချို့ကလည်း ထမင်းချိုင့်တွေဖွင့်၍ စားလျက်ရှိ၏။ ဒီရုံးခန်းထဲမှာ ထမင်း မစားဖို့ မြရာ အတန်တန်မှာထားခဲ့တာ။ သူတို့အတွက် ထမင်း စားခန်း သီးသန့်ရှိပါရက်နဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့ စားပွဲတွေမှာ ယူစား နေလိုက်တာ။ အဲကွန်းအခန်းထဲမှာ ဟင်းနဲ့တွေ့လည်း မွန်ထွန် ထလိုပင် ...။

မြရာတို့ ကုမ္ပဏီက လှိုင်သာယာ စက်ရုံဘက်မှာ ယောက်ျားလေး ဝန်ထမ်း ပိုများပြီး ဒီဘက် ကုမ္ပဏီမှာတော့ မိန်းကလေးဝန်ထမ်းက အများစုပင်။ Marketing လို့ ခေါ်တဲ့ ဈေးကွက်ရှာဖွေရေး၊ Promotion လို့ခေါ်တဲ့ အရောင်းမြှင့်တင် ရေး အလုပ်တွေအတွက် မိန်းကလေး ဝန်ထမ်း ခန့်ထားတာက ပိုအဆင်ပြေ၍ပင်။ ပြီးတော့ ... ရုံးစာရွက်စာတမ်းတွေ ကွန်ပျူတာ ရိုက်ပေးရတဲ့သူကလည်း မိန်းကလေး။ စတို အင်ချပ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဂိုထောင် ပစ္စည်းစစ်တဲ့သူကလည်း မိန်းကလေး။ မိန်းမ အုပ်စုတောင့်တဲ့ ဒီနေရာမှာ စကားစုံကာ လူမှုရေးတွေလည်း ခဏခဏ ပြဿနာတက်နေကျမို့ မြရာက သူတို့ကို တင်းတင်း ကြပ်ကြပ် အုပ်ချုပ်ခဲ့သော်လည်း အချည်းနှီးသာဖြစ်ကြောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရလေပြီ။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... အစ်မ”

မြရာက အသံကို ခပ်ငယ်ငယ် အသံမျိုးပေါက် အောင် ကြိုးစားလျက် စာရင်းကိုင် မခင်မေဦးကို လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။ မှန်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးနေသော မခင်မေဦးက မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“တို့ကိုခေါ်သလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်မ”

“ဘာကိစ္စလဲ ...”

“ဟိုလေ ... ကျွန်မက အလုပ်လိုချင်လို့ပါ။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်နေရာလွတ်လေးများ ရှိလိုရှိငြားဆိုပြီး ဝင်စုံစမ်း တာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

မခင်မေဦးက နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပြီးသား အောက်နှုတ် ခမ်းကို အပေါ်နှုတ်ခမ်းနှင့် ဖိစိပွတ်လိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို ရွဲ့ လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ညီမကို အစ်မ စေတနာနဲ့ အကြံပေး လိုက်မယ်။ တခြားကုမ္ပဏီမှာပဲ အလုပ်သွားရှာလိုက်ပါ လားကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ ...”

“ဒီကုမ္ပဏီ ဘောစီမက အရမ်းဆိုးတယ် ညီမရော”

“ဘောစီမဆိုတာ ...”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ညီမကလည်း ဒါလေးတောင် သဘောမပေါက်ဘူးလား၊ သူဌေးကို ဘော့စ်လို့ခေါ်တယ်၊ ပြောင်ပြီးခေါ်ရင် ဘော့စ်ပေါ့၊ သူဌေးမဆိုတော့ ဘော့စ်မ ပေါ့ ...”

“ဪ ... အဟင်း ... ဟင်း ... ဒီလိုလား၊ သူက ဘယ် လောက်ဆိုးလို့လဲဟင် ...”

“ဆိုးတာမှ တော်တော်ကို ဆိုးတာ ညီမရေ ...၊ ဟိုမှာ ကြည့် ... ဟိုမှာကြည့် ... ကပ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းချက် စာရွက်ကိုကြည့်လိုက်ဦး၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အတင်း မပြောရ၊ အလှမပြင်ရ၊ ရည်းစားနဲ့ မုန်းမပြောရ၊ မလိုအပ် ဘဲ ပဲမများရတဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ အလှပပြင်ပြင် အတင်းပဲ ပြောပြော ပဲမများများ သူ့အပူလား၊ ဒီကမ္ဘာမှာ အတင်း မပြောတတ်တဲ့ မိန်းမ ရှိလို့လား၊ မိန်းမပီပီ အလှကြိုက် လို့ အလှပြင်တာ ဘာဖြစ်တုန်း၊ သူများတကာ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာအထိ လိုက်စွက်ဖက်နေတော့ သူ့ကိုဆို တစ်ရုံး လုံးက မုန်းကြတယ်လေ၊ မုန်းလည်း မုန်းချင်စရာကိုး ...၊

“သူ့ကြည့်လိုက်ရင် ရုပ်ကလေးကတော့ လှပါရဲ့၊ သဘောကတော့ ဆိုးလိုက်တာ ကမ်းကိုကုန်ရော၊ ဒီလို ဘော့စ်မ လက်အောက်မှာများ အလုပ်မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ညီမရယ်၊ အစ်မတို့တောင် ကိုယ့်ထမင်းအိုးလေး ကွဲမှာ

ကြောက်လို့ အောင့်အည်းသည်းခံပြီး လုပ်နေရတာ၊ ဒီ အရွယ်ရောက်မှ ရုံးတကာလည်ပြီး အလုပ်သစ်ရှာရတာ မလွယ်လွန်းလို့ပါ ...၊

“ညီမက ငယ်သေးတယ်၊ ရုပ်ကလေးလည်းမဆိုး ဘူး၊ တက်လမ်းတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်၊ စေတနာနဲ့ ပြောတာ၊ တခြားမှာသာ သွားရှာ၊ ဟယ် ... သီရိရေ ... အဲ့ဒီ စိန် လောကတ်လေးက လှလိုက်တာဟယ် ...”

မခင်မေဦးက မြရာကို ပြောနေရင်းက တစ်ဖက်က စိန်အရောင်းအဝယ်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားကာ ဆတ်စလူးပုံစံ နှင့် လှမ်းပြောပြီး ပျာယာပျာယာ လှမ်းသွားလိုက်သည်။ မြရာကို စိတ်မဝင်စားတော့။

မြရာသည် ဒေါသထွက်လွန်းတာမို့ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိပြီး မြရာရဲ့ ရုံးခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရုံးခန်းမှန်ဆလိုက်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ မြရာ ရဲ့ စားပွဲနောက်က ဆုလည်ကုလားထိုင်မှာ အကျအနထိုင်၍ ပုန်းပြောနေသော အတွင်းရေးမှူး မေဇင်အေးကိုတွေ့လိုက်ရပါ သည်။

ဆုလည်ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို နောက်ဘက်သို့ ခပ်လျှော့လျှော့နှိမ့်ထားကာ ဖြေလျော့ခွေထိုင်ရင်း ကုလားထိုင် ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှည့်၍ ကစားရင်း အေးအေးအေးအေး

ဖုန်းပြောနေပုံက သူဌေးမကြီးသဖွယ် ...။ မြရာ ဝင်လာချိန်မှာ မေဇင်က အပေါက်ဝဘက်ကို ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် ထိုင်နေတာမို့ မြရာကို မမြင်။ ဖုန်းပြောနေတာမို့ ဘာသံမှလည်း ကြားပုံမရ ...။ ခြေထောက်ကို ကြမ်းပြင်နှင့် လှမ်းလှမ်းထောက်ကာ ကုလားထိုင်ကို တစ်ပတ်လည်စေပြီးတော့တောင် ပြောနေလိုက်သေးသည်။

မြရာသည် ဒေါသကိုထိန်းကာ စားပွဲရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်ထိ မေဇင်အေးက မြရာကို မမြင်သေး။

“အဟင်း ... ဟင်း ... မောင်ကလည်းကွာ သတိရတိုင်းသာ ဖုန်းဆက်ရမယ်ဆိုရင် ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ မောင့်ဆီပဲ ဖုန်းဆက်နေရတော့မှာပေါ့၊ ဒီမှာက ဖုန်းဆက်လို့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး မောင်ရဲ့၊ ချစ်လေးတို့ ဘောစီမက အရမ်းအပေါက်ဆိုးတာ၊ ခုတောင်မှ သူ မရှိတုန်းမို့လို့ ဆက်လို့ရနေတာ ...၊ သူ ဒီနေ့ နေ့လယ်လောက်မှ ရုံးကို လာမယ်လို့ မေဇင်ကို လှမ်းပြောထားလို့သာ မေဇင်ရော ရုံးကလူတွေရော လွတ်လပ်ရေးရနေကြတာ၊ အခု မောင်နဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ တစ်နာရီရှိပြီနော်၊ နောက် တစ်နာရီတော့ ပြောလို့ရသေးတယ် သိလား ...၊ အဟွန့် မောင်နော် ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ...”

မေဇင်အေးက မြရာကို ကျောပေးထိုင်နေရင်းက ကုလားထိုင်ကို လှုပ်စီလှုပ်စီ ကစားရင်း အဟင် ဟွန့်သံတွေ

ပေးကာ ဖုန်းပြောနေဆဲမို့ မြရာက သူ့ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

သူမ ကုလားထိုင်က ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး မြရာကို မေးတစ်ချက် ဆတ်၍ ‘ဘာကိစ္စလဲ’ဟု ဖုန်းပြောမပျက် အသံတိတ်မေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ကာပြကာ ခဏစောင့်ဟု အသံတိတ်ပြောပြီး သူ့ဖုန်းသူ ဆက်ပြောနေသည်။

မြရာသည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မြရာလွယ်လာသည့် စလင်းဘတ်အိတ်ကြီးကို မေဇင်ရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ ပစ်ဆောင်ချလိုက်တော့မှ သူမက ကမန်းကတန်းထရပ်ကာ ...

“ဟင် ... ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရိုင်းလှချည်လားဟင်၊ ဖုန်းပြောနေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဒါ သူဌေးရုံးခန်းဆိုတာ မသိဘူးလား။”

“သိတယ်၊ သူဌေး ဒေါ်မေမြရာရဲ့ရုံးခန်းဆိုတာ သိတယ်၊ မင်းကရော ဒါ ဒေါ်မေမြရာရဲ့ ရုံးခန်းဆိုတာ မသိလို့ ခုလို ထင်တိုင်းကျဲနေတာလား၊ ဒါ မင်းနေရာလား ...”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူမို့လို့ လူကိုလာပြီး ငေါက်ငမ်းနေရတာလဲ”

“ငါဘယ်သူဆိုတာ သိပ်သိချင်လား၊ သိချင်ရင် ကြည့်၊ ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့် ...”

မေမြရာက မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်၊ ဆံပင်ကောက်

တွေကို နောက်ဘက်သို့ သပ်မယ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ရှေ့တိုး ပြလိုက်ရာ ...

“ဟင် ... မ ... မမ ...”

“အေး ... မြင်ပြီလား ... သိပြီလား၊ မင်းသိပြီးရင် ဒီရုံးက လူတွေအားလုံး သိအောင် ပြောလိုက်ဦး၊ လာ ... လိုက်ခဲ့”

မြရာသည် မေဇင်္ဂလက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ရုံးခန်းထဲ မှ ဆွဲခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပြီး ရုံးခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ ထိပ်မှာ ရပ်လိုက် သည်။ သို့သော် ရုံးခန်းကျယ်ထဲက လူအပေါင်းဟာ သူတို့အာရုံ နှင့် သူတို့ ရှုပ်ထွေးဆူညံနေတာမို့ မြရာနဲ့ မေဇင်္ဂကို သတိမပြု မိသေး။ မြရာက နီးစပ်ရာစားပွဲပေါ်က ကြွေပန်းအိုးတစ်လုံးကို လှမ်းယူပြီး လွှတ်ချလိုက်တော့မှ ပန်းအိုးကွဲသံကြောင့် အားလုံးက မြရာတို့ဆီ လှမ်းကြည့်လာသည်။

မခင်မေဦးက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ...

“ဟင် ... ဟိုကောင်မလေး နှင် ခုထိ မပြန်သေးဘူးလား၊ ဟဲ့ ... မေဇင် ... သူက နင့်အသိလား၊ ဒီရုံးမှာ သူက အလုပ်လာရှာတာတဲ့၊ ငါတို့ ဆော့စီမံအကြောင်း သူမသိ သေးလို့၊ ပြောလိုက်စမ်းပါဟယ် ... သဘောပေါက် အောင် ...”

“မ ... မခင်မေဦး၊ သူ ... သူက ... ဟို ... ဟိုဟာ”

မေဇင်္ဂက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောနေဆဲ မခင်မေဦး က ရှေ့တိုးလာကာ ...

“သူက ဘယ်သူမို့လို့တုန်း၊ ဟဲ့ ... မြင်တော့ မြင်ဖူးသလို ပဲဟဲ့၊ ဟင် ... ဘော ... ဘော ... အဲ ... မ ... မမ ... မမ မဟုတ်လား၊ အဲမယ်လေး ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပြီ၊ ဟေ့ ... ငြိမ်ကြ ... အားလုံးငြိမ်ကြ၊ ဒီမှာ သူဌေးရောက် နေတယ်ဟေ့ ...”

ရုံးခန်းတစ်တစ်ခုလုံးဟာ ရုတ်တရက် အပ်ကျသံ တောင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြ သည်။

မြရာက အားလုံးရှေ့မှာပင် မေဇင်္ဂကို ကြည့်ရင်း

“မင်း အပြုအမူတွေက သိပ်ကို တာဝန်မဲ့ပြီး ပေါ့ပျက် လွန်းတယ် မေဇင်္ဂ၊ တို့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလုပ်နေပြီးတော့ ဒီရုံးထဲက လူတွေ ဒီလို စည်းကမ်းမရှိ နေနေကြတာကို မင်းက ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေးထားတဲ့အပြင် မင်းကိုယ်တိုင် ကပါ စည်းကမ်းမရှိ ထင်တိုင်းကျနေတယ်၊ ဒီရုံးထဲက လူတွေကိုလည်း နောက်ဆုံးအကြိမ် ဝမ်းနင်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီနေ့လိုပုံစံမျိုး နောက်တစ်ခါမြင်ရရင် တစ်ယောက်မကျန် အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်၊ မေဇင်္ဂကိုတော့ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်က ရပ်နားလိုက်တယ်၊ မင်း ... သွားလို့ရပြီ မေဇင်္ဂ”

မေဇင်္ဂသည် မြရာ စကားကို ခေါင်းငုံ့၍ငြိမ်သက် ခွာ နားထောင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောလာကာ မြရာကို

ရန်သူလို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းအတွင်းရှိ လူအများက လည်း မေဇင်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

မြရာသည် မထင်မှတ်သော မေဇင်အကြည့်ကြောင့် အံ့သြနေဆဲမှာ မေဇင်က ဟွန့်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“အလုပ်ထုတ်တဲ့ နေရာမှာတော့ သိပ်ကို ခြောင်မြောက် ပါလား ဒေါ်မေမြရာ၊ ရှင်မထုတ်လည်း မေဇင်တို့က ထွက်မှာပါ။ ရှင်လို ပူလောင်ပြင်းပြတဲ့ မိန်းမနားမှာ ကြာ ကြာမနေနိုင်ပါဘူး ... ၊

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆိုတာ ရှင် ကိုယ်တိုင် သိရဲ့လား၊ မှတ်ထားပါ ဒေါ်မေမြရာ ... ရှင် ဟာ စာနာစိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတစ်ခုပဲ သိတဲ့ မိန်းမ၊ တစ်ယူသန်တဲ့ မိန်းမ၊ ရှင်လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူတွေဟာ စက်ရုပ်တွေမဟုတ်ဘူး၊ အသက်ရှိတယ်၊ အတွေ့မဟုတ်ဘူး၊ စကားပြောတတ် တယ်၊ အလှကြိုက်တတ်တယ်၊ ပဲများတော့ရော ဘာဖြစ် လဲ၊ ရှင်ကို ဘာထိခိုက်လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်ရည်းစား နဲ့ ဖုန်းပြောတော့ရော ရှင်အပူလား၊ ခုလိုစိတ်နဲ့သာ ရှင်ဆက်သွားရင် ရှင် တစ်နေ့ အထီးကျန်ပြီး ရှင် သေ တောင် ရှင်နားမှာ ငိုပေးမယ့်သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက် ... ၊

“ကဲ ... အားလုံးပဲ မေဇင် ဒီနေ့ ပျော်ပျော်ကြီး အလုပ်ထွက်ပါတယ်၊ ရှင်တို့တွေလည်း ဒီလိုအလုပ်ရှင်ရဲ့ လက်အောက်က မြန်မြန်လွတ်မြောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ပေးခဲ့ပါတယ်”

မေဇင်က မြရာမျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ဆိုးကာ ရန်တွေ့ပြီး ရုံးက လူတွေအားလုံးကို အော်ပြောကာ ခပ်ပင်တွေ လွင့်ဝဲသွားအောင် မြရာရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက် လိုက်သည်။

လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ မေဇင်က တစ်ခုခုကို သတိရ သလို ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်လိုက်ပြီးနောက် မြရာဘက်သို့ ပြန်လှည့် လာကာ လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလို မြရာ ခေါင်းမှာ စွပ်ထားသည့် ခပ်ပင်တုကို ဆွဲဖြုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ပြေးထွက် သွားလေသည်။

မေမြရာသည် မေဇင်ရဲ့ ရိုင်းပျသောစကား၊ ရိုင်းပျ သည့် အပြုအမူတွေကြောင့် ဒေါသဖြစ်လှသော်လည်း မေဇင်လို ခိန်းကလေးမျိုးနှင့်တော့ ရန်ဖက်မဖြစ်လိုတာမို့ ဂရုမစိုက်သလို၊ ငိတ်ထဲမှာ ဘာမှမခံစားရသလို မထိတ်ရီ အပြုံးလေးနှင့် ဆက် ငိုနေရရင်း ရင်ထဲမှာတော့ ဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့ရလေသည်။

“ဟင် ... မေဇင်၊ မေဇင် ... ခဏ ... ခဏ”

ရှင်းလုံသည် မေဇင်ကို လှမ်းခေါ်ရင်း နောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လိုက်လာခဲ့မိသည်။ ရှင်းလုံ ကလော ခဏပြန် ခဉ် မေဇင်အမေ လူကြုံပါးလိုက်သော စားစရာတွေကို မေဇင်ကို ပေးခဲ့မှဖြစ်မှာမို့ပင်။ နောက်မို့ဆို သူ နောက်တစ်ခေါက် လာနေ ရဦးမည်။ ဓာတ်လှေကားနားရောက်တော့မှ မေဇင်ကို မိလာ သည်။

မေဇင်က ရှင်းလုံကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ရှင်းလုံပါလား၊ နင် ငါ့ကိုလာရှာတာလား ...”

“အေး ... ဒီမှာ နင့်အမေ လူကြုံပါးလိုက်လို့ ...”

ရှင်းလုံက စားစရာဘူးတွေ ထည့်ထားသည့် အိတ် ကို မေဇင်ဆီ လှမ်းပေးတော့ မေဇင်က လှမ်းယူရင်း ...

“အတော်ပဲ ... အလုပ်ထပ်မရခင်စပ်ကြား ဒါလေးပဲ စား ပြီး ချွေတာသုံးရမှာ ...”

“ဒီအလုပ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်မမြင်ဘူးလား၊ ငါ လုပ်ပစ်ခဲ့တာ ...”

“မြင်ပါတယ်၊ ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“အဲဒီ ဘောစိမက အလကားပါဟာ၊ သူ့ကိုယ်သူ သူဌေး မဆိုပြီး ဘဝင်တွေ စွတ်မြင့်နေလို့ ချိုးပစ်ခဲ့တာ ...”

“နင့်သူဌေးမက ဘာဖြစ်လို့ ဆံပင်အတုကြီး စွပ်ထား တာလဲ”

ပဲပုပ် ဂျူးမြစ်ကြော်ဘူးကြီး တစ်ဘူးနှင့် ဆီတို့ဖူး တစ်ဘူးကို ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်ကိုင်လာသော ရှင်းလုံသည် ရုံးခန်းဝမှာရပ်၍ မေဇင်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား လှမ်းမျှော်ကြည့်စဉ်မှာ မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ ပဋိပက္ခကို လှမ်းမြင် လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

ရုံးခန်းအဝင်ဝကို ကျောခိုင်းထားသောတစ်ယောက် က ကျန်တစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တုကို ဆွဲချွတ် လွှင့်ပစ်လိုက်ချိန်မှာ ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည့် မျက်နှာကလေးကို တော့ ရှင်းလုံက သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသည်။ ရှက်ဒေါသ မှန်တူနေသော ထိုမျက်နှာကလေးက နီမြန်းသွေးကြွနေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဆံပင်တု ဆွဲချွတ်ခဲ့သူက ရှင်းလုံ ရပ်နေရာ ရုံးခန်းအဝင်ဝသို့ ချာခနဲ လှည့်ပြေးလာသည်။ ထိုတစ် ယောက်ဟာ ရှင်းလုံ လာရှာသော မေဇင်ပင်။

“ရုပ်ဖျက်တာလေ၊ ရုပ်ဖျက်ပြီး အလစ်စောင့်ချောင်းပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ ရမယ်ရှာနေတာ၊ တော်ပြီဟာ ... အဲဒီ ကိစ္စကို ထားလိုက်စမ်းပါ၊ အာရုံနောက်လွန်းလို့၊ ဒါနဲ့ နင်က ဘယ်တုန်းက ကလေးပြန်သွားတာလဲ၊ ငါတောင် မသိလိုက်ပါလား”

“အမေ သိပ်နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ အားချင်းပြန်သွားရ တာ၊ ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ၊ ငါပြန်ခါနီး နင့်အမေဆီ သွားပြီး နင့်ဆီဘာမှမလဲ မေးလို့ နင့်အမေက စားစရာ တွေ ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ငါက နင့်ကို အရင်အလုပ်မှာပဲ လို့ ထင်နေတာ၊ ဒီရောက်နေတာ ငါမသိဘူးလေ၊ နင့် အမေ လိပ်စာပေးတော့မှ နင် အလုပ်ပြောင်းသွားမှန်း သိတာ၊ အရင်အလုပ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“လစာနည်းလို့ပါဟာ၊ ဒီအလုပ်က လခကောင်းလို့ လုပ် မိပါတယ်၊ ငါးပါးမက ဆယ်ပါးမှောက်တော့တာပဲ”

“နင် ဒီမှာလုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်လပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟင် ... နင်ကလည်း တစ်လနဲ့ အလုပ်ထွက်လာရတယ် လို့ ...”

“မထွက်လို့ မဖြစ်လို့ ထွက်ရတာပေါ့ဟယ်၊ သူ့အလုပ် မလုပ်ရလို့လည်း ထမင်းမဝတ်ပါဘူး၊ ငါ့အိမ်က ထမင်း

နပ်မှန်အောင်တော့ ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်းလုံ နင်ရော အခု ဘယ်မှာလုပ်နေလဲ ...”

“ငါက အရင် NGO က ပရောဂျက်တစ်ခုမှာ လုပ်နေ တာ”

“ဪ ... အေး ... ကောင်းသားပဲ၊ နင်က အစကတည်း က ကူညီတတ်တဲ့သူဆိုတော့ နင်နဲ့ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ နဲ့ ကိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ NGO အလုပ်တွေက လခ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ဒေါ်လာနဲ့ ရတာမဟုတ်လား”

“ရတော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ပရောဂျက်တွေ ရပ်ကုန်လို့ ငါအလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေတာ ...”

“အေးဆေး အလုပ်ထပ်ရှာပေါ့ဟာ၊ အလုပ်မရသေးလည်း နင့်အိမ်က ပိုက်ဆံပြန်တောင်းပေါ့၊ နင့်အိမ်က သူဌေးပဲ ဟာ၊ ကဲ ... ငါသွားတော့မယ်၊ ဒီနားမှာ နေကိုမနေချင် ဘူး၊ လာပို့ပေးတာ ကျေးဇူးနော်၊ နောက်မှ ပုန်းဆက် လိုက်မယ်၊ ဘိုင့်ဘိုင် ...”

မေဇင်က ရှင်းလုံကို နှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးပွင့်လာ သည့် ဓာတ်လှေကားထဲ အပြေးလှမ်းဝင်သွားသည်။ ဓာတ် လှေကားက လူပြည့်နေပြီမို့ ရှင်းလုံ မလိုက်တော့ဘဲ ရပ်ကျန် နေခဲ့သည်။ နောက် ဓာတ်လှေကားတစ်ခု ရောက်လာတော့မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး လှမ်းဝင်လိုက်ပါသည်။

ရှင်းလုံက မေဇင်လို အလျင်စလို အပူတာပြင်း သွားလာလုပ်ကိုင်တတ်သူမျိုး မဟုတ်ပါ။ မေဇင်နဲ့ ရှင်းလုံဟာ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးမို့လို့သာ လိုအပ်ရင် ကူညီပေးမိတာမျိုး ရှိပေမယ့် မေဇင် ခပ်ပေါ့ပေါ့၊ စရိုက်ကို ရှင်းလုံက သိပ်မကြိုက်တာမို့ သူငယ်ချင်းအရင်းအချာလို ခင်မင်စိတ်မျိုးတော့ မပြစ်မိပါ။

“တင်... တောင်...”

ဓာတ်လှေကားက အသံလေးပေးကာ အောက်ဆုံး ထပ်မှာ ရပ်သွားပြီနို့ ရှင်းလုံက ဓာတ်လှေကားထဲက ထွက်လာ ဆဲမှာ ဖုန်းမြည်လာပါသည်။

“ဟဲလို...”

“ကိုကို...”

ဟော... ကြားရပါပြီ နွဲ့ဆိုးဆိုးသံကလေးကို။

“കുടിലേ: ... പ്രൊ”

“ကိုကို ပြန်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။”

“အင်းလေ ... ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း နဒီဖုန်းကို message ပို့ထားတယ်လေ။ မနက်အစောကြီးဆိုတော့ နဒီအိပ်ရေးပျက်နေမှာစိုးလို့ ဖုန်းမဆက်ဘဲ message ပို့လိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုကိုက အခု ဘယ်မှာလဲ...”

“ကိုကို အခု (x x x) တာဝါမှာ”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ဒီတာဝါက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့တစ်ယောက် ဆီကို လူကြိုပြေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်း လာပို့တာ...”

“သွား... ကိုကို မကောင်းဘူး”

“ဟောဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကိုကို နဒီ ဘာပြောထားလဲ၊ ခရီးက ပြန်လာတိုင်း နဒီကို အရင်ဦးဆုံး တွေ့ပြီးမှ တခြားသူတွေနဲ့ တွေ့ပါလို့ ပြောထားတာ မမှတ်မိဘူးလား...”

“မှတ်မိပါတယ် နဒီရယ်၊ ဒါပေမယ့် နဒီဆီကိုလာရင်း ဒီဘက်ကို လမ်းကြုံနေတာနဲ့ တစ်လက်စတည်း ဝင်ပို့ လိုက်တာပါ”

“အဲဒီတစ်ယောက်က ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“မိန်းကလေးပဲ၊ ကိုယ်တို့မြို့က ရပ်ဆွေရပ်မျိုး”

“ဘယ်အရွယ်လဲ...”

“ကိုယ်တို့အရွယ်ပဲ”

“လှလား...”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နဒီအလှူကတော့ ခြေဖျားတောင် မမီပါဘူး၊ မိလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ကဲ ... ကျေနပ် ပြီလား၊ ကိုယ် အခု နဒီတို့အိမ်နားက ထိုင်နေကျ စားသောက်ဆိုင်လေးကို လာခဲ့မယ်၊ နာရီဂက်ကြာရင် ရောက်မယ်၊ နဒီ ထွက်လာခဲ့နော်၊ ကိုယ် စောင့်နေမယ်”

“အဲဒီဆိုင်မှာ ဒီအချိန်ဆို ပြည်ထမင်းသုပ် ရသေးတယ်၊ နဒီ ခိုက်ဆာနေပြီ၊ နဒီလာရင် အဆင်သင့် စားရအောင် မှာထားလေ”

“အေးပါ ... ထောပတ်သီးပျော်ရည်ကော မှာထားပေးရ ဦးမလား”

“အွန်း ... မှာထားပေး၊ ဒါပဲနော် ... နဒီ မျက်နှာသစ် လိုက်ဦးမယ်”

“ခုမှ အိပ်ရာထတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... နဒီ ညက အင်တာနက် မွေနေလို့ အိပ်ရာ ဝင် နောက်ကျသွားတာ၊ နဒီ နီးနီးချင်း ကိုကိုကို သတိရ လို့ ဆက်လိုက်တာ၊ နဒီကလေ အိပ်ရာနီးလို့ အသိစိတ် ဝင်လာတာနဲ့ မျက်လုံးမဖွင့်သေးခင် လက်က အလိုလို ဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး ကိုကိုဖုန်းကို အော်တိုမစ်တစ် နှိပ်မိ သွားရော ကိုကိုရဲ့၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“သိပါတယ် ... ”

“သိရင် ပြော ... ”

“နဒီပဲ ပြော ... ”

“လူလည်ကြီး ... နဒီပြောတာ ကြားချင်လို့မဟုတ်လား”

“... ..”

“အဲဒါ ကိုကိုကို နဒီ သိပ်ချစ်လို့ပေါ့ ကိုကိုရဲ့...”

“... ..”

အဲမယ် ... အသံတိတ်နေပါလား၊ နဒီ အပြောကို သဘော တော်ကျပြီး ပြုံးနေတာမဟုတ်လား”

“အင်း ... ”

“ဟာဟာ ... သိသားပဲ၊ ကဲ ... နဒီ ရေသွားချိုးတော့မယ် နော်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟိတ် ... ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ၊ ဖုန်းချခါနီး ပြောနေကျ စကားလေးတော့ ပြောသွားဦးမှပေါ့”

“... ..”

“ပြောလေ ကိုကိုရဲ့...”

“နဒီကို ကိုကို အရမ်းချစ်ပါတယ်”

“အဟင်းဟင်း ... နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ ကိုကို ရယ်၊ နားထဲမှာ ချိုအိဆိမ့်သွားတာပဲ၊ ဒါပဲနော် ကိုကို”

နဒီက ခပ်မြူးမြူးလေး ပြောရင်း ဖုန်းချသွား

သည်။

ရှင်းလဲကတော့ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီးမှ ကိုယ်ပြောတာ တခြားသူတွေကြားသွားလေမလားဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝေ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အနားက ဖြတ်သွားသည့် လူတစ်ယောက် က ပြုံးစိစိလုပ်သွားတာမို့ ရှင်းလဲက လက်ညှိုးလေးဖြင့် နားထင် စပ်ကို ကုပ်ခြစ်လိုက်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ရှက်တက်တက်ဖြစ်ရတယ် သည်။

ဒါမျိုးက ရှင်းလုံ အမြဲကြုံရသော ကိစ္စပင်။ သူ
ဖုန်းချခါနီးတိုင်း ‘နဒီကို အရမ်းချစ်တယ်’ ဟု ပြောမှ နဒီက
ကျေနပ်သည်။ ရှင်းလုံ ဘယ်မှာပဲ ရောက်နေနေ၊ ဘယ်သူ့ရှေ့
မှာပဲရှိရှိ ထိုစကားတစ်ခွန်းကို မဖြစ်မနေပြောရသဖြင့် မကြာခဏ
ဆိုသလို အခက်ကြုံရတတ်သည်။ လူတွေကြားမှာမို့ မပြောဘဲ
ဖုန်းချမိလျှင်လည်း စိတ်ကောက်လို့ကို မဆုံးတော့။ ရှင်းလုံ
ရည်းစား ဖုနဒီဟာ ရှင်းလုံထက် အသက် သုံးနှစ်လောက်ပဲ
ငယ်ပေမယ့် ၁၃ နှစ်လောက် ငယ်ရွယ်သလို ကလေးဆန်လှပါ
သည်။ အနေအထိုင် အပြောအဆိုလေးတွေက အသက်နဲ့မလိုက်
အောင် နုနယ်သည်။ အသက် ၂၃ နှစ်ဆိုတာ ဒီလောက်ကြီး
ငယ်နုလှတာ မဟုတ်ပေမယ့် နဒီကတော့ ၁၆ နှစ်သမီးကလေး
လို ဝတ်စားဆင်ယင် ပြုမူနေထိုင်တတ်တာပင်။ နဒီအကြိုက်ဆုံး
အရောင်ဟာ baby pink လို့ခေါ်တဲ့ ပန်းရောင်နုပျော့ကလေး။
နဒီဝတ်တဲ့ ဖိနပ်ကလေးတွေဟာ လေဒီရှူးလို ဖိနပ်ကလေးတွေ
ပေါ်မှာ ဖဲပြားကလေးတွေ ပန်းပွင့်ကလေးတွေပါသည့် ဖိနပ်မျိုး။
ကြိုးသိုင်းဖိနပ်မျိုး။ ဖိနပ်ရောင်တွေကလည်း ပန်းရောင်၊ ပန်းဆီ
ရောင်၊ စိမ်းပြာ၊ အဝါ၊ အနီ၊ ခရမ်း စသဖြင့် တောက်ပသော
အရောင်တွေချည်း။

ရှေ့ဆံပင်လေးတွေကို နဖူးပေါ် ထူထူတိတိချထား
ကာ နောက်ဆံပင်လေးတွေက ကုပ်ပေါ်မှာ ပဲနေလျက် ဘီးကုပ်

ရောင်စုံလေးတွေ ကုပ်ထားသော နဒီပုံစံက တကယ်လည်း
ဆယ်ကျော်သက်လေးလို နုနယ်လှပါသည်။ ကျောပိုးအိတ်
ကလေးတွေ အမြဲသိုင်းလွယ်တတ်သော နဒီက ပေါင်လယ်
လောက် စကတ်အတိုလေးတွေနှင့် တီရှပ် တိုတိုကျပ်ကျပ်လေး
တွေ ဝတ်လာရင်တော့ သူစိတ်ညစ်ရတတ်ပါသည်။ ရှင်းလုံဟာ
ခေတ်လူငယ်ဆိုပေမယ့် နဒီပေါင်လေးတွေ ပေါ်နေတာ၊ နဒီ
လှုပ်ရှားလိုက်တဲ့အခါ တီရှပ်ခါးတိုတိုလေးက လွတ်မြောက်သွား
ပြီး ခါးကလေးတွေ ဝိုက်ကလေးတွေ ပေါ်လာတတ်တာကိုတော့
သဘောမကျပါ။ သူများတွေ မြင်သွားမှဖြင့် ...။

ရှင်းလုံတို့ မိသားစုမှာ ရှင်းလုံက အငယ်ဆုံးသား။
ရှင်းလုံရဲ့အထက်မှာ အစ်ကို နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့ ရှင်းလုံက
ညီမလေးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်မိခဲ့ဖူးပါသည်။ ရှင်းလုံ
ငယ်ငယ်ကဆို ညီမလေးအရွယ် ကလေးမလေးတွေကို တွေ့
တိုင်း သူစားနေသည့် မုန့်ကလေးတွေကို ခွဲဝေကျွေးတတ်သည်
ဟု မေမေက ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။

အဲဒီလို စရိုက်မျိုး ရှိခဲ့တဲ့ ရှင်းလုံဟာ ကိုယ့်ကို
ပလိပလာ တိတိတာတာလေးတွေ လာခွဲခွဲတတ်တဲ့ နဒီကို
သည်းခံအလိုလိုက်ရင်းနဲ့ပဲ နဒီရည်းစားနေရာကို ရောက်ခဲ့ရတာ
ပင်။ ညီမလေးလို သံယောဇဉ်တွယ်မိပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က
သမီးရည်းစားလို သတ်မှတ်ခဲ့ရာမှ စကား နဒီကလည်း နှုတ်ခမ်း

စုကာ မူကာ နွဲ့ကာဖြင့် တစ်မျိုးလေးသော စကားလေးတွေကို ဆိုလာတာမို့ ရှင်းလုံကလည်း နဒီ ပေးသောနေရာမှာ နေဖြစ်ခဲ့တာပင် ...။

“ဘယ်သွားမှာလဲ ...”

“ခင်ဗျာ ... ဪ ...”

ရှင်းလုံရပ်နေသောနေရာဟာ အများသူငါ တက္ကဆီတားတတ်သောနေရာမို့ တက္ကဆီတစ်စီးက ရှင်းလုံရှေ့မှာ ရပ်လာသည်။

“(...) ကွန်ဒိုနားကို သွားမှာ ခင်ဗျ ...”

ရှင်းလုံက တက္ကဆီဆရာကို ဈေးမေး ဈေးဆစ်ပြီး နဒီတို့နေသည့် ကွန်ဒိုနားသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုင်နေကျ စားသောက်ဆိုင်က ထိုကွန်ဒိုနားမှာမို့ပင်။

ကွန်ဒိုနားမှာ ကားရပ်တော့ ရှင်းလုံက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး စားသောက်ဆိုင်ရှိရာ လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ပြည်ထမင်းသုပ်နှင့် ထောပတ်သီးပျော်ရည် မှာထားပြီး နဒီကို စောင့်နေတုန်းမှာ ဘောင်းဘီတိုတို စကတ်တိုတိုဝတ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အနီးအနား စားပွဲတွေက ပုရိသ ယောက်ျားအပေါင်းဟာ ထိုကောင်မလေးတွေကို မသိမသာ ကြည့်သူကကြည့်၊ သိသိ

သာသာကြီး သမင်လည်ပြန် ကြည့်သူကကြည့်။ ရှင်းလုံက သက်ပြင်းချရင်း နဒီ ဒီလိုဝတ်လာရင်တော့ အခက်ပဲဟုတွေးကာ နဒီ ထွက်မလာခင် မိလိုမိငြား ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... နဒီ”

“ကိုကို ... ရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပြီ နဒီ၊ နဒီကို ပြောစရာလေး ရှိလို့”

“ပြောလေ ... ကိုကို”

“နဒီ စကတ်တိုတို ဘောင်းဘီတိုတိုလေးတွေ ဝတ်မလာနဲ့နော်”

“အာ ... ကိုကိုကလည်း နဒီက ဝတ်ပြီးလို့ဖြင့် ကိုကိုဆီ လာနေပြီ၊ ရောက်တောင် ရောက်တော့မယ်၊ ဒါ နဒီ စတိုင်လ်ပဲဟာ၊ ကိုကို ခုထိ အမြင်မရိုးသေးဘူးလား၊ အဟင်းဟင်း ... ဘာလဲ ကိုကိုက နဒီ ဒီလိုဝတ်ရင် ရင်ခုန်သံကို မထိန်းနိုင်မှာမို့လို့လား ... ဟားဟား”

ရှင်းလုံက ဖုန်းပြောရင်း ဆိုင်ရှေ့ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိတော့ လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း လျှောက်လာနေသော နဒီကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ရှူးဖိနပ် ပန်းနုရောင်လေးဝတ်ကာ ကျောပိုးအိတ်ကလေး လွယ်ထားသော နဒီက ပေါင်လယ်တောင် မရောက်ခင်သော ဂျင်းစကတ်တိုတိုလေးနှင့် တိရုပ်တိုကျပ်ကလေးဝတ်လျက်

ကုန်းဆင်းလမ်းလေးအတိုင်း မြောက်ကြွကြွလေး လျှောက်လာနေသည်။

“နဒီ ရောက်တော့မှာ၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

နဒီ ဖုန်းပိတ်သွားတော့ သူလည်း သက်ပြင်းချရင်း ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ရပါသည်။ နဒီကို သူတယ်တုန်းကများ နိုင်အောင်ပြောဖူးလို့လဲ။

နဒီ ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ရှင်းလုံ ရှိရာ စားပွဲသို့ လျှောက်လာတော့ ရှင်းလုံက တခြား ယောက်ျားတွေရဲ့အကြည့်ကို ဥပေက္ခာပြုထားရသည်။ နောက်မို့ဆို ဒေါသထွက်နေရဦးမယ်။

“ကိုကို ...”

နဒီက ရှင်းလုံ ဘေးမှာလာရပ်ကာ ရှင်းလုံ ပခုံးကို မသိမသာလေး လက်မောင်းဖြင့် တွန်းလိုက်ပြီးမှ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

နဒီ ထိုင်ထိုင်ချင်းမှာပင် နဒီအတွက် မှာထားသော စားစရာတို့ ရောက်လာတာမို့ နဒီက ရှင်းလုံကို မျက်လုံးကလေးစွေကြည့်ရင်း ...

“အဲလို အလိုက်သိလို့ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ရတာ သိလား”

“အာ ... တိုးတိုးပြောပါ နဒီရ ...”

“ဝိတ်တာကြားသွားလို့ ရှက်သွားတာလား၊ သူတို့က ဒါမျိုးကြားနေကျ၊ ရိုးနေပြီ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

နဒီ ပြောသမျှ ကြားနေသော ဝိတ်တာလေးက ခြိုးစိစိဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသွားသည်။ ရှင်းလုံကတော့ လူကြားထဲမှာ နဒီ မဆင်မခြင် မူနွဲ့ပလီတိုင်း ရှက်ရသည်။ ရှင်းလုံ ရှက်မှန်းသိပေမယ့်လည်း နဒီက ဆင်ခြင်မသွားတဲ့အပြင် ရှင်းလုံ ခုံကို သဘောတောင်ကျနေသေးသည်။

“ကြည့် ... ကိုကို ရှက်သွားပြီ၊ ကိုကိုက အသားဖြူတော့ ကိုကိုရှက်ပြီဆို ပါးလေးတွေ ရဲသွားတာ သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ”

“နဒီကကွာ ... တခြားစကား ပြောစမ်းပါ”

“အွန်း ... တခြားစကားပြောရမှာလား၊ ဒါဆို လွမ်းတဲ့ အကြောင်း ပြောမယ်လေ၊ ကိုကို ကလောပြန်သွားတော့ ကိုကို မရှိတဲ့ မြို့တော်ကြီးက အရမ်းငြီးငွေ့စရာ ကောင်းနေတယ်၊ နဒီ ကိုကိုကို အရမ်းလွမ်းနေခဲ့ရတာ၊ ကိုကိုကော နဒီကို သတိရရဲ့လား ... လွမ်းရဲ့လား”

“အေးပါ ... အေးပါ ... သတိရပါတယ်၊ နဒီ ဗိုက်ဆာနေပြီဆို စားလိုက်ဦးလေ”

ရှင်းလုံက နဒီကို အမြန်အာရုံပြောင်းပေးလိုက်ရသည်။ နဒီက စားစရာဆီ စိတ်ရောက်သွားကာ ...

“အင်း ... ထမင်းသုပ်ကလေးကတော့ စားချင်စဖွယ်ပဲ၊ ဆွဲလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး ထမင်းသုပ် စားတော့မှ ရှင်းလုံလည်း

အသက်ရှူချောင်ရသည်။ ဘယ်ယောက်ျားမဆို ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့ ပလီပလာ စကားတွေကို သဘောကျမှာ မှန်ပေမယ့် လူအများကြားမှာဆိုရင်တော့ ချစ်ကြောင်း လွမ်းကြောင်းတွေ အပြန်အလှန် ပြောဆိုမနေချင်ပါ။ နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ ထိုင်နေချိန်မှာ ပြောရင်တော့လည်း ကျေနပ်မိမှာပေါ့။ ခုဟာက ဒီလောက် လူများတဲ့ဆိုင်ထဲမှာ။ ပြီးတော့ ... လာစားတဲ့သူတွေ ရော၊ စားပွဲထိုးတွေရော ရှင်းလုံတို့၊ စားပွဲနားကနေ ခဏခဏ ဖြတ်လျှောက်နေတာ။

နဒီကတော့ ဘယ်သူရှိရှိ ဂရုမစိုက် သူပြောချင်ရာ ပြောတတ်သူပင် ...။ လူတွေရှေ့မှာ ပခုံးချင်းပစ်တိုက်တာ၊ မျက်စောင်းထိုးတာ၊ နှုတ်ခမ်းစူပြီး စိတ်ကောက်ပစ်တာလောက် ကတော့ အသေးအမွှား။ အများနှင့်အတူ စကားဝိုင်းပြောနေရင်းက အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကိုချစ်ရတာတို့၊ နဒီကိုချစ်ရင် ဘာလုပ်ပေးပါ တို့၊ ဒါဆို နဒီကို မချစ်ဘူးလား ပြော ဆိုတာမျိုးတွေကို ပြောရိုးပြောစဉ်စကားလို ပြောတတ်သော နဒီကြောင့် ရှင်းလုံမှာ အမြဲ အခက်တွေ့ရသည်။ ဘေးလူတွေက ပြုံးစိစိလုပ်နေကြပြီဆို ရှင်းလုံမှာ မျက်နှာကို ဘယ်နားသွားထားရမယ်မှန်း မသိ။ နဒီကတော့ ဘယ်သူ ဘာထင်ထင် ဂရုမစိုက်ပေါင်ဆိုတာမျိုး။

ရှင်းလုံနဲ့ နဒီဟာ ရှင်းလုံ ရန်ကုန်ရောက်ရောက် ချင်း တက်ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတစ်ခုမှာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြတာပင်။ ရှင်းလုံက တောင်ပေါ်သား၊ တိုင်းရင်းသားသွေးပါ

သဖြင့် လေသံက ရှမ်းသံခပ်ဝဲဝဲ ...။ အသားကဖြူဖွေးကာ နုပူပြီဆို ပါးတွေရဲလာတတ်သူမျိုး ...။ တည်တည်တံ့တံ့ ခပ်အေးအေး နေတတ်သူမျိုးမို့ ကိုယ့်ကိုမှလာအရောမဝင်လျှင် ရှင်းလုံမှာ ပေါင်းရမည့်သူမရှိ။ နဒီကတော့ နှုတ်သွက်လျှာသွက် ဘယ်သူ့ကိုမဆို စအရောအဝင် ခင်မင်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးသူမို့ ရှင်းလုံကို စကားတွေ လာစပြောလိုက်၊ စလိုက် နောက်လိုက်။ နောက်တော့ အဆင့်တက်လာကာ ဆိုးလိုက် နွဲ့လိုက် အကူအညီတောင်းလိုက် လုပ်ရင်း ရင်းနှီးလာခဲ့ရတာပင်။

“ကိုကိုကလေ ... သိပ်ရယ်ရတာပဲ သိလား။”

နဒီက ထမင်းသုပ်စားရင်းကနေ ရှင်းလုံကို ပြုံးစိစိကြည့်ရင်း ...

“အိုးကမပူ စလောင်းက ပူဆိုတာ ကိုကိုမှအစစ်၊ တစ်ခုခုဆို နဒီက မရှက်ရဘူး၊ ကိုကိုချည်း ရှက်ပြနေတာ၊ ကြာတော့ ကိုကိုပုံကြီးကို ကြည့်ရင်း နဒီ ရယ်ချင်လာရော သိလား။”

နဒီက စကားပြောလိုက် စားလိုက်လုပ်နေသည်။ နဒီပုံစံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်။

ရှင်းလုံကပဲ မပွင့်လင်းတာလား၊ နဒီကပဲ ပွင့်လင်းသွန်းတာလားတော့ မသိ။ နဒီနဲ့ သူနဲ့ အပြန်အလှန် သမီးရည်းစား စဖြစ်ကြချိန်က ရှင်းလုံက လူအများကို အသိမပေးဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ သိုသိုဝှက်ဝှက်လေး နေချင်ခဲ့သည်။ ရှင်းလုံက

တော့ နဒီကို ငဲ့ကွက်တာပင်။ နဒီကတော့ လူတကာကို သိစေချင်ခဲ့သည်။ သင်တန်းက လူတွေစုပြီး ပစ်ကနစ်ထွက်သောနေ့မှာ နဒီက လူအများရှေ့မှာပင် ရှင်းလုံးနဲ့ နဒီတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြောင်း ကြော်ငြာခဲ့သည်။ နဒီက ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးနေသလောက် ရှင်းလုံးက အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေကာ ...

“နဒီကလည်းကွာ ... ဘာလို့ အဲဒီလိုကြီး ပြောလိုက်ရတာလဲ၊ ကိုယ်တို့အချင်းချင်း နားလည်ရင်ပြီးရော မဟုတ်လား၊ လူတကာ သိဖို့လိုလို့လား”

“ဘာလဲ ... ကိုကိုက တိတ်တိတ်ပုန်းလေး ရည်းစားထားချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က အဲဒီလို လူတကာသိရင် နဒီအတွက် မကောင်းဘူးထင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ ... တစ်နေ့ကျ ကိုကိုနဲ့ နဒီ ကွဲသွားရင် နဒီ နာမည်ပျက်မှာစိုးလို့လား၊ အဲလိုဆို မပူနဲ့၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရည်းစားနဲ့ကွဲရုံလောက်နဲ့တော့ နာမည်မပျက်တော့ဘူး”

“နဒီကလည်းကွာ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ကိုကိုကရော ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သိပ်အတွေးခေါင်တာပဲ၊ အဘိုးကြီးကျနေတာပဲ၊ ကိုကို ဘာသိလို့လဲ၊ ဒီနေ့ အတူပါလာတဲ့ သူတွေထဲမှာ ကိုကိုကို ကျိတ်ကြွေနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါတယ်။

အဲဒီတစ်ယောက်က သင်တန်းမှာဆိုလည်း ကိုကိုကို ခိုးခိုးကြည့်နေတတ်တာ၊ နဒီ ခဏခဏတွေ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုအမြင်ကတ်လို့ ကြော်ငြာပစ်လိုက်တာ ...”

နဒီက အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးပင် ... ။ လူပုံစံကသာ ကလေးဆန်တာမဟုတ်၊ အတွေးအခေါ်လေးတွေကလည်း နုနယ်လွန်းသည်။ နဒီပြောချင်ရာ စွတ်စွတ်ပြောတတ်တာလေး ဆွဲကို လိုက်လိုက်ထိန်းပေးနေတာကလည်း အလုပ်တစ်ခုပင်။

“ကိုကို ... နဒီ မေးနေတာကို မဖြေဘူး၊ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ နဒီ ဒီနေ့ ဝတ်ထားတာ လှရဲ့လားလို့ ...”

နဒီမေးခွန်းကြောင့် ရှင်းလုံးက သက်ပြင်းချရင်း ... “နဒီက ဘာဝတ်ဝတ်လုပ်ပါတယ် နဒီရယ်၊ ဒါပေမယ့် စကန်လေးက တိုလွန်းမနေဘူးလား၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဆုံပိုင်းကလေးတွေ လုံအောင်တော့ ဝတ်သင့်တယ်မဟုတ်လား”

“အွန် ... ဆုံပိုင်း၊ ဘာလဲ ... ဆုံပိုင်းဆိုတာ”
“ဦးဆက်နေရာလေးတွေကို ပြောတာလေ၊ ဒူးခေါင်းတို့ လက်မောင်းရင်းတို့ကို ပြောတာ၊ ကွေးလို့ ဆန့်လို့ လှုပ်ရှားလို့ရတဲ့ အဲဒီဆုံပိုင်းနေရာတွေကို ဖော်ထားရင် အအေးပတ်လွယ်တယ်၊ အဲဒီနေရာလေးတွေကို ပုံးထားမှ လူက နွေးနွေးထွေးထွေး နေလို့ကောင်းတာ၊ စကန်တို့ ဘောင်းဘီတို့ ဝတ်ရင်လည်း ဒူးခေါင်းလုံအောင်လေးတော့ တတ်

ပါ နဒီရယ်၊ လက်မောင်းရင်းတွေ အရမ်းပေါ်မယ့် ခွပ် ကျယ်လို့ အင်္ကျီလေးတွေလည်း မဝတ်ပါနဲ့ ...”

“ကိုကိုက ကလေးက တောင်ပေါ်သားဆိုတော့ ဆုံပိုင်း လေးတွေ ပုံးထားမှ နွေးထွေးတာပေါ့၊ နဒီက ရန်ကုန်သူ ဆိုတော့ ဆုံပိုင်းလေးတွေ ဖော်ထားမှ အပူအအိုက် သက် သာတယ် ကိုကိုရဲ့၊ အင် ... ကိုကို ဘာမှမစားဘူးလား၊ နဒီတောင် စားလို့ပြီးတော့မယ်”

“ကိုယ် ... မနက်က အိမ်မှာ မေမေ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ပဲပုပ်ကြော်နဲ့ ထမင်းဆီဆမ်းနဲ့ စားလာခဲ့သေးတယ်၊ သိပ် တော့ မဆာဘူး၊ ကော်ဖီပဲ သောက်တော့မယ်”

ရှင်းလုံက ဝိတ်တာလေးကို ခေါ်ကာ ကော်ဖီမှာ လိုက်သည်။ နဒီက အအေးခွက်ကိုကုန်အောင် မော့သောက်လိုက် ပြီး ...

“ဪ ... ကိုကိုကို ပြစ်ရာတစ်ခုရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ကျောရိုးအိတ်လေးကိုဖွင့်ပြီး ဂျာနယ် တစ်စောင်ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဂျာနယ်က အခွင့်အလမ်းဂျာနယ်။

“ဒီမှာကြည့် ကိုကို၊ ဒီဂျာနယ်ထဲမှာ အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာတွေ အများကြီးပါတယ်၊ ကိုကို အရည်အချင်းနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့အလုပ်တွေလည်း အများကြီးပဲ”

ရှင်းလုံက သက်ပြင်းချရပြန်ရင်း ...

“အဲ့ဒါ ဒီအပတ်ထုတ် ဂျာနယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ် ဝယ် ဖတ်ပြီးပါပြီ နဒီရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ သိပ်အဆင်မပြေတဲ့အလုပ် တွေမို့လို့ပါ”

“ဟွန်း ... ကိုကိုက ဂျီးကိုများတာ”

နဒီက နှုတ်ခမ်းစုကာ ဂျာနယ်ကို ဖျပ်ဆိုပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ကို ဘတ်ခနဲ ဆောင့်ချပစ်လိုက်ရင်း ...

“ကိုကို အဲ့လို ဂျီးများနေလို့ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ ...”

“ကိုယ်က ရေရှည်အတွက် အဆင်ပြေ တက်လမ်းရှိမယ့် ပညာလည်း ရနိုင်မယ့် အလုပ်မျိုးကို စောင့်နေတာပါ၊ ခုနေ အရင်အလုပ်မျိုးပဲ ဝင်လုပ်ရင် ချက်ချင်းရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က အခု စီးပွားရေးနယ်ပယ်နဲ့ ဆက်စပ် တဲ့ အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်ချင်တော့တယ်၊ ရရာအလုပ်မျိုးတော့ လည်း ဝင်မလုပ်ချင်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ... နဒီပဲ ပြောထား တယ်လေ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပို့ ဖိတ်စာရိုက်ရင် မျက်နှာပန်း လှမယ့် အလုပ်အကိုင်မျိုး ဖြစ်ပါစေဆို ...၊ လခလည်း ကောင်းရဦးမယ်ဆို”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လည်း အဲ့လိုအလုပ်မျိုး ရဖို့က ဒီလောက်တောင် ခက်နေလား၊ နဒီအိမ်ကလည်း အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ဆို နဒီနဲ့ သဘော တူမှာမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ကလေးတစ်ခု ဟန်ဟန်မရှိပဲနဲ့

ရှိထားမှ နဒီက ဒါ နဒီရည်းစားပါ။ ဘယ်မှာ ဘာအလုပ် လုပ်ပါတယ်ဆိုတာမျိုး တင်ပြရဲမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့။”

ရှင်းလုံက မျက်ခုံးလေး အတွန့်ချိုးကာ နားထင် စပ်ကို လက်ညှိုးနှင့်ကုပ်ရင်း စိတ်အိုက်အခက်တွေ့နေမိပါသည်။

နဒီက ရှင်းလုံနဲ့တွေ့တိုင်း အလုပ်ရှာဖို့ အမြဲပိအား ပေးနေတတ်သည်။ ပုန်းပြောရင်းလည်း ထိုကိစ္စက မပါမပြီး။ ဘယ်သူ့ရည်းစားကဖြင့် ဘယ်မှာ ဘာလုပ်လုပ်တာဘယ်လောက် တောင်ရတယ်ဆိုတာမျိုးတွေ စုံစမ်းစပ်စုပြီး ရှင်းလုံကို ပြန်ပြန် ပြောတတ်သည်။

ရှင်းလုံက ငပျင်းကြီးတော့လည်း မဟုတ်ရပါ။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ဝေလေလေ နေချင်သူမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ ကလေးကနေ ထွက်လာကတည်းက တစ်နေ့ကျရင် ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေးတစ်ခု ထူထောင်နိုင်ရမည်ဟု ရည်ရွယ် ချက် ထားခဲ့တာပင်။

ရှင်းလုံတို့ မိသားစုက မိရိုးဖလာ လိမ္မော်ခြံအလုပ် ကို လုပ်ကိုင်ကြသည်။ မိသားစု ပိုင်ဆိုင်သည့် လိမ္မော်ခြံများစွာ ရှိပေမယ့် ရှင်းလုံက ထိုအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားသဖြင့် ရှင်းလုံရဲ့ အစ်ကိုတွေကပဲ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ရှင်းလုံတို့ မိသားစုဟာ တောင်ပေါ်သားပီပီ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင် ချင်ကြသူတွေမို့ မြို့တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့စိတ်မဝင်စား၊ ကလေး မှာပဲ ခေါင်းချချင်ကြသည်။

ရှင်းလုံကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက စာတွေဖတ် ကာ ပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားသူ၊ အမြင်ကျယ်လိုသူမို့ ကိုယ့် အစွမ်းအစနှင့်ကိုယ် နယ်ပယ်သစ်တစ်ခုမှာ ရပ်တည်ကြည့်ချင် ခဲ့သည်။

သူ တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းပြီးတော့ အသက် နှစ်ဆယ်ပင်မပြည့်ချင်သေး။ ကျောင်းပြီးကတည်းက ရန်ကုန်ဆင်းလာကာ ကွန်ပျူတာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ စီမံခန့်ခွဲမှုပညာ စသဖြင့် သင်တန်းပေါင်းစုံ တက်နေတာက နှစ်နှစ်လောက်။ အဲဒီနောက်တော့ NGO အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ သူ့အလုပ်ဝင်ခဲ့ တာပင်။ သူက အင်္ဂလိပ်စာကောင်းသူမို့ နိုင်ငံခြားသားတွေနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရာမှာလည်း အဆင်ပြေသည်။ ထိုအလုပ်မှာ သူ သုံးနှစ်လောက် လုပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်လာနှင့် ရသော လခက လည်း မြန်မာငွေနဲ့ဆို သုံးသိန်းလောက်မို့ မဆိုးဟုဆိုရမှာပင်။

ခု ... သူတာဝန်ယူနေသည့် ပရောဂျက်ကာလ ပြီး ဆုံးကာ သူ့အလုပ်လည်း ရပ်နားသွားခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက စီးပွားရေးနယ်ပယ်တစ်ခုမှာပဲ လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ အလုပ်ရှာနေခဲ့တာ လေးလလောက်ပဲ ရှိပါသေးသည်။ ထိုလေးလ အတွင်းမှာ နဒီက ပူညံ့ပူညံ့ တွန်းအားတွေပေး။ သူကလည်း သေသေချာချာ ချင်ချင်ချိန်ချိန်လေး စဉ်းစားရွေးချယ်နေတာမို့ သတ်တလောမှာ အလုပ်မရှိ။ ယောက်ျားလေးမို့ ဘာအလုပ် ဝင်ဝင် ရတာပဲဆိုပေမယ့် အလုပ်ဆိုတာ မလုပ်ချင်ဘဲ ဝတ်လုပ်

၉၀ ၃၂ ပုညခင်

လည်း ကြာရင် ထိုအလုပ်မှာပဲ နစ်သထက်နစ်ကာ နှုတ်မရ ပြုမရ နောက်ဆုတ်ဖို့ခက်တာကိုလည်း သူက ကြိုမြင်ပါသည်။

“ကိုကို ...၊ ကြည့် ... ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ နဒီပြောတာ ကြားရဲ့လား။”

“ကြားပါတယ် နဒီရယ်”

“ကြားရင် နဒီပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ကိုကို အလုပ်တစ်ခုရအောင် ရှာ၊ နောက်တစ်ပတ်နေလို့မှ ကိုကို အလုပ် မလုပ်ဘူးဆိုရင် နဒီကို အဆိုးမဆိုနဲ့...”
ရှင်းလုံက သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါ

သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ကျော်လတ် ... သတင်းစာ မင်းယူသွားသလား”

“အေး ... ငါ့ဆီမှာ”

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ ...”

“အိမ်သာတက်နေတယ်လေကွာ၊ မပြီးသေးဘူးကွ”

“မင်း အိမ်သာတက်တာကလည်း ကြာတယ်ကွာ၊ တံခါး နည်းနည်းဟပြီး သတင်းစာ အပြင်ထုတ်ပေးစမ်းပါ”

“မင်း ခုတလော ဘာဖြစ်နေလဲ ရှမ်းလေး၊ အလုပ်ရှာတာ အဲဒီလောက် အရင်မလိုစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီနေ့ သတင်းစာ ထဲမှာ အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာ သိပ်များများမပါပါဘူး”

ကျော်လတ်က အိမ်သာထဲကနေ လှမ်းအော်ပြော နေသည်။ ရှင်းလုံကစိတ်ကိုလျှော့ကာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ထွက် လာသည်။ ခုတလော သူ့မှာ အလုပ်ရရေး တို့အရေးဖြစ်နေရ

တာမို့ မနက် အိပ်ရာထတာနဲ့ သတင်းစာကို အလောတကြီး ကြည့်ရသည်။ ဒီမနက်တော့ ကျော်လတ်က ဦးသွားတာပင်။ ကျော်လတ်မှာက ထူးဆန်းသည့်အကျင့် တစ်ခုရှိသည်။ အဲဒါက နာရေးကြော်ငြာတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဖတ်တတ်တာပင်။ သူ့ အပြောကတော့ သူ သဘောကျ ပိုးပန်း နေသည့်၊ ပိုးပန်းခဲ့ဖူး သည့် ကောင်မလေးတွေရဲ့ အမျိုးအဆွေ တစ်ယောက်ယောက် သေရင် သတင်းလည်းမေး၊ အသုဘလည်း ပို့ကာ ရင်းနှီးမှု ရအောင် လုပ်မလို့ဟုဆိုသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အသုဘကိုရင်းပြီး အခွင့်အရေး ယူချင်သူမျိုး ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိမည်ထင်သည်။

ရှင်းလုံက အိမ်ရှေ့မှာ ကျော်လတ် ဖွထားသည့် ပစ္စည်းတွေကို သပ်ရပ်အောင်ရှင်းလင်းရင်း ကျော်လတ် တစ်ယောက်တော့ ဘယ်တော့များမှ စည်းကမ်းရှိရှိ သေသေသပ်သပ် နေတတ်လာမှာပါလိမ့်ဟု တွေးမိပါသည်။

နှစ်ယောက်အတူ ငှားနေသည့် တိုက်ခန်းလေးကို ရှင်းလုံက တတ်နိုင်သလောက် ရှင်းလင်းပေးမယ့် ကျော်လတ်က အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် ရှုပ်ဖွနေတတ်သည်။ ကျော်လတ်က စည်းကမ်းမရှိပေမယ့် ငယ်ကတည်းက ခင်မင်လာသော သူငယ်ချင်း မို့ ရှင်းလုံက သည်းညည်းခံရပါသည်။ ရှင်းလုံနဲ့ ကျော်လတ်က တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်မှာကတည်းက ကျောင်းအတူတက်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ရောက်ခဲ့ကြတာပင်။ ကျော်လတ်က စည်းကမ်းမရှိတာလေး တစ်ခုကလွဲရင် စိတ်

သဘောထား ဖြူစင်ရိုးဖြောင့်သူမို့ စကားများလိုက်၊ ပြန်တည့် လိုက်နဲ့ပဲ အတူတွဲနေဖြစ်ကြသည်။

ကျော်လတ်ကတော့ ကွန်ပျူတာဆိုင်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ကြာခဲ့ပြီ။

ရှင်းလုံက ကျော်လတ်ဖွထားတာတွေကို သိမ်းနေဆဲမှာ ကျော်လတ်က အိမ်သာမှထွက်လာကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ရှမ်းလေး”

“ဘာလဲ ... ဘယ်ကောင်မလေးအမျိုး သေလို့လဲ”

“မသေပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ ... မင်းနဲ့သင့်တော်မယ့် အလုပ် ကြော်ငြာတစ်ခု ပါတယ်ကွ”

ရှင်းလုံက ကျော်လတ်လက်ထဲက သတင်းစာကိုဆွဲယူပြီး ကျော်လတ်လှန်ထားသည့် စာမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသားအတွင်းရေးမှူးတစ်ဦး အပြန်အလှန်ရှိသည်။

တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သော သဘောထားရှိရမည်။

အပိုစကား မဆိုတတ်သူ ဖြစ်ရမည်။

စည်းကမ်းရှိသူ ဖြစ်ရမည်။

ဘွဲ့ရ အင်္ဂလိပ်စာ၊ တရုတ်စာ၊ ကွန်ပျူတာ၊ စာရင်းအင်း နိုင်နင်းသူ ဖြစ်ရမည်။

အသက်အရွယ် မငယ်လွန်း မကြီးလွန်း ဖြစ်ရမည်။

အထက်ပါအချက်များနှင့် ကိုက်ညီမှုရှိပါက အမှတ် ...၊ ... ပြီးနယ်၊ ရန်ကုန်သို့ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်လျှောက်ထားနိုင်သည်။

လစာကောင်းကောင်းပေးမည်။

ရှင်းလုံက သတင်းစာ ငုံ့ဖတ်နေရင်းက သူ့အကျင့်
 အတိုင်း နားထင်စပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် ကုပ်လိုက်ရင်း ...
 “အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲကွ၊
 ထူးဆန်းနေတယ်”
 “သူတို့လိုချင်တဲ့ အချက်တွေကို ထည့်ကြော်ငြာတာပေါ့
 ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ ... မင်း စိတ်မဝင်စားဘူးလား”
 “အတွင်းရေးမှူးဆိုတော့ စက္ကထရီပေါ့၊ အမျိုးသား
 စက္ကထရီက ခေါ်ခဲပါတယ်ကွာ၊ များသောအားဖြင့်က
 တော့ စက္ကထရီနေရာဆို မိန်းကလေးတွေပဲ ခေါ်ကြတာ”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ဒီအလုပ်က မင်းနဲ့လိုက်ဖက်ပါတယ်
 ကွ၊ မင်းက စည်းစနစ်ကျကျ နေတတ်တဲ့သူ၊ ခေါင်းသင်း
 ဆက်ဆံရေး ကောင်းပေမယ့် အပိုစကားတွေ လျှောက်
 ပြောနေတဲ့သူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ တရုတ်စာ
 ကလည်း မင်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တတ်ပြီးသား၊
 အင်္ဂလိပ်စာလည်း အိုကေပဲ၊ အားလုံး ကိုက်ညီနေတာပဲ
 ကွာ၊ မင်း သွားလျှောက်ကြည့်ပါလား၊ မင်း ကောင်မ
 လေး ဝမ်းနပ်ပေးထားလို့ ဒီလောက် အလုပ်လိုချင်နေတဲ့
 ဟာ၊ လစာကောင်းကောင်းပေးမှာတဲ့ကွ ...”
 “ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး
 သူဌေးရဲ့ စက္ကထရီလုပ်ရမှာ တစ်မျိုးကြီးကွ”
 “သူဌေးနဲ့ အနီးကပ်နေပြီး သူဌေးကိစ္စတွေ လိုက်လုပ်

ပေးရင်းနဲ့ သူ့လုပ်ငန်းသဘောတွေကို သိခွင့်ရလာရင်
 လည်း မင်းအတွက် အကျိုးရှိတာပဲ၊ မင်း တစ်နေ့ ကိုယ်
 ပိုင်အလုပ်လုပ်ဖြစ်ရင် ဒါက အဖိုးတန်တဲ့ အတွေ့အကြုံ
 တစ်ခုဖြစ်လာနိုင်တာပဲ၊ ငါက စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပရမ်း
 ပတာ နေတတ်တဲ့သူမို့လို့၊ နောက်မို့ဆို ဒီသတင်းစာ
 မင်းမမြင်အောင် ဖွက်ထားပြီး ငါ့ဘာသာ သွားလျှောက်
 မှာ”
 “အေးပါ ... အဲဒါဆိုလည်း နောင် ဒါမျိုးအလုပ်ပေါ်လာ
 ရင် လုပ်နိုင်အောင် မင်းရှုပ်ဖွဲ့ထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ
 သိမ်းပြီး စည်းကမ်းတကျ သေသေသပ်သပ်လေး ပြန်
 ထားလိုက်ဦး”
 “အေးပါကွာ ... အေးပါ”
 ရှင်းလုံက ကြော်ငြာပါ သတင်းစာ စာရွက်ကို
 သေသေသပ်သပ် ခေါက်ပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်ပါသည်။
 နံနီကိုတော့ အခု မပြောပြချင်သေး။
 အလုပ်ရပြီဆိုတော့မှပဲ ပြောပါတော့မည်။

“ရှင်က ရှင်းလုံ နော်”
“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”
“ဝင်လို့ ရပါပြီ”

ရုံးခန်းအဝင်ဝနားက ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်နေသော ရှင်းလုံကို ဝန်ထမ်းကောင်မလေး တစ်ယောက်က လာခေါ်သဖြင့် ရှင်းလုံက ထလိုက်လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းအဝင်ဝနားရောက်တော့ ချက်ချင်း မဝင်သေးဘဲ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ မြင်နေရသော မှန်တံခါးမှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့ ကဲကြည့်မိလေရာ ...

“ဟင် ...”

ရုံးခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ အလယ်ဗဟိုရှိ မဟော်ဂနီရောင် စားပွဲကြီးရဲ့နောက်မှာ ထိုင်နေသူဟာ သူ အသေအချာမှတ်မိနေသောသူ၊ မေဇင်အေး ဆံပင်တုဆွဲချွတ်ခဲ့သော ဘောစိမ။

အဲဒီနေ့က ရှက်ဒေါသမွန်ထူကာ နီမြန်းသွေးကြွနေသော ထိုမျက်နှာကလေးကို သူ သေသေချာချာ မြင်ခဲ့ရပါသည်။

ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက တုံ့ဆိုင်းနေသော ရှင်းလုံကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဝင်သွားလေ ...”

“ဟို ... သူ ... သူက ဒီက သူဌေးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါ်မေမြရာတဲ့ ...”

“ကျွန်တော်ကို အလုပ်ခန့်မှာ သူလား ...”

“သူသဘောကျရင်တော့လည်း ခန့်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မမျှော်လင့်နဲ့၊ ရှင့်အရင် လူ ၄၀ လောက်ကို ဗျူးပြီးပြီ၊ တစ်ယောက်မှ စိတ်ကြိုက်မတွေ့သေးဘူး”

“ဟို ... အလုပ်ခန့်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့အတွင်းရေးမှူး လုပ်ရမှာလဲ”

“သူ့အတွင်းရေးမှူး လုပ်ရမှာလေ”

“ဗျာ ...”

အဲဒါမှ ပြဿနာ ...။ ဒီလို အရွယ်ငယ်ငယ် သူဌေးမတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလုပ်ဖို့ သူဘယ်တုန်းကမှ ခဉ်းစားမကြည့်ခဲ့မိပါ။

မေဇင်အပြောသာ မှန်ခဲ့ရင်တော့ ဒီဘောစိမဟာ ခေတ်တော်ဆိုးမှာသေချာသည်။ ဒီလို မိန်းမဆိုးမျိုးရဲ့ လက်

အောက်မှာ သူဘယ်လိုအလုပ်လုပ်ရမလဲ။ အလုပ်ခေါ်တဲ့ လိပ်စာကလည်း သူရောက်ဖူးသည့် မေဇင်တို့ ရုံးခန်းလိပ်စာမဟုတ်တာ မို့လို့သာ သူလာဖြစ်ခဲ့တာပင်။ ကြည့်ရတာတော့ စက်ရုံနှင့် တွဲရက် ဒီခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲက ရုံးခန်းမှာကော၊ မြို့ထဲက ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာပါ သူထိုင်ပုံရပါသည်။ ဒီကုမ္ပဏီက ဒီသူဌေးဆီမှာ လုပ်ရမယ်မှန်းသာသိရင် မလာခဲ့ပါဘူးဗျာ။

လှည့်ပြန်ရရင် ကောင်းမလား ...။

သူ တွေဝေတုံ့ဆိုင်းနေချိန်မှာပဲ CV form ကို ငဲ့ဖတ်နေသော ဒေါ်မေမြရာက ခေါင်းမောကာ အဝင်ဝကို လှမ်းကြည့်လာပါသည်။ သူကလည်း သူမကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့တာမို့ မှန်တံခါးချပ်ခြားကာ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။

သူ မြင်ဖူးသမျှ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဒီမျက်ဝန်းလောက် စူးရှအားကောင်းတာမျိုး မမြင်ဖူးသေးပါ။

သူက အငိုက်မိသလို ငြိမ်သက်သွားချိန်မှာ ...

“ဝင်သွားတော့လေ၊ ဘာလို့ရပ်နေတာလဲ၊ မမ လှမ်းကြည့်နေပြီ”

ဟူသော ဝန်ထမ်းမိန်းကလေး၏ သတိပေးစကား အဆုံးမှာတော့ ရှင်းလုံက ဘယ်လို တွန်းအားကြောင့်မှန်းမသိဘဲ မှန်တံခါးချပ်ကို တွန်းဖွင့်ငင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ထိုင်ပါ ...”

သူမက အေးစက် ပြတ်တောက်၍ အနည်းငယ်

အပေါ်စီးဆန်သော အသံဖြင့်ပြောပြီး သူမကိုင်ထားသည့် ရှင်းလုံရဲ့ CV form ကို ပြန်ငဲ့ဖတ်နေသည်။

ရှင်းလုံက ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူမ မျက်လွှာချထားတုန်းမှာ သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သူမ အသက်က ရှင်းလုံနဲ့ဆို မတိမ်းမယိမ်းပဲ ဆင်ပါရဲ့။ သို့သော် သူမရဲ့ မျက်နှာထားကြောင့် အသက်ထက် ပိုပြီး ရင့်ကျက်သလိုထင်ရသည်။ သူမ ထိုင်နေပုံ၊ မျက်နှာထားနှင့် တစ်ဖက်လူကို ကြည့်ပုံက ထည်ဝါသည်။ စင်းကျနေသော မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့တို့ဟာ ဘာဆေးမှ ကုမထားဘဲ မှက်မှောင်နေပြီး မျက်ခုံးထူထူသိပ်သိပ်က စင်ရော်တောင်လို အပေါ်ဘက်သို့ ခပ်တက်တက်။ နှာတံမြင့်မြင့်က စင်းချွန်နေပြီး ခထူမပါး နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက တင်းတင်းစေ့နေသည်။ ဆံပင်တွေကို အပြောင်သိမ်းကာ နောက်မှာစုစည်းထားသဖြင့် ခပ်ထင်းထင်းပေါ်နေသော မဟာနဖူးအပြန့်ကျယ်ကျယ်က သူမမျက်နှာကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆန်းကြယ်နေစေသည်။ သူတွေ့ဖူးတဲ့ ဒီအရွယ်မိန်းကလေးအများစုဟာ သူမလို ဆံပင်ကို တစ်စမကျန် သိမ်းဆည်းထားလေ့မရှိပါ။ ရှေ့ဘက် ဘေးဘက်လေး နည်းနည်းလောက်ကိုတော့ အမျှင်ဖွာဖွာလေးတွေ ဖြတ်ချထားကြတာချည်းပင် ...။ သူ အရင်က အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် ရုံးက ကောင်မလေး ဆွာကလည်း နဖူးအပြောင်သိမ်းထားတာ ရုပ်ရင့်တယ်ဟု ပြောသံကြားဖူးသည်။

ရှင်းလုံ တွေဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ ဒီနဖူးက ပြိုင်ဘက်မရှိ လှနေပါသည်။ ဒီနဖူးကြောင့် သူမရုပ်က ရင့်ရော်မသွားဘဲ ထည်ဝါသည့်အသွင်ဆောင်ကာ မဟာဆန် သလိုလို အနောက်တိုင်းဆန်သလိုလိုနှင့် တစ်မျိုး ဆန်းကြယ် ကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှပါသည်။

သူ ကြည့်နေဆဲမှာ သူမရဲ့ ကော့မျက်တောင်တို့ ပင့်လာကြကာ ရှင်းလုံကို ကြည့်ရင်း...

“CV form ထဲမှာ ဖြည့်ထားတာတွေကတော့ တော်တော် ပြည့်စုံပါတယ်၊ form ထဲမှာ မပါတဲ့ အချက်တစ်ခုကို တော့ တို့ မေးလို့ရမလား ရှင်းလုံ”

“မေးပါ ခင်ဗျာ...”

“မင်းမှာ ချစ်သူရှိလား?”

“ခင်ဗျာ...”

ထိုမေးခွန်းက ရှင်းလုံကို ကြောင်အာ ဖြစ်သွား စေပါသည်။

ဘယ်လိုမေးခွန်းကြီးပါလိမ့် ဘော့စ်ရယ် ...။

ခင်ဗျား ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းမျိုး မေးတာလဲ ...။

ဒါ ဘာသဘောလဲ ...။

မေးဖို့လိုမှ မလိုဘဲ ...။

ရှင်းလုံက ချက်ချင်း မဖြေဘဲ သူမကို အကဲခတ်

သလို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သူကသာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် က ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မေးစရာလားဟု စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ် မိပေမယ့် သူမပုံစံကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်။ သူမစိတ်မှာတော့ ကျားမ ခွဲခြားခြင်း ရှိပုံမရ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလို မေးခွန်း မေးနေမိခြင်းအတွက် မျက်နှာပူ အားနာသည့်ပုံလည်း မပေါ်ပါ။

“ဒါက ကျွန်တော့် ပါဆင်နယ်မို့လို့ မဖြေရင် ရမလား ခင်ဗျ၊ ပြီးတော့ ဒီမေးခွန်းက အလုပ်နဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး လို့လည်း ထင်ပါတယ်”

“ဆိုင်လို့ မေးတာပေါ့ ရှင်းလုံ၊ အလုပ်ထဲမှာ အာရုံအပြည့် နှစ်မြှုပ်ထားရမယ့် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်မှာ သူ့အာရုံကို ထွေပြားစေမယ့်၊ သူ့အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးနိုင်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ရှိသလားဆိုတာ သိထားဖို့ လိုအပ်လို့ပေါ့၊ ဥပမာ ... မင်းအနေနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြီးပြတ်သေးလို့ ရုံးက မပြန်နိုင်သေးတဲ့အချိန်တွေမှာ မင်းရည်းစားက သူ့ဆီလာဖို့ တဂျိဂျိ ဖုန်းဆက်ခေါ်နေပြီဆိုရင် မင်းအာရုံ တွေ ရှုပ်ထွေးလာမယ်၊ အလုပ်မှာ အမှားမှား အယွင်း ယွင်းတွေ ဖြစ်လာမယ်၊ ရုံးမှာ အစည်းအဝေးလုပ်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ မင်းချစ်သူဆီက ဖုန်းလာရင် မင်းက ကိုင် ချင်တယ်၊ မင်းမကိုင်ရဲလို့ ဖုန်းပိတ်ပစ်ရင် ရည်းစားက စိတ်ကောက်မယ်၊ မင်းကိုင်လိုက်ပြန်ရင်လည်း မစီးရ၊

အလုပ်ရှင်က မင်းအပေါ် စိတ်ပျက်မယ်၊ ဇယားတွေ ရှုပ်လာမှာက အများကြီးပဲလေ ... ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား။”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ... မင်းက အလုပ်ကလေး နည်းနည်းအားတာ နဲ့ ရုံးကဖုန်းကို နာရီနဲ့ချီ အသုံးပြုပြီး မင်းရည်းစားနဲ့ ဖုန်းပြောရင်း လုပ်စရာအလုပ်ကိစ္စတွေကို မေ့လျော့နေ မယ်”

ရှင်းလုံက ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ စိတ်ထဲ မခံချင် သလိုလေး ဖြစ်လာကာ ...

“ကျွန်တော် တခြားရုံးမှာလည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ရုံးဖုန်းကို ကျွန်တော့် ပါဆင်နယ်အတွက် အသုံးပြုလေ့ မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဟန်းဖုန်းရှိပါ တယ်၊ ပြီးတော့ အလုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့် ပါဆင်နယ် ကိစ္စတွေ လာမပတ်သက်စေရပါဘူး”

သူမက ခဏနှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှင်းလုံကို ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း ...

“အိုကေလေ ... မင်းမဆိုးပါဘူး၊ လျှောက်လွှာထဲမှာ ပါတဲ့ မင်းရဲ့ ပညာအရည်အချင်းကိုရော၊ မင်းရဲ့ ရည်မှန် သန့်ပြန့်တဲ့ ပါဆင်နယ်လတ်ကိုရော ကိုယ်သဘောကျပါ တယ်၊ မင်းကို နောက်ဆုံးတစ်ခု မေးချင်တယ်၊ မင်းကိုယ်

မင်းရော ဒီအလုပ်နဲ့ အပ်စပ်ကိုက်ညီတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်လား ...”

“အသေအချာ ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ... မင်းကို လခ ငါးသိန်းပေးမယ်၊ ဒါ တို့ရဲ့ အလုပ်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အများဆုံးပေးလိုက်တဲ့ လစာပဲ၊ လစာနဲ့ ညီမျှအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အရည် အချင်းမျိုး မင်းမှာ ရှိတယ်လို့ယူဆရင် မနက်ဖြန် အလုပ် စဆင်းနိုင်ပြီ၊ ဘာမေးဖို့ ရှိသေးလဲ ...”

“မေးစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ပြောချင်တာတစ်ခုတော့ ရှိပါ တယ်”

“ပြောပါ ...”

“အတွင်းရေးမှူးနဲ့ သူဌေးဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် အပြန်အလှန် ယုံကြည်အားထားမှု ရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သင့်တင့်လျှောက်ပတ် သောရင်းနှီးမှုလည်း ရှိရပါတယ်၊ သူဌေး အခု ကျွန်တော့် ကို ပြောဆိုဆက်ဆံတဲ့ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းတွေက တစ်ဖက်သတ် အာဏာရှင်ဆန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစား ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူဌေးအလုပ်တွေကို အတတ်နိုင် ဆုံး ကျေပွန်အောင်လုပ်ပေးဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်၊ သူဌေး အနေနဲ့ကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် ဒါထက် နည်းနည်း ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဆက်ဆံသင့်တယ်လို့ ထင်ပါ

တယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကလည်း လစာများများယူပြီး
ရေသာခိုနေဖို့ စိတ်ကူးမရှိသလို ဘော့စ်အနေနဲ့ကလည်း
ငါ လခများများပေးထားတာပဲ၊ တန်အောင်ခိုင်းပစ်မယ်
ဆိုတဲ့ သဘောထားမျိုး မရှိစေချင်ပါဘူး။”

မေမြရာသည် ကိုယ့်ကို ဆရာလုပ်သလို ဖျောင်းဖျ
သလို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေသော ရှင်းလုံကို တအံ့တဩ
ကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ့်ကို ဒါမျိုး ဘယ်သူကမှ မပြောရဲခဲ့ဖူး
လို့ပင်။ လခ ဒီလောက်ပေးပစ်လိုက်ကတည်းက သူဌေးမျက်နှာ
ကို မော်လို့တောင်မကြည့်ရဲအောင် ပြာတုန်ပြီး ဘာမဆို ဟုတ်ကဲ့
ခေါင်းညိတ်နေရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

မြရာက ရှင်းလုံရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မခန့်လေးစား
အရိပ်အငွေ့မျိုးတော့ မတွေ့ရပါ။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်း ပြောတာတွေ ကိုယ့်ခေါင်းထဲ
ထည့်ထားပြီး ဆင်ခြင်သင့်တယ်ထင်တာကို ဆင်ခြင်
လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ...”

“ကောင်းပြီ ...”

မြရာက ရှင်းလုံထံမှ အကြည့်လွဲကာ စားပွဲပေါ်က
ဖွင့်ထားသော Laptop လေးရဲ့ ခလုတ်တွေကို နှိပ်လိုက်တာမို့
ရှင်းလုံက မြရာရှေ့မှ ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရှင်းလုံ တံခါးဝနားသို့ ရောက်ချိန်မှာ ...
“ရှင်းလုံ ...”

မေမြရာရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ရှင်းလုံက နောက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မေမြရာက ရှင်းလုံကို မကြည့်ဘဲ ကွန်ပျူတာ
စခရင်ကိုကြည့်လျက် ခလုတ်တွေကို နှိပ်နေရင်း ...

“ဒီနေ့ မင်း ကိုယ့်စားပွဲရှေ့မှာထိုင်ပြီး ကိုယ့်ကို စိုက်ကြည့်
နေသလိုမျိုး နောင် ဘယ်တော့မှ မကြည့်မိပါစေနဲ့ ...”

“နဒီ ... ကိုယ် အလုပ်ရပြီ သိလား”

“ဟယ် ... တကယ် !”

ကြားလိုက်ရသော သတင်းစကားကြောင့် နဒီက မြူးတူးပျော်ရွှင်သွားပါသည်။

“ဘာအလုပ်လဲ၊ လခရော ဘယ်လောက်ရလဲဟင် ကိုကို”

“အလုပ်က အလုပ်ရှင် သူဌေးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးပဲ ပြောပါတော့ နဒီရယ် ...”

နဒီက ပျော်မြူးနေရာမှ ငြိမ်သက်သွားကာ ...

“ဟင် ... စက္ကထရိုကို ပြောတာလား၊ တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ ကိုကိုက ဟိုအလုပ် ဒီအလုပ်ရွေးနေပြီး လုပ်မယ့်လုပ်တော့လည်း ဘာအလုပ်ကြီးလဲ၊ အဲ့ဒါမျိုးက မိန်းကလေးတွေပဲ လုပ်ရတာမဟုတ်လား”

“ယောက်ျားလေးတွေလည်း လုပ်တတ်ပါတယ် နဒီရယ်”

“နဒီဖြင့် မကြားဖူးပေါင်၊ ဒါနဲ့ လခကရော ဘယ်လောက်ရမှာလဲ ...”

“ငါးသိန်း”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ များသားပဲ ...၊ နဒီ ထင်တော့ ထင်ပါတယ်၊ ကိုကိုက ဘာသာစကား နှစ်မျိုးလည်း ကျွမ်းကျင်၊ တတ်ထားတဲ့ ပညာရပ်တွေကလည်း များ၊ လုပ်စံကလည်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့ဆိုတော့ လခကောင်းတဲ့အလုပ်မျိုးပဲ ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ...”

လခကြားတာနှင့် နဒီက ပြန်လည်တက်ကြွလာပါသည်။ နဒီစိတ်ထဲမှာတော့ ကိုကို သူဌေးရဲ့ မိန်းမက သဝန်တို့ တတ်သူမို့ အမျိုးသမီး စက္ကထရို မထားဘဲ ယောက်ျားလေးပဲ ခန့်လိုက်တာနေမှာပါဟု မှတ်ယူရင်း ...

“ကိုကိုက ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို သွားလျှောက်လိုက်တာလဲ၊ ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်ချင်တယ်လို့ ကိုကို တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး”

“ကိုယ်လည်း လုပ်ဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နဒီကလည်း တွန်းအားပေးနေတဲ့အချိန်၊ ကျော်လတ်ကလည်း တိုက်တွန်းတာနဲ့ သွားလျှောက်လိုက်မိတာ၊ ရလိမ့်မယ်လို့တောင် မထင်ပါဘူး”

“ဟွန့်... ကိုကိုက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ နဒီပြော
စကား နားထောင်တယ်၊ နဒီ စိတ်ကောက်မှာကြောက်
လို့ အလုပ် ဂျီးမများဘော့ဘဲ လုပ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

နဒီက နာခေါင်းလေးရှုံ့၊ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ
ပြောလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ကိုတံတောင်နှင့်ထောက်ကာ မေးထောက်
ထားရင်း ရှင်းလုံကို ပြုံးစိစိကြည့်နေပါသည်။

ရှင်းလုံကလည်း နဒီ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မိတာ
နေမှာပါဟုသာ အလွယ်တွေ့လိုက်မိသည်။

“အင်း... ကိုကိုအလုပ်က လခကောင်းတော့ သူငယ်ချင်း
တွေကို ပြန်ပြောရင် နဒီ မျက်နှာမငယ်ရတော့ဘူးပေါ့၊
ဒါပေမယ့် အလုပ်နေရာက အတွင်းရေးမှူးဆိုတော့ သူတို့
က နင့်ကိုကိုက သူဌေးရဲ့ တောက်တိုမည်ရတွေ လုပ်
ရတာနေမှာပါဟာလို့ လောင်ကြမှာ ကိုကိုရဲ့...၊ မန်နေ
ဂျာတို့ ဘာတို့ဆိုလည်း အကောင်းသား...”

“ဒီအလုပ်က ကိုယ့်အတွက် အတွေ့အကြုံတော့ ရပါ
တယ် နဒီ၊ သူဌေးရဲ့ အလုပ်သဘောကို ရင်းနှီးထိတွေ့
နားလည်လာရင် နောင် ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်ဝတ်စုံ
လုပ်တဲ့အခါ အများကြီး အထောက်အကူဖြစ်မှာပါ...”

“သိပြီ... သိပြီ၊ ဒါဆို သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီလိုပြော
လိုက်မယ်၊ ငါ့ကိုကိုက နောက်ကျရင် ကိုယ်ပိုင် ကုမ္ပဏီ
ထောင်မှာမို့လို့ ခုကတည်းက သူဌေးဆီမှာ အနီးကပ်

အလုပ်လုပ်ပြီး ပညာယူနေတာလို့...၊ အဲလိုပြောရင်
မကောင်းဘူးလား ကိုကို”

“လျှောက်တော့ မကြွားပါနဲ့ နဒီရယ်”

“ဒါ ကြွားတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ တကယ်လည်း
ဟုတ်တာပဲဟာ”

နဒီက ဘာမဆို ကလေးဆန်ဆန်တွေ့သူမို့ ရှင်းလုံ
က နဒီနှင့် စကားပြိုင်ပြောမနေဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ကိုကို အလုပ်ရတာတော့ နဒီ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် ကိုကိုက နေ့တိုင်း အလုပ်သွားနေရင် နဒီတွေ့ချင်တဲ့
အချိန် မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့၊ သတိရရင် ဖုန်းပဲဆက်ရ
တော့မှာပေါ့...”

“အဲဒီကိစ္စလည်း နဒီကို ပြောထားရဦးမယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်
ရှင် သူဌေးက အရမ်းစည်းကမ်း တင်းကြပ်တယ်၊ အလုပ်
ချိန်မှာ ပါဆင်နယ်ကိစ္စတွေအတွက် အာရုံများနေတာ
မကြိုက်ဘူး၊ အလုပ်ချိန်မှာ နဒီ ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းမဆက်နဲ့၊
အလုပ်အားတာနဲ့ ကိုယ် နဒီဆီဆက်လိုက်မယ်”

“ဖုန်းလေး ဆက်တာများ အလုပ်မှာ ဘာထိခိုက်မှာမို့လို့
လဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစားအသံကြားရင် ကြည်နူးပြီး အလုပ်
တောင် ပိုပြီး တက်တက်ကြွကြွ လုပ်နိုင်ဦးမယ်၊ ကိုကို
သူဌေးက ပိုကိုပိုတယ်၊ နဒီကတော့ ဆက်မှာပဲ”

“မဆက်ပါနဲ့ နဒီရယ်၊ အလုပ်က ခုမှ စဝင်တာဆိုတော့

၁၁၀ ၃၉ ပုညခင်

စစချင်း သူဌေး ငြိုငြင်မှာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး၊
ကိုယ်က သူနဲ့ အမြဲအတူရှိနေမှာဆိုတော့ နဒီနဲ့ ဖုန်းပြော
ရင်လည်း သူမကြားဘဲမနေဘူး”

“ကြားပစေပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ ... ကိုယ့်ရည်းစားနဲ့ ကိုယ်
ဖုန်းပြောတာ သူ့အပူလား”

“ကဲ ... အဲ့ဒါဆို ကိုယ့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“ဒီလောက်လေးနဲ့ အလုပ်ထုတ်ပစ်စရာလား”

“မထင်နဲ့၊ ဘော့စ်က စိတ်ကြီးတယ်၊ ကိုယ့်အရင် အတွင်း
ရေးမှူးတွေကို တစ်လ နှစ်လနဲ့ အလုပ်ထုတ်ပစ်နေတာ
၁၆ ယောက်တောင် ရှိနေပြီတဲ့၊ ကိုယ်က ၁၇ ယောက်
မြောက်ပဲ ... အလိုလိုနေရင်း ဘုရားတနေရတာ ... ”

“ဟင် ... အဲ့လိုကြီးလား၊ ပွဲကြမ်းလှချည်လား”

“အဲ့ဒါကြောင့် ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပါ နဒီရယ်
နော်၊ ကိုယ် လခထုတ်ရင် နဒီ လိုချင်တဲ့ ဖိနပ်တစ်ရံနဲ့
အိတ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးမယ်ကွာ ... နော်”

“တကယ်လား ... ”

“တကယ် ... တကယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ... ”

နဒီ နားလည်လက်ခံသွားတော့မှ ရှင်းလုံလည်း
စိတ်အေးသွားရပါသည်။

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် ၃၉ ၁၁၁

တမင်ထိန်ချန်တာမဟုတ်ပေမယ့် ရှင်းလုံရဲ့ အလုပ်
ရင် သူဌေးဟာ အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ နဒီကို ရှင်းလုံ
ပြောမပြမိခဲ့ပါ။

တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်ဖြစ်သောအခါ ရှင်းလုံရဲ့ အလုပ်က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဦးဆောင်နေရတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ တော်တော်များများကို သူ မှတ်သားပညာယူရသည်။ သူဌေး တစ်ယောက်ရဲ့ stress တွေကိုလည်း သူ စာနာ နားလည်လာ ရသည်။

သူ့သူဌေး ဒေါ်မေမြရာရဲ့ ဆိုးကွက်တွေကိုသာ မက ကောင်းကွက်တွေကိုပါ သူမြင်လာရသည်။ သူဌေးဟာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အလုပ်ထဲမှာ မြှုပ်နှံထားသူဖြစ်ပြီး အလွန် ထက်မြက်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူသိလာပါ သည်။

သူဌေးရဲ့ ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အသုံးချဖို့ အချိန်တောင် ရှိပါသေးရဲ့လားဟု သူတွေးကာ ရင်မောရသည်။

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတာကို သူ မတွေ့ဖူးခဲ့ ...။ အလုပ်ချိန်မှာ အမြဲသူ့ကလက် ဖျတ်လတ်စွာ သွားလာလုပ်ကိုင်နေပုံက သံပတ်ပေးထားသော အရုပ်ကလေး ဘစ်ခုလိုပင် ...။

ရှင်းလုံက ဘယ်အလုပ်မဆို ခေါင်းအေးအေးထား ပြီး ခပ်မှန်မှန် အလုပ်လုပ်တတ်သူ။ သူမက ဘာမဆို ပူပူလော လော မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်တတ်သူမို့ မကြာခဏတော့ ခလုတ် လေးတွေ တိုက်တတ်ကြပါသည်။

ရှင်းလုံက အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေပြီဆို သူမ က စိတ်မရှည် ...။

“ရှင်းလုံ ... မင်းကို စက်ရုံအတွက် ပေးရမယ့် အော်ဒါ တွေရော လက်ကျန်စာရင်းတွေရော ထုတ်ခိုင်းထားတာ ခုထိ မပြီးသေးဘူးလား။”

“သူဌေးက ဒီနေ့အပြီးလို့ ပြောထားတယ်လေ ...။”

“ဒီနေ့ အပြီးပေးဖို့ ကိစ္စကို ဒီနေ့မှာ မေးနေတာလေ။”

“ဒီနေ့က ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိသေးလို့လဲ၊ ခုမှ ကိုးနာရီခွဲပဲ ရှိသေးတာ၊ သူဌေး မြန်မြန်လိုချင်မှန်းသိလို့ မနက်အစော ကြီးကတည်းက လာပြီး လုပ်နေတာ၊ ရုံးချိန် ၁၀ နာရီ ရရင် မဖြစ်ဘူးလား၊ သူဌေးဘာသာ စိတ်တွေစောပြီး မနက်အစောကြီး ပေါက်ချလာပြီး ကျွန်တော့်ကို လေ့လာနေ

တော့ ကျွန်တော်က ဒီစာရင်းကို စိတ်အေးအေးနဲ့ လုပ် နိုင်ပါဦးတော့မလား”

“မင်းစိတ်က အေးပဲအေးနိုင်လွန်းတယ်၊ ဘယ်အလုပ်မဆို ပက်ကျိနှုန်းနဲ့ အမြဲအလုပ်လုပ်နေတယ်”

“စိတ်အေးအေးနဲ့လုပ်တော့ အမှားအယွင်း မရှိဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော် ရောက်မလာခင် ရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ သူဌေး စိတ်လောလောနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အမှားတွေကို လည်း ပြန်စစ်နေရသေးတယ်၊ စိတ်အေးအေးနဲ့ လုပ်လို့ အမှားကင်းတာနဲ့၊ စိတ်လောလောနဲ့လုပ်လို့ မြန်မြန်ပြီး များများမှားတာနဲ့ဆို ဘယ်ဟာက ကောင်းသလဲ၊ ခုကိစ္စ ကို မနေ့က ညနေကမှပြောပြီး ဒီနေ့အပြီးလို့ ပြောထား တော့ သူဌေးပေးထားတဲ့ အချိန်အကန့်အသတ်က သိပ် နည်းမနေဘူးလား၊ အချိန်မရလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်တာဝန်က ပြီးပြီးရော မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ပေးလိုက်ရင် တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းသွားတော့ သူဌေးမနစ်နာဘူးလား၊ ကျွန်တော် နစ်နာရင် အလုပ်ဖြုတ်တာကလွဲရင်တခြားမရှိဘူး၊ သူဌေး နစ်နာရင် သူဌေးလုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ပြီး ခုနစ်စဉ်အမျှင်တိုက်သွားလိမ့်မယ် ခင်ဗျ”

“မင်းက မင်းအလုပ်ရင် သူဌေးကို ဘာစကားဆန်းတွေ နဲ့ လာနှိပ်ကွပ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ ... ခုနစ်စဉ်အမျှင်တိုက် ဆိုတာက ...”

“ရှုပ်ထွေးရှည်လျားပြီး ပြဿနာတွေတက်ပြီး တိုင်ပတ် ကုန်မှာကို ပြောတာပါ”

“တိုင်ပတ်ဆိုတာကရော ...”

“အဲ့ဒါ ဘမ်းစကားလေ ...၊ ပြဿနာတွေ တက်ကုန် တာကိုပြောတာ၊ လူငယ်တွေ ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ သူဌေး မကြားဖူးဘူးလား”

“ပေါက်ကရစကားတွေ မကြားဖူးပါဘူး”

မေမြရာက တကယ် မကြားဖူးတာမို့ ပြန်မေးမိ တာပင်။ မေမြရာက ငယ်ငယ်ကတည်းက အဘိုး တာဝန်ထမ်း ဆောင်သည့် နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တွေသို့ လိုက်နေတတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာနှင့်သာ ပို၍ အကျွမ်းတဝင်ရှိတာမို့ မြန်မာဘမ်းစကား တွေကို သိပ်နားမလည်ပါ။

“သူဌေး ... မြန်မာ မီဒီယိုရပ်ရှင်တွေ မကြည့်ဖူးဘူးလား”

“မကြည့်ဖြစ်ဘူး ...”

“ဝတ္ထုရော ...”

“မဖတ်ဖြစ်ဘူး”

“ဪ ... ဒါဆို သူဌေးက တော်တော်ဝေးတာပဲ”

“ဘာဝေးတာလဲ ...”

“နားဝေးတာကို ပြောတာပါ၊ ဒါမျိုးစကားတွေက တစ်ခါ တစ်ခါ မီဒီယိုကားတို့၊ ဝတ္ထုတို့ထဲမှာ ပါတတ်တယ်၊ သူဌေးပတ်ဝန်းကျင်က ဝန်ထမ်းတွေလည်း ပြောလေ့

ပြောထရှိပါတယ်၊ အင်းလေ ... ဒါပေမယ့် သူတို့က သူဌေးရှေ့မှာတော့ ဒီလို စကားမျိုး ဘယ်ပြောရဲပါ့မလဲ၊ သူဌေးကလည်း သာမန်လူတန်းစားတွေနဲ့ အရောမဝင်ဘဲ တစ်ထီးတစ်နန်းနေတဲ့ သူဌေးမျိုးဆိုတော့ ဒါမျိုး စကားတွေ ဘယ်ကြားဖူးပါ့မလဲ”

“ပဲများတာတို့ ဘာတို့တော့ ကြားဖူးပါတယ်”

“အဲ့ဒါတစ်ခု သူဌေးကြားဖူးမှန်းတော့ သိပါတယ်”

“ဘယ်လိုသိလဲ ...”

“သူဌေးပဲ ရုံးမှာ စည်းကမ်းထုတ်ထားတယ်လေ၊ မိန်းကလေးများ မလိုအပ်ဘဲ ပဲမများရတဲ့”

မေမြရာက ပြုံးမိမလိုဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်နှာကို ပြန်တည်ထားလိုက်ရင်း ...

“တခြားရော ဘာရှိသေးလဲ”

“အများကြီးပဲ၊ မြွေဖမ်းတာတို့၊ ပျားတုပ်တာတို့ ...”

“အဲ့ဒါကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ပြဿနာတွေ တက်တာကို ပြောတာပါပဲ”

“ဘမ်းစကားကလည်း တိရစ္ဆာန်နဲ့ ပတ်သက်တာချည်းပဲ၊ ကြောင်ဖမ်းတာတို့၊ ခြင်ကိုက်တာတို့ ပြောလို့မရဘူးလား”

“သူဌေးဘာသာ ထွင်ပြောချင်ပြောလေ၊ ဘမ်းစကား အသစ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတာပေါ့”

ရှင်းလုံက ပြန်ပြောရင်း ရယ်ချချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရပါသည်။ သူ့ကျမှပဲ အဆန်း ... ကြောင်ဖမ်းပြီး ခြင်ကိုက်ရဦးမတဲ့ ...။ ဒါဆို ပြဿနာတွေ ရှုပ်နေတဲ့အခါ ပျားတုပ်နေတာလို့ မပြောဘဲ ငါ ဒီမှာ ခြင်ကိုက်နေလို့ပါကွာလို့ ပြောရမှာလား။

မေမြရာကတော့ ရှင်းလုံနဲ့စကားပြောတိုင်း အမှတ်ဘမဲ့ ဆိုသလို အပိုစကားတွေ ပြောမိနေသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ဘစ်ခါတလေ ပြန်စိတ်တိုရပါသည်။

ရှင်းလုံဟာ သူဌေးရှေ့မှာ ပြာကြောက်ပြနေပြီး ကွယ်ရာမှာ ထင်သလိုနေနေသည့်သူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ မြရာကို မကျေနပ်လျှင်လည်း ကျိတ်မြုံပြီး ကွယ်ရာမှာ လျှောက်ပြောဘာမျိုးမလုပ်ဘဲ မြရာရှေ့မှာတင် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြ၊ ပြောပြသူပင်။ ပြီးတော့ ပြောတာ ဆိုတာ နေတာထိုင်တာကအစ စည်းကမ်းလည်းရှိ၊ အဆင့်အတန်းလည်း ရှိသူမို့ မြရာသည်လည်း အတွင်းရေးမှူးအသစ်ကလေးကို ရင်းနှီး ယုံကြည်လာခဲ့ရတာပင်။

သို့သော် ... တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဆရာလုပ်လွန်းသည်ဟုထင်ကာ သူ့ကို အမြင်ကတ်မိတတ်ပါသည်။

“သူဌေးကို ကျွန်တော် သတိပေးစရာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

ဟော ... လုပ်ပြန်ပြီ။ ဘာတွေ ဆရာလုပ်ဦးမလဲ။

“သူဌေး ခုနပြောလိုက်တဲ့ စကားထဲမှာ မင်းက အရှုပ်

ရှင် သူဌေးကို ဘာစကားဆန်းတွေနဲ့ လာနှိပ်ကွပ်နေတာ လဲဆိုတာ ပါတယ်။ သူဌေးစိတ်ထဲမှာ ငါက အလုပ်ရှင် သူဌေး၊ သူက ငါ့အလုပ်သမား၊ ငါဘာပြောပြော ခေါင်း ညှိတ်လက်ခံရမယ်ဆိုတဲ့ အာဏာရှင်ဆန်ဆန် စိတ်ထား မျိုး ထားနေရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားတစ် ယောက်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရေရှည်မှာ အဆင်ပြေမှာမဟုတ် တဲ့...။

“အလုပ်ရှင်ဘက်က ငါ သူ့ကို လခပေးပြီးခိုင်း ထားတာ ငါ့စကားကို သူ့နာခံရမယ်လို့ ခံယူပြီး အလုပ် သမားကလည်း ငါ သူ့လခကိုယူထားမှတော့ လုပ်ရ တော့မှာပေါ့လေ ဆိုတာမျိုး အားမတန်လို့သာ မာန်လျှော လိုက်ရတယ်။ စေတနာမပါဘဲ လုပ်ပေးနေရင် သူဌေး လုပ်ငန်းတွေမှာ တဖြည်းဖြည်း ယိုပေါက်တွေ ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ သူဌေးအနေနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ အပေါ်ကို စေတနာ မေတ္တာလေးထားပြီး အုပ်ချုပ်မယ်ဆိုရင် ဝန် ထမ်းတွေကလည်း သူဌေးအပေါ် လခနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ စေတနာ မေတ္တာမျိုး ပြန်ထားလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်ပါတယ်”

“ဒါပဲလား...”

“နောက်တစ်ခုကတော့ သူဌေး အလုပ်လုပ်ရင် စိတ်လော တဲ့အကျင့်ကို ပြင်စေချင်တယ်။ စိတ်အေးအေးနဲ့ ချင့်ချိန် ပြီး လုပ်ရင် အမှားကင်းတယ်။ သူဌေးမှာလည်း stress မရဘူး”

“ကိုယ် မှားသွားတယ်”

မေမြရာ စကားကြောင့် ရှင်းလုံက မေမြရာကို အားနာသွားမိပါသည်။ ကိုယ် ဆရာလုပ်တာတွေ သိပ်များသွား ပြီလား...။ ခုလို သူဌေးကိုယ်တိုင်က မှားသွားပါတယ်လို့ ခပြောလာတော့လည်း အားနာစရာလေ...။

“မှားတယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သူဌေးရယ်၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သူဌေးအနေနဲ့ကလည်း အလုပ်သိပ် များတော့...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်မှားတာက မင်းကို ကိုယ့်ရဲ့အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် မခန့်မိဘဲ အတွင်းရေးမှူး ခန့်လိုက်မိလို့ မှားသွားတာ၊ တကယ်ဆို မင်းကို ကိုယ့် adviser ခန့်ရ မှာ”

မေမြရာက မျက်နှာသေလေးနှင့် ပြောပြီး သူ့စားပွဲ ပေါ်က ကွန်ပျူတာကို ဟိုဟိုဒီဒီ နှိပ်နေလိုက်သည်။

ရှင်းလုံက ‘ဒါ ငါ့ကို သရော်တာပဲ’ ဟု သဘော ဆိုက်သော်လည်း သူဌေးနှင့် ရန်ဖက်မဖြစ်ရဲတာမို့သာ ငြိမ်နေ လိုက်ရပါသည်။

အဲဒီလို သူဌေးနဲ့ ရှင်းလုံတို့ မကြာခဏ ခလုတ် တိုက်မိကြတဲ့အခါ တစ်ခါတစ်ခါ ရှင်းလုံက အသာရပြီး တစ်ခါ တလေတော့ သူဌေးက အနိုင်နှင့်ပိုင်းကာ ပြောသွားတတ်တာ ပင် ...။

သူမက စကားပြောတိုင်း မျက်နှာထားတည်တည် လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြောတတ်သော်လည်း တစ်ခါတလေ မှာ သူမပြောသည့် စကားတွေက ရယ်စရာကောင်းနေတတ် သည်။ ဥပမာ ... စောစောက ပြောခဲ့သလို ခြင်္သေ့ကိုက်တာတို့၊ ကြောင်ဖမ်းတာတို့၊ တိုင်ပတ်တာက ဘာလဲဆိုတာမျိုး မျက် မှောင်ကြိတ်ကြိတ်နှင့် မေးခွန်းထုတ်တတ်တာတို့ ...။ ရှင်းလုံရဲ့ ထိုသူဌေးမဟာ သူ့ကိုယ်သူ ငါသူဌေးပဲရယ်လို့ မာန်ထည်ဝံ့ကြွား ကာ အထက်စီးပုံဖမ်းပြီး အသက်ကြီးရင့်သူလို နေနေတတ်ပေ မယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ငယ်နုသည့် သွင်ပြင်မူရာလေးတွေ မသိမသာ ပေါ်ပေါ်လာတတ်တာကို ရှင်းလုံက သူမနှင့် အနီး ကပ်နေသူမို့ သတိထားမိလာပါသည်။

သူမက ဝီရိယကောင်းစွာ ရုံးကို စောစောလာသူမို့ သူလည်း ရုံးကို စောစောရောက်ရသည်။ သူမက ညနေပိုင်းတွေ မှာ အလုပ်မပြီးလျှင် မပြန်တတ်သူမို့ သူလည်း နောက်ကျမှ ပြန်ရသည်။ သူမက ထမင်းစားချိန်ရောက်လည်း ဗိုက်အဆာခံ အောင့်အည်းပြီး အလုပ်စောကပ်နေတတ်သူမို့ သူ့မှာလည်း သူဗိုက်ဆာတာကို ဇာချဲ့မပြရဲ ...။ သူဌေးတောင် နေနိုင်သေး

တာ သူကဘာမို့လို့ 'ဗိုက်ဆာတယ်ဗျာ၊ တော်ပါတော့' လို့ ပြောရဲမလဲ။

သူမက ရုံးမှာချည်းထိုင်နေပြီး စမတ်ကျကျ လှလှ ပပလေး အလုပ်လုပ်သူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ သူမရဲ့ လုပ်ငန်း ပေါင်းများစွာဆီကို တစ်နေ့ကုန် သွားလာကာ လှည့်ပတ်စစ်ဆေး ညွှန်ကြားနေတတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဝင်ထွက်သင့်သည့် ဌာနဆိုင်ရာတွေကိုလည်း သူမကိုယ်တိုင် သွားလာတတ်သည်။ သူမသွားတိုင်း သူက လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေယူပြီး တကောက်ကောက် လိုက်ရသည်။ သူမပြောဆိုညွှန်ကြားသမျှကို မှတ်စုစာအုပ်လေးနှင့် လိုက်မှတ်ပေးရသည်။

ထိုအခါ သူမက သူ့ကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်ရင်း လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် လှည့်မေးသည်မှာ ...

“မင်း ... ခေါင်းမကောင်းဘူးလား”

“ခင်ဗျာ ...”

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မှတ်ဉာဏ်မကောင်းလို့ စာအုပ်နဲ့ လိုက်မှတ်နေရတာလား”

“သူဌေးက တစ်နေ့တစ်နေ့ နေရာပေါင်းစုံသွားပြီး ကိစ္စ ပေါင်းစုံကို ညွှန်ကြားနေတာလေ၊ စာအုပ်နဲ့ မမှတ်ရင် တိတိကျကျ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ”

“ကိုယ်ဆို မှတ်မိတယ်၊ နောင်ကို ခေါင်းနဲ့မှတ်တဲ့အကျင့် လုပ်ပါ၊ ဦးနှောက်ဆိုတာ သုံးပေးမှ မှီမတက်တာ”

ကဲ ... ဘယ်လောက်မခံချင်စရာကောင်းတဲ့ စကားလဲ။ သူမက အဲဒီလိုမျိုးတွေ သူ့ကို မကြာခဏ နှိပ်ကွပ်တတ်ပါသည်။

ရှင်းလုံကလည်း သူမရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ မှားယွင်းနေလျှင် မျက်နှာထားနှင့် လေသံကိုတော့ ရှိ၊ကျိုးနိမ့်ချဟန်ပြုပြီး ပါးစပ်ကတော့ ဝေဖန်ထောက်ပြ အကြံပြု ဆရာလုပ်တာမျိုးတွေ လုပ်နေမိတတ်သည်။

တကယ်တမ်း သူမနှင့် အနီးကပ်နေကြည့်တော့မှ သူမဟာ မေဇင် ပြောသလောက် စိတ်ပုပ်သူမဟုတ်မှန်း သူသိလာသည်။

သူမက စည်းကမ်းကြီးလွန်းတာ။ အလုပ်ကို အာရုံစိုက်လွန်းတာ။ အလုပ်ပဲ လုပ်နေတတ်သူမို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေနှင့် အံ့မဝင် အစေးမကပ်တာ။ အထီးကျန်ပြီး ခွကျနေတတ်တာ။ အလုပ်ကို အလေးအနက်ထားပြီး အလုပ်နဲ့ပဲ ဘဝကို တည်ဆောက်ထားသူမို့ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းနေကြသည့် သူတွေကို အကောင်းမမြင် အထင်မကြီးချင်တာပင်။

သူမက ရှင်းလုံကို လခများများပေးထားပြီး တန်အောင်လည်း ခိုင်းနိုင်သူပင်။ သူ့ခေါင်းပေါ်ကို တာဝန်ယူရမည့် အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အထုပ်ကြီးတွေကိုလည်း တင်တင်ပေးတတ်သည်။ သူမ မနားရင် သူလည်း မနားရတာမို့ သူ့မှာ အနားယူချိန် နည်းနည်းလာသည်။ နဒီနဲ့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်

တွေ့ဖို့ကိုတောင် မနည်းအချိန်လုနေရသည်။ ညရောက်လျှင် ဆာ နဒီရဲ့ ဖုန်းဆက်ရန်တွေ့မှုကို နားတွေ ထူပူ အူလာသည် အထိ နားထောင်ရသည်။

“ကိုကိုတို့ကတော့ ဟုတ်ကိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ နဒီနဲ့ ရုံးဆင်းချိန်လေးတောင် မတွေ့ရဘူးဆိုတော့ မလွန်ဘူးလား။”

“ရုံးက ဆင်းချင်တဲ့အချိန်မှ ဆင်းလို့ပါ နဒီရာ ... ကိုယ်က တခြား ဝန်ထမ်းတွေလို ရုံးဆင်းချိန် အတိအကျ ဆင်းလို့မရဘူး၊ သူ့ဌေး အလုပ်လုပ်နေသရွေ့ ကိုယ်လည်း လုပ်နေရတာပဲ”

“ကိုကို့ သူ့ဌေးကလည်း ပိုကိုပိုလွန်းတယ်၊ ဘယ်လောက်တောင် လောဘဇောတိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေလဲ မသိဘူး၊ သူ လောဘဇောတိုက်တာနဲ့ပဲ ကိုကိုမှာ ကိုယ့်ရည်းစားနဲ့လည်း မှန်မှန်မတွေ့ရ၊ ဖုန်းတောင် ဆက်ချင်တဲ့ အချိန် မဆက်ရဘူးဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ ဟွန့် ... နဒီ အရမ်းစိတ်တိုလာပြီ သိလား။”

“ကဲပါ ... နဒီရယ်၊ စိတ်မတိုနဲ့တော့နော်၊ ကိုယ် နဒီနဲ့ သုံးရက်တစ်ခါ တွေ့လို့ရအောင် ကြိုးစားမယ်နော်”

“ကတိနော် ...”

“အေးပါ ... ကတိ ... ကတိ၊ ကတိပေးတယ်”

ရှင်းလုံမှာ နဒီ စိတ်ကောက်မှာလည်း စိုးရ၊ အလုပ်
ထဲမှာ သူဌေး ငြိငြင်မှာလည်း စိုးရနှင့် ဤကဲ့သို့ စိတ်မောနေ
ရတတ်ပါသည်။

“ဪ... နဒီ အကြံတစ်ခုရပြီ ကိုကို...”

နဒီက ငြိမ်သက်သွားတာမို့ နားအေးလောက်ပြီ
ထင်မိပေမယ့် တက်တက်ကြွကြွ အသံလေးကို ထပ်မံကြားလိုက်
ရပါသည်။

“ညနေ အပြန်နောက်ကျရင် နဒီဆီ မနက်စောစော
ရုံးမသွားခင် ဝင်လာပါလားဟင်...”

“မနက်လည်း လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို အစောကြီး ရုံးသွား
ရတဲ့နေ့တွေ ရှိတယ် နဒီရဲ့”

“ဟင်... ဒါတော့ လွန်ပြီ၊ ကိုကို၊ သူဌေးက လူမှဟုတ်
ရဲ့လား၊ စက်ရုပ်ကြီးမို့ ဒီလောက် အလုပ်လုပ်နိုင်နေတာ
လား”

“ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး နဒီရယ်”

“ကိုကိုလေသံကလည်း ပျော့တော့နေတာပဲ”

“ပင်ပန်းလို့ပါ နဒီရယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကိစ္စ
တွေ တောက်လျှောက် လိုက်လုပ်နေရတာ”

“အမယ်လေး... ကိုကို အားပြတ်သံကြီး ကြားရတာ
စိတ်တိုလိုက်တာ တကယ်ပါပဲ၊ တော်ပြီ... ဒါပဲ၊ အရမ်း
စိတ်ကုန်တယ်”

နဒီက ချစ်ပါတယ်တွေဘာတွေ ပြောခိုင်းဖို့တောင်
မေ့သွားကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖုန်းချသွားသည်။

သူ သက်ပြင်းချကာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ချလိုက်ပြီး
မကြာမတင်လေးမှာပဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားခဲ့ပါ
သည်။

တုန်း ၂၃ ဆိုတော့ ဟင်းကတော့ ဒီလောက်ပဲ၊ လခထုတ် ပြီးမှ အသားဟင်းချက်မယ်၊ ခုတော့ ရှိတာလေးပဲ အား ပေးသွားပါဦး ...”

သီရိက သူ့ထမင်းချိုင့်လေးကို ရှင်းလုံရှေ့သို့ တိုး ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ ချဉ်ပေါင်ကြော်လေးလည်း အားပေးပါဦး”
မခင်မေဦးက သူ့ထမင်းချိုင့်လေးကို ရှေ့တိုးပေး

ရင်း ...

“ကျွန်မက ကလေးအမေဆိုတော့ မနက်ဆို ကလေးတွေ ထမင်းဘူးပြင်ရတာက တစ်ဖက်၊ ရုံးသွားဖို့ ပြင်ရတာက တစ်ဖက်နဲ့ ဂျင်ခြေလည်နေတာ၊ ဟင်းချက်ပြီးလို့ ကလေး တွေ ထမင်းဘူးထဲ ဟင်းထည့်ပေးရင် ကလေးတွေ မဝမှာ စိုးလို့ ထည့်ရင်း ထည့်ရင်း လက်လွန်ပြီး ကိုယ့်ဖို့မကျန် တာနဲ့ ဖြစ်သလိုပဲ ထည့်ယူလာရတာ၊ တစ်ခါတလေဆို လက်ဖက်သုပ်ပဲ ပါတယ်၊ ယောက်ျားဝင်ငွေကလည်း မပြောပလောက်တော့ ကျွန်မမှာ အသိအကျွမ်းတွေဆီက နေ အထည်တို့၊ စိန်ထည်နပ်နပ်ကလေးတွေတို့ ယူပြီး ရုံးမှာ အကြွေးပြန်ပြန်ရောင်းနေရတာ”

“မခင်မေဦးတို့ကလည်း ကျွေးလည်း ကျွေးသေး၊ ညည်း လည်း ညည်းသေးဆိုတော့ စားရမယ့် ကိုရှင်းတုခမျာ

“ကိုရှင်းလုံ ထမင်းစားပါဦး”

“ဘာဟင်းတွေနဲ့ စားကြလဲ”

“အစုံပဲ ...”

ရုံးရဲ့ ထမင်းစားခန်းရှေ့က အပြတ်မှာ ထမင်းစား ခန်းထဲက ကောင်မလေးတွေ လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ ရှင်းလုံက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာမိပါသည်။

“ဟင်းတွေက မွေးလို့ပါလားဗျာ၊ ကိုယ့်တိုင်ချက်လာကြ တာလား”

“ကြက်ဥကြော်နဲ့ ပဲပြုတ်ကြော်ကတော့ သီရိလက်ရာပေါ့၊ မနက်မနက်ဆို အိမ်မှာ မီးမလာတာက တစ်မျိုး၊ ရေ မလာတာက တစ်မျိုးနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချက်ပြုတ် ဖို့ အချိန်မရပါဘူး၊ ဟဲဟဲ ... ပြီးတော့ ပြတ်တုန်းလပ်

မျိုးမကျဘဲနေပါဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုရှင်းလုံရော ထမင်းစား ပြီးပြီလား။”

“ဒီနေ့ ထမင်းဘူး ယူမလာဘူးဗျ၊ မနက်စောစောက ထွက်လာရတာနဲ့ ယူမလာဖြစ်တာ၊ ယူလာဖြစ်တဲ့နေ့တွေ ကျတော့လည်း ထမင်းဘူးက ရုံးမှာကျန်ခဲ့ပြီး လူကအပြင် ရောက်နေတတ်တော့ အပြင်မှာပဲ စားဖြစ်တာ များပါတယ်”

“အခုရော စားပြီးပြီလား။”

“ခုမှ အပြင်ထွက်စားမလို့ပဲ ...”

“ဒါဆို ... မသွားနဲ့တော့၊ ကျွန်မတို့နဲ့ပဲ ဝင်စားလိုက် တော့ ...၊ ကျွန်မတို့ ချိုင့်ထဲက တစ်ယောက်တစ်ဖွန်း ခပ်ထည့်ပေးရင် ကိုရှင်းလုံ တစ်ယောက်စာတော့ရတယ်”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ သိရီတို့ မဝဘဲ နေမှာပေါ့”

“တစ်ဖွန်းစာပဲ ပေးရတာပဲဟာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လာပါ ကိုရှင်းလုံရဲ့”

“ဘာလဲ ... ကိုရှင်းလုံက ဟင်းမကောင်းလို့ အင်တင်တင် ဖြစ်နေတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ဒီမှာ ဟင်းကောင်းတဲ့ ချိုင့်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ် ကိုရှင်းလုံရဲ့၊ မယု နင့်ချိုင့်က ကြက်သားမဟုတ်လား၊ ဒီဘက်ကို ကမ်းလိုက် ...”

“ရော ... ရော ...၊ ကိုရှင်းလုံ စားနော်”

အားလုံးက လှိုက်လှိုက်လုံလုံ ခေါ်နေကြတာမို့ ချိုင်းလုံက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကောင်းပြောရင်း သူဌေးအပေါ်ထားတဲ့ သူတို့ရဲ့ သဘောထားကို သည်း သိချင်လို့ပင် ...။ အားလုံး ထမင်းဝိုင်းစားနေကြရင်း တစ်ယောက်က ...

“ဒါနဲ့ ကိုရှင်းလုံရော ဘယ်တော့ အလုပ်ထွက်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ဗျာ ...”

“အဟင်း ... ဟင်း ... နောက်တာပါ ကိုရှင်းလုံရဲ့၊ ဘောစီ ဆိုးဆိုးနဲ့ တွေ့နေရတော့ ကိုရှင်းလုံ စိတ်ညစ်နေပြီလား လို့ပါ”

“ကိုရှင်းလုံလည်း တစ်ခါမှကို မအားရဘူးနော်၊ ဘောစီမ က တန်အောင်ကိုခိုင်းတာ ကိုရှင်းလုံရဲ့၊ ဒီကြားထဲ သူ့ စိတ်နဲ့မတွေ့ရင် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သေးတာ၊ ကိုရှင်းလုံ အရင် စက္ကထရီတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ ဘာမဟုတ်တာ လေးနဲ့ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ”

“သူ့ဘက်ကလည်း အမှားတစ်ခုခု ရှိချင်ရှိမှာပေါ့ဗျာ၊ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကြောင်းပြ ချက်ဆိုတာ ရှိတတ်ပါတယ်၊ တစ်ဖက်အမြင်နဲ့ ကြည့်

လို့မရပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူဌေးက အလုပ်ကို တအားအာရုံ စိုက်လွန်းပြီး နေရာတကာ perfect ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်က အရမ်းများတော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်သလို ဖြစ်နေတာပါ။ စိတ်သဘောထားကတော့ အရမ်းအဆိုးကြီး ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။”

ရှင်းလုံစကားဆုံးတော့ ထမင်းခိုင်းမှာ လုံးဝအသံ ကိတ်သွားသည်။ တိတ်ပုံက ပုံမှန်မဟုတ်တာမို့ ရှင်းလုံက သူတို့မျက်နှာတွေကို ကြည့်မိသည်။ သူတို့အားလုံးက စားလက် စတွေကို ရပ်တန့်ကာ ပါးစပ်ကလေးတွေ ဟလျက် ရှင်းလုံကို ခိုင်းကြည့်နေကြပါသည်။

သူတို့အကြည့်ကြောင့် ရှင်းလုံက မနေတတ်သလို ဖြစ်လာကာ ...

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ထူးဆန်းလို့ပါ ကိုရှင်းလုံရယ်၊ ဘောစီမနားမှာ အလုပ် လုပ်ဖူးတဲ့သူတွေထဲမှာ ဘောစီမကို အကောင်းမြင်တဲ့သူ ဆိုလို့ ရှင်တစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ဖူးလို့ပါ”

“ကျွန်တော်က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျှတွေပေးတာပါ။ ကိုယ့် ဘက်က အကောင်းမြင်ပေးလိုက်ရင် သူ့ဘက်ကလည်း အကောင်းပြန်မြင်လာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်လို့ပါ။ အလုပ် များတာအတွက်တော့ ကျွန်တော် စိတ်မညစ်ပါဘူး။ မူထ

များလုပ်တော့ များများ ပညာရတာပေါ့ဗျာ ... မဟုတ် ဘူးလား။”

“ကိုရှင်းလုံက လူထူးလူဆန်းပဲ”

“ခန္တီ ပါရမီ ပြည့်ဝတယ်ထင်ပါရဲ့ ...”

ရှင်းလုံက သူတို့ကို ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျလေးပြော ပြီး ထမင်းပြန်ငုံစားလိုက်ရင်း ...

“တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သူဌေးကို ဘောစီမလို့ မခေါ်လို့မဖြစ်ဘူးလား။”

“ကွယ်ရာမှာ ခေါ်တာပဲ ကိုရှင်းလုံရယ်”

“ဘယ်မှာပဲခေါ်ခေါ် ‘မ’ ထည့်ခေါ်တာတော့ မကောင်း ဘူးထင်လို့ပါ။ စပ်စုမတို့ ဂွက်ထော်မတို့ကို ခေါ်သလိုမျိုး ဘောစီမဆိုတာက ကိုယ့်သူဌေးကို ခေါ်ဖို့မသင့်ဘူးလား လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မခေါ်မိအောင် အတတ်နိုင် ဆုံး သတိထားပါ့မယ်၊ ဟွန်း ... ကိုရှင်းလုံတို့က ပိုကို ပိုတယ်၊ ဒီလောက် သည်းခံနိုင်အားကောင်းတဲ့ စက္ကထရီ မျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်”

“ခုလိုတောင်းဆိုမိတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ မကျေနပ်ရင် လခထုတ်တဲ့နေ့ကျ အားလုံးကို မုန့်လိုက်ကျွေးပါမယ် ဗျာ”

၁၃၂ နေ့ ပုညခင်

“ဟယ် ... တကယ်လား”

“ကတိတည်ပါစေနော်”

“စားရချေသေးရဲ့ ...”

“ဒီနေ့ ကျွေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါ
တယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အိမ်က ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ပဲပုပ်ပြား
တွေ ယူလာပြီး ဝေပေးပါ့မယ်”

“ဟယ် ... သဘောကောင်းလိုက်တာ”

“ကိုရှင်းလုံ၊ ကိုရှင်းလုံက ပဲပုပ်တို့ ဘာတို့ သိပ်စားတာ
ပဲနော်၊ တစ်ခါတလေ အပြင်ကပြန်လာရင် ပါးတွေရဲနေ
တာပဲ၊ စကားပြောရင်လည်း ဝဲတဲတဲနဲ့ ကိုရှင်းလုံက
ရှမ်းလား”

“နည်းနည်းစပ်ပါတယ်”

“ကိုရှင်းလုံကို ရှမ်းပဲပုပ်လို့ ချစ်စနိုးခေါ်ရင် စိတ်ဆိုးမှာ
လား”“မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ အလဲအလှယ်
လုပ်ရမယ်”

“ဘာလဲ ... ဘာနဲ့လဲရမှာလဲ”

“ဘောစိမနဲ့ ရှမ်းပဲပုပ်နဲ့ လဲမယ်လေ၊ ရှမ်းပဲပုပ် နာမည်
ရောက်ရင် ဘောစိမနာမည် ပျောက်ပေါ့”“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရှမ်းပဲပုပ်ရယ်၊ ရှမ်းပဲပုပ်တို့ကတော့ ပိုလွန်း
ပြီနော် ဟင်း ဟင်း ...”

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် နေ့ ၁၃၃

ရှင်းလုံက ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆို
ရင်း သူဌေးအပေါ်ထားတဲ့ သူတို့ရဲ့ အာဃာတလေးတွေကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ပြောပျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေမိပါသည်။

“သူဌေး...”

“အင်ဟင်...”

“ထမင်းစားချိန် လွန်နေပြီ၊ ဗိုက်မဆာသေးဘူးလား။”

စက်ရုံဆောက်ဖို့ ဝယ်ထားသည့် ထောက်ကြွဲဘက်က ခြံကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးနေသည့် သူဌေးနားကိုကပ်ပြီး ရှင်းလုံက ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်ပါသည်။

ခြံစည်းရိုး ခတ်ရမည့်နေရာ၊ အပင်စိုက်မည့်နေရာနှင့် အုတ်မြစ်ချမည့်နေရာတွေကို လျှောက်ကြည့်နေသော မြရာက ရှင်းလုံကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ ...

“ဆာပေမယ့် စားဖို့မှအချိန်မရသေးတာ၊ ပြီးတော့ ဒီနားမှာ စားစရာ ဘာဆိုင်မှလည်း မရှိဘူး၊ ဒီနားမှာ နေရာလွတ်လေး ချန်ပြီး ဆောက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော် ရှင်းလုံ၊ မင်းရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ ...”

“ကောင်းပါတယ် သူဌေး...”

“ဟိုဘက် အဝင်လမ်းတစ်လျှောက်ကို Royal အုန်းတွေ တန်းစီပြီးစိုက်ရင်ရော...”

“ကောင်းပါတယ် သူဌေး...”

“ဒီရှေ့နားကိုတော့ မြက်ခင်းလေး လုပ်လိုက်မယ်”

“ကောင်းပါတယ် သူဌေး...”

ရှင်းလုံက ကောင်းပါတယ်ချည်း လုပ်နေတာမို့ မမြရာက ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှင်းလုံကို လှည့်ကြည့်လာရင်း

“မင်း တော်တော် ဗိုက်ဆာနေပြီလား ရှင်းလုံ”

“ဗျာ... မဆာပါဘူး”

“မဆာဘူးသာဆိုတယ်၊ မင်း ကိုယ်ပြောတာတွေကို စိတ်မှမရောက်ပဲ၊ ကိုယ်ဘာပြောပြော သံယောင်လိုက်ပြီး ခေါင်းချည်း ညီတဲနေတာမဟုတ်လား၊ အဲဒါမျိုးလုပ်တာကို ဘမ်းစကားနဲ့ဆို ဘယ်လိုပြောကြသလဲ...”

သူဌေးက ခပ်တည်တည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်တာမို့ ရှင်းလုံက လုပ်နေကျအတိုင်း နားထင်စပ်ကို လက်ညှိုးကလေးနှင့် ကုပ်၍ စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ဟို... ဖောရှော လုပ်တာလို့ ပြောကြပါ့တယ်”

“အေး... ကိုယ် မှတ်ထားလိုက်မယ်၊ ဒီစကားနဲ့ဆို တိုတိုနဲ့ ထိထိမိမိ ပြောလို့ရတယ်၊ မင်းက ကိုယ့်ကို ဖောရှောလုပ်နေတာ၊ မင်း ဖောရှောလုပ်နေတာကို ကိုယ်မသိဘူး”

မှတ်လို့လား၊ နောက်ဆို ဒါမျိုး ဖောရောမလုပ်မိစေနဲ့ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဟင်း”

ရှင်းလုံက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြုံးလိုက်မိတာနဲ့ မေမြရာက ရှင်းလုံကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ”

“သဘောကျလို့ပါ”

“ဘာကို သဘောကျတာလဲ”

“သူဌေးက စကားလုံးအသစ်ရတိုင်း တဖောရောတည်း ဖောရောနေလို့ပါ”

မေမြရာက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားရင်းက နဖူးစပ်ကို လက်ဖဝါးလေးကပ်ကာ နေရောင်ကို ကွယ်ကာထားရင်း မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ကြုတ် နှင့် ...

“နေကလည်း ပူလိုက်တာနော်”

“အဲ့ဒါဆို နားလိုက်ပါလား သူဌေး”

“နားချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ ... ဒါဆို သူဌေးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကိုယ်ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာထက် မင်းဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မင်းဘာသာ ပြန်စဉ်းစားပေါ့”

ရှင်းလုံက ခဏတွေကာစဉ်းစားမိပြီးမှ သဘော

ပေါက်သွားကာ ရပ်ထားသော ကားဆီပြေးပြီး ထီးအကြီးကြီးကို ယူကာ မေမြရာဆီ ပြန်ပြေးလာရသည်။ သူမအနားရောက်လို့ ထီးကြီးကိုဖွင့်ကာ ဆောင်းပေးလိုက်တော့မှ သူမမျက်နှာက မသိမသာလေး ပြုံးသွားသည်။

နေပူကျဲကျဲမှာ သူမလျှောက်သွားနေတာကို ရှင်းလုံက ထီးတော်မိုးလုပ်ရင်း သူမပြောသမျှကို လေ့လာမှတ်သား နေရပါသည်။

ဒီနေ့အဖို့ သူဌေးက အစိမ်းပျော့ပျော့ရောင် လုံချည် အိတွဲတွဲလေးနှင့် အစိမ်းပုပ်ရောင် မြန်မာအင်္ကျီ ရင်ဖုံး လက်တို လေးကို စိန်ကြယ်သီးလေးတွေတပ်ပြီး ဝတ်ထားတာမို့ ပြောင်နေသည့် မဟာနဖူးနှင့် လိုက်ဖက်ညီကာ တစ်မျိုးဆန်းကြယ်လှပ နေတာကို သတိပြုမိသော်လည်း ရှင်းလုံက အသေအချာတော့ မကြည့်ဝံ့ပါ။ သူဌေးက ဝမ်းနပ်ပေးထားသည်လေ။ ဒါမျိုး နောက် ဘယ်တော့မှ မကြည့်မိပါစေနဲ့တဲ့။

ရှင်းလုံက သူဌေးနှင့်အတူ ခြံတစ်ပတ်ပတ်ပြီး သူဌေးရပ်သည့် သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“သူဌေး ...”

“အင်း ...”

“သူဌေး အချိန်နည်းနည်း ပေးနိုင်မလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

“ခဏပဲ၊ မိနစ် ၂၀ လောက်ဆို အဆင်ပြေတယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

“ကားနားကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား၊ သူဌေးအတွက် ကျွန်တော် ကြိုတင်စီစဉ်လာခဲ့တာလေးတွေ ရှိလို့...”

“ကဲ ... သွား သွား၊ အရေးထဲမှာ ပဟေဠိလာဖွက်နေတယ်၊ ဒီကပြီးရင် ပလာဇာက ဆိုင်ကို ခဏဝင်ရဦးမှာ”

“အဲ့ဒီကို ဝင်ဖို့က အချိန်အတိအကျ ချိန်းထားတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာမို့ ကြိုလို့ဝင်ကြည့်တဲ့ သဘောပဲ၊ သူဌေး အပျိုငှာမင့်ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်က သူဌေးထက်တောင် ပိုသိပါသေးတယ်”

မေမြရာက ရှင်းလုံကို စွေခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့ကနေ လျှောက်သွားနှင့်တာမို့ ရှင်းလုံက လိုက်လာခဲ့သည်။

မြရာက သစ်ပင်ရိပ်မှာ ရပ်ထားသည့် ကားနားမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ဘာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ... မင်းစီစဉ်ထားတာက ...”

“ပြမယ် ... ပြမယ်၊ ခဏလေးစောင့်”

ရှင်းလုံက ပြောပြောဆိုဆို မြရာရဲ့ SURF ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အသင့်ထည့်ယူလာသည့် ပလတ်စတစ်ဖျာကို ကားနောက်ပိုင်း နေရာလေးမှာ ခင်းပေးလိုက်ရင်း ...

“သူဌေး ဒီမှာထိုင် ...”

မြရာက စူးစမ်းသည့် အကြည့်လေးနှင့်ကြည့်ရင်း နောက်ခန်းထဲမှာ ခြေတွဲလောင်းချပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ရှင်းလုံကလည်း မြရာလို ထိုင်လိုက်ပြီး အတွင်းက ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်းလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါက ဘာတွေလဲ”

“ကြည့်နေလေ၊ တွေ့မှာပေါ့”

ရှင်းလုံက ခြင်းထဲက ပလတ်စတစ်ဘူးပြားလေးတွေ ငါးဆင့် ဆင့်ထားသည့် ချိုင့်လေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဖြုတ်ချလိုက်တော့ ဟင်းနုလေးတွေ မွေးလာပါသည်။

“ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေပါလား၊ မင်းစားဖို့ ထည့်ယူလာတာလား”

“ကျွန်တော် စားဖို့ချည်းပဲမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးလည်း စားရအောင် စီစဉ်လာတာ၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် သူဌေးက ဗိုက်ဆာလည်း ပေတေပြီး နေတတ်လွန်းလို့၊ ကြာရင် အစာအိမ်ရောဂါ ရလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... လာ စားကြရအောင်၊ စားပြီးမှ သွားစရာရှိတာ ဆက်သွားကြတာပေါ့၊ ရော့ ဒီမှာ ဇွန်းခက်လှ”

ရှင်းလုံက ဘူးပြားလေးနှင့် သပ်သပ်ထည့်ယူလာသော ဇွန်းခက်ရင်းတစ်ချက်ကို ထုတ်ယူကာ တစ်ရှူးနှင့်သုတ်ပြီး မြရာလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မြရာက ရှင်းလုံကို ငေးခနဲ ကြည့်လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားရပါသည်။ ဘယ်အတွင်းရေးမှူးကများ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက် စေတနာထားဖူးလို့လဲ ...။

ရှင်းလုံက မျက်လွှာချကာ ရေသန့်ဘူးထဲက ချေတစ်ခွက်ကို ငဲ့လိုက်ရင်း ...

“သူဌေး ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုကြည့်သလိုမျိုး နောင် ဘယ်တော့မှ မကြည့်မိပါစေနဲ့”

“အဲမယ် ...”

မြရာက အံ့သြသလို မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားမိပြီးမှ ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်ရင်း ...

“ဒါ မင်းက ကိုယ့်ကို လက်စားချေတာလား၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ် လျှောက်လွှာငဲ့ဖတ်နေတုန်းမှာ မင်းက ကိုယ့်ကို စိုက်ကြည့်နေမှန်းသိလို့ ... အဲဒါမျိုး နောက်ကို ကြည့်လာရင် ကိုယ် ဒေါသထွက်မိမှာစိုးလို့ သတိပေးလိုက်တာပါ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်လိုသဘောနဲ့မှ မဟုတ်ဘဲ ခုမှတွေ့ဖူးတဲ့ သူဌေးရဲ့ ပုံစံ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို စူးစမ်းမိတဲ့သဘောပါ။ ပစ်မှားလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်မိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အကြည့် ရိုင်းသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“အခု ကိုယ့်အကြည့် ရိုင်းသွားရင်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“သူဌေး ကျွန်တော်ပြောသလို လိုက်ပြောတယ်”

“ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ပစ်မှားလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်မိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေ လုပ်လာလို့ စူးစမ်းတဲ့သဘောနဲ့ ကြည့်မိတာပါ”

“သူဌေး ကျွန်တော်ပြောသလို လိုက်မပြောနဲ့ဗျာ”

“ကဲ ... ကဲ ... စားရအောင်၊ မှန်း ... ဘာဟင်းတွေ ထည့်လာလဲ”

“ဒါက ကိုက်လန်နဲ့ ခရုဆီနဲ့ ကြော်ထားတာ၊ ဒါက အိမ်ကပို့ထားတဲ့ ပဲပုပ်ဂျူးမြစ်ကြော်၊ ဒါက ပုစွန်ကြော်၊ အချိန်မရတာနဲ့ အရည်ဟင်းတော့မချက်ခဲ့ရဘူး၊ အခြောက်ကြော်တွေချည်းပဲ”

“ဒါတွေအားလုံး မင်းကိုယ်တိုင် ချက်တာပေါ့”

“သိပ်ကောင်းကောင်းကြီး မချက်တတ်ပေမယ့် ဒီလောက်ကတော့ ရပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာလာနေကတည်းက ကိုယ့်ဘာသာ စားချင်တာလေးတွေ လျှောက်ချက်ရင်း နည်းနည်းပါးပါး အဆင်ပြေလာတာ”

မြရာက ကိုက်လန် နည်းနည်းစားရင်း ...

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်ဆို ဒီလောက်တောင် မချက်တတ်ပါဘူး”

“ဪ... သူဌေး ခဏနော်...”

ရှင်းလုံက ကားနောက်ခန်းမှဆင်းကာ ကားရှေ့ဘက်သို့ ပတ်လျှောက်သွားပြီး ကားကန်ဆက်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကားနောက်ပိုင်း ဆောင်းဘောက်စံလေးတွေမှ သီချင်းသံလေးတွေ မြရာထံ လွင့်ပျံ့လာပါသည်။ မြရာက ရှင်းလုံတစ်ယောက် ဘာတွေများ လုပ်နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာ ရှင်းလုံက ကားနောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ ...

“ဒါက Mobile ထမင်းဆိုင်ပေါ့၊ အလုပ်တွေ ရှုပ်၊ စိတ်တွေရှုပ်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ခုလို သစ်ပင်ရိပ်ကလေးမှာ ကားရပ်၊ သီချင်းအေးအေးလေး နားထောင်ရင်း ထမင်းစားလိုက်ရင် ဗိုက်လည်းဝ၊ အပမ်းလည်းပြေပြီ၊ စိတ်တွေကြည်လင်လာလိမ့်မယ်၊ စိတ်ကြည်လင်နေရင် အလွယ်တကူ stress မရတော့ဘူး၊ စိတ်မဖိစီးတော့ဘူး၊ စိတ်မဖိစီးရင် ကိုယ့်အနားက လူတွေကိုလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ဆက်ဆံနိုင်မယ်”

ရှင်းလုံက ပြောလည်းပြော၊ မြရာနားမှာလည်း ဝင်ထိုင်ကာ မြရာ ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေထည့်ပေးနေရင်း ...

“စား... စား... သူဌေး၊ သူဌေး ပိုက်ဆံရှာတယ်ဆိုတာ ဘာအတွက်ရှာတာလဲ၊ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိရက်နဲ့ ဗိုက်ဆာတဲ့အချိန်လေးမှာတောင် ထမင်းစားဖို့ အခွင့်

အရေးမရှိရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းနေရတဲ့သူတွေတောင် ထမင်းစားချိန်ရောက်ရင် ကိုယ့်ထမင်းထုပ်လေး ကိုယ်ဖြည့်ပြီး စားနေကြတာ သူဌေး သွားရင်းလာရင်း မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ရှင်းလုံက စကားတပြောပြောနှင့် မြရာကိုလည်း ကျွေး၊ သူလည်းစား။ မြရာရှေ့က ရေခွက်ထဲမှာ ရေလျှောသွားရင်လည်း ပြန်ဖြည့်ပေး... စသဖြင့် လိုလေသေးမရှိ လုပ်ပေးနေတာမို့ မြရာက ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးလေးရဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကို အံ့သြမိရင်းကပဲ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးကြည်လင်လာရပါသည်။

ထမင်းစားပြီးသွားတော့မှ ရှင်းလုံက ချိုင့်တွေကို ပြန်သိမ်းနေရင်း ...

“သူဌေးကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးပါ၊ မင်းပဲ မေးလိုက်၊ အကြံပေးလိုက်၊ ဆရာလုပ်လိုက်၊ ကိုယ့်ကို ဝေဖန်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုး တတ်ပဲတတ် နိုင်လွန်းတယ်၊ ဒါမျိုး အတွင်းရေးမှူးမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး”

“သူဌေး... ထမင်းတစ်နပ်အတွက် တွေးပူဖူးလား...”

ရှင်းလုံ မေးခွန်းကြောင့် မြရာက ခဏငြိမ်သွားကာ “မပူဖူးပါဘူး၊ အလုပ်မအားလို့ ဒီတစ်နပ် မစားရလှည်းနောက်တစ်နပ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားလိုရသားပဲ”

“အဲဒါမျိုးကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ထမင်းတစ်နပ် စားဖို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ပူပင်ရတာကို ပြောတာ”

“အဲဒါမျိုးတော့ ဘယ်ပူဖူးပါ့မလဲ”

“သူဌေး မပူဖူးပေမယ့် ပူနေရတဲ့သူတွေတော့ အများကြီး ရှိတယ် သူဌေးရဲ့၊ ဥပမာ ... သူဌေးရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေထဲ က လခနည်းပြီး မိသားစုများတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေဆို လကုန် ခါနီးရင် ပိုက်ဆံပြတ်မှာစိုးလို့ ဘုရားတနေကြရတာ၊ မနက်ဖြန် စားမယ့် ထမင်းအတွက် ဝယ်ချက်စရာမရှိလို့ ပူရတဲ့သူတွေလည်း ရှိချင်ရှိမှာပဲ ...”

“အဲဒီလို အပူတွေရှိတဲ့ကြားကပဲ သူတို့ဘဝကို သူတို့ ပျော်အောင်နေတာ နေပါစေလား သူဌေးရာ၊ သူတို့ဘာသာ အတင်းပဲပြောပြော၊ အလှပဲပြင်ပြင်၊ ပဲပဲ များများ၊ လက်ဖက်ပဲစားစား၊ ဈေးပဲရောင်းရောင်း တချို့ ကိစ္စလေးတွေကို လျစ်လျူရှုသင့်တာ ရှုပေးလိုက်ပါလား” “ဪ ... တယ်တော်တဲ့ ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးပါလား၊ မင်းက ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကို စည်းမရှိ ကမ်းမရှိဖြစ်အောင် တွန်းပို့နေတာပါလား၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းသာ လွှတ်ပေး ထားလိုက်ရင် ကိုယ့်ရုံးက ရုံးနဲ့မတူဘဲ ဇေယျာနဲ့တူသွား မှာပေါ့၊ အပိုအလုပ်တွေချည်း လုပ်နေကြရင် ကိုယ့်အလုပ် ကို ဘယ်အချိန်သွားလုပ်ကြမှာလဲ”

“တစ်ကန့်စီပေါ့၊ အလုပ်ချိန်ကျတော့လည်း အလုပ်ကို အာရုံစိုက်လုပ်အောင် ပြောရမှာပေါ့၊ အားလပ်ချိန်လေး တွေမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေခွင့်ရရင် အလုပ်ထဲမှာ သူတို့ ပျော်လာကြမှာပါ”

မေမြရာက ရှင်းလုံကို ခပ်တည်တည်ကြည့်နေရင်း က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း ...

“အိုကေ ... မင်းပဲ ယူလိုက်တော့ ...”

“ဗျာ၊ ဘာကိုလဲ”

“မင်း ဒီလောက်တတ်သိနေမှတော့ ကိုယ့်နေရာကို မင်းပဲ ယူပြီး မင်းပဲ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်လိုက်တော့လေ ...”

ရှင်းလုံက သူဌေးရဲ့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ရိတ်စကား ကြောင့် ရယ်ချင်သွားမိပါသည်။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ဒီနေ့ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေး တာက ဒီလို နားချစကားတွေ ပြောချင်လို့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟိုတစ်နေ့က သွားရင်း လာရင်း ဗီဒီယိုကား ပိုစတာ တစ်ခုကို လှမ်းဖတ်လိုက်မိတယ်၊ ကားနာမည်က ရွှေနား တော်သွင်း ချစ်ခြင်းစကားတဲ့ ...၊ မင်း ဒီနေ့ပြောတဲ့ စကားကတော့ ရွှေနားတောင်သွင်း ထမင်းစကားပဲ ဖြစ်တာ မယ်၊ စားမိတာ မှားသွားတယ်”

၁၄၆ ❀ ပုညဝင်

သူဌေး စိတ်တိုပြီး ပြောနေပုံက ကြောက်စရာ
ကောင်းမနေဘဲ ပြုံးချင်စရာ တစ်မျိုးလေး ကလေးဆန်နေတာ
မို့ ရှင်းလုံက ကိုယ့်နားထင်စပ်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ကုပ်ခြစ်
ရင်း သူဌေးမမြင်အောင် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ကိုယ့်သူဌေးဟာ ရင့်ကျက်သလိုလိုနဲ့ တစ်ခါ
တစ်ခါ မထင်မှတ်အောင် ကလေးဆန်တတ်သူဆိုတာ သူ သိသိ
လာပါသည်။

“ဖုန်းကလည်း ခေါ်မရဘူးကွာ”

ရှင်းလုံက နဒီဖုန်းကို အကြိမ်ကြိမ် နှိပ်၍ ခေါ်သော်
လည်း မရတာမို့ ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူလိုက်မိတော့ ကျော်လတ်
က ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်နေရင်းက ရှင်းလုံကို ငဲ့ကြည့်လာ
ရင်း ...

“ဘယ်ကို အသည်းအသန် ခေါ်နေတာလဲ”

“နဒီကို ခေါ်နေတာကွ၊ ဖုန်းက တော်တော်နဲ့ မဝင်ဘူး၊
ဖုန်းမအားတဲ့ အသံတွေပဲ ကြားနေရတယ်၊ ဝင်တော့
လည်း မကိုင်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါခေါ်တော့လည်း ဆက်
သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပ ရောက်လိုက်၊ စက်ပိတ်ထားတယ်
ပြောလိုက်နဲ့...”

“မင်းက အ၊ကိုအတယ်၊ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား၊
ဖုန်းမကိုင်တာက မင်းနဲ့ စကားမပြောချင်လို့၊ busy

Tone တွေ ကြားရတာက မင်းဖုန်းကို နှိပ်ချပစ်လိုက်လို့၊ ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာပြင်ပ ရောက်တာက သူ့ဘာသာသူ သွားချင်တဲ့နေရာ သွားပြီး ရောက်ချင်တဲ့နေရာ ရောက် နေလို့၊ စက်ပိတ်ထားတာက မင်း ဆက်ဆက်နေမှာစိုး လို့။

“နဒီကတော့ ငါ့ကို ကောက်နေပါပြီကွာ၊ ဒီနေ့ သူနဲ့ တွေ့ရမယ့်ရက်ကွာ၊ သူ့ဆီဖုန်းဆက်တာ ဘယ်လိုမှ ဆက် မရတာနဲ့ ဒီနေ့ မတွေ့ဖြစ်လိုက်ဘူး။”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းနဒီက မမိုက်ပါဘူး၊ ဘယ်လို မိန်းကလေးမှန်းကို မသိဘူး၊ ငါ့မျက်စိထဲ နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘူး၊ မင်းတို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြတာလည်း သူ့ ဘက်က သိပ် မြောင်းပေးလွန်းလို့ပါ၊ မိန်းမတွေများ သဘောကောင်းတဲ့သူဆို အနိုင်ကိုကျင့်ချင်တာ၊ မင်း မျောမနေနဲ့...”

ကျော်လတ်က အားမနာပါးမနာ ပြောပစ်လိုက်မိ ပါသည်။ ကျော်လတ်က ရှင်းလုံကို နဒီနဲ့ လုံးဝ သဘောမတူနိုင် သူပင်...။

ရှင်းလုံဟာ အနေအေးပေးမယ့်ထက်မြက်သူ၊ အတွေး အခေါ် မနိမ့်သူ။ ရည်မှန်ယဉ်ကျေးပြီး လူမှုရေးရာ နားလည်သူ ဆိုတာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ အစင်းသိပါပင်။

နဒီကျတော့ ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘာကိုမှ အလေး

အနက်မထားပဲ ပေါ့လုပ်လုပ်လေး နေနေသူဆိုတာ သိသာသည်။ ဘစ်ခါလောက် စကားပြောကြည့်ရုံနဲ့ အတွေးအခေါ် နိမ့်သူဆို ဘာ သဘောပေါက်သည်။ လူမှုရေးတွေ ဘာတွေကိုလည်း နားမလည်၊ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်တတ်တဲ့ စည်းလွတ်ဝါး လွတ် နဒီဟာ အေးဆေးနူးညံ့တဲ့ ရှင်းလုံကို ကပ်ကပ်ချွဲနဲ့ရင်းက သူ့ရည်းစားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တာပင်။

ရှင်းလုံက ပင်ကိုက သည်းခံတတ်သူ၊ နှမချင်း စာနာတတ်သူမို့ နဒီဆိုးသမျှကို သည်းခံရင်း နဒီချစ်သူဘဝမှာ အလိုက်သင့်နေနေခဲ့ရပါသည်။ ကျော်လတ်ကတော့ စိတ်ပုပ် ဘယ်ပဲဆိုဆို တစ်နေ့နေ့မှာ နဒီကို ရှင်းလုံ စိတ်ပျက်ပြီး ကွဲကွာ သွားကြပါစေဟုတောင် ဆုတောင်းမိပါသည်။

“ဒါနဲ့... မင်းအလုပ်ကရော အိုကေရဲ့လား ရှမ်းလေး”

“အိုကေအောင်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားနေတာပဲ ကွာ၊ ရုံးမှာက ဝန်ထမ်းတွေက သူဌေးကို အမြင်မကြည်၊ သူဌေးကလည်း စည်းကမ်းတွေ သိပ်တင်းကြပ်လွန်းတော့ သူဌေးနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကြားမှာ အဆင်ပြေအောင်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ညှိပေးနေတာပဲ၊ သူဌေးလည်း တဖြည်း ဖြည်းတော့ သဘောထား ပျော့ပျောင်းလာမယ် ထင်တာ ပါပဲ”

ရှင်းလုံက ကျော်လတ်နှင့် စကားပြောရင်း သူ့အကြောင်းကို ပြန်တွေးမိရင်း ပြုံးမိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ သူဌေးကို သူထမင်းကျွေးခဲ့တာဟာ တကယ်
စိတ်ရင်း စေတနာလည်းပါသလို ထမင်းအတူစားကြရင်း သူဌေး
ကို ဖျောင်းဖျစ်စကားလေးတွေ ပြောချင်တာလည်း ပါပါသည်။

ခုချိန်မှာတော့ ရှင်းလုံနဲ့ သူဌေးဟာ အထိုက်
အလျောက်တော့ ရင်းနှီးမှုရှိခဲ့ပြီမို့ သူလည်း သူဌေးကို ပြော
ဆိုရဲ ရှိလာသည်။

ရှင်းလုံဟာ ဘယ်အလုပ်ကိုလုပ်လုပ် စေတနာထား
ပြီး လုပ်တတ်သူမို့ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ပေါ်မှာလည်း စေတနာ
မေတ္တာ သက်ရောက်စွာ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပါသည်။ အတွင်းရေးမှူး
ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုယ့်သူဌေးရဲ့စိတ်၊ ကိုယ့်သူဌေးရဲ့
လိုအပ်ချက်ကို သိနားလည်နေမှ ဖြစ်မှာမို့ သူဌေးရဲ့ ပြစ်ချက်
တွေကို အပြစ်မမြင်ဘဲ သူဌေးကို သူနားလည်ပေးနိုင်အောင်
အမြဲကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ခုတော့လည်း ကြိုးစားစရာမလိုတော့ဘဲ
စိတ်က အလိုလို နားလည်ပေးနိုင်လာပါသည်။

“ရှင်းလုံ ... မင်းသူဌေးမအကြောင်းတောင် ငါသေချာ
မသိသေးဘူး၊ ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ မင်း သူဌေးက ဘယ်
အရွယ်လဲ၊ သူဌေးမဆိုတော့ သိရီသုဓမ္မ ဘာညာ ဘာညာ
ဘွဲ့တွေရထားတဲ့ အဘွားကြီး အရွယ်မျိုးလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့အရွယ်ပဲ ...”

“ဟာ ... တကယ်”

“အေး ...”

“ချောလား ...”

“အင်း ...”

“အပျိုလား ...”

“အင်း ...”

“ဟာ ... မိုက်တယ်”

“ဘာမိုက်တာလဲ”

“သူဌေးမ ငယ်ငယ်ချောချောလေးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလုပ်
ရတာ မိုက်တာပေါ့ကွ ... ငါသာဆို လခ တစ်ပြားမှ
မရရင်လည်းနေ၊ စေတနာ မေတ္တာ အပြည့်ထားပြီးတော့
ကို တာဝန်ထမ်းဆောင်ပစ်လိုက်မယ်”

“ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို မပြစ်မှားကောင်းပါဘူးကွာ”

“မင်းက အဲဒါတွေတုံးတာ၊ ပြစ်မှားတာမဟုတ်ဘဲ ချစ်
သွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ”

“ငါ့မှာ ရည်းစား ငုတ်တုတ်နဲ့ကွ”

“တုံးပြန်ပြီ၊ ရည်းစားဆိုတာ ကန့်သတ်ချက်တစ်ခုပဲကွ၊
နဒီက မင်းကို ကန့်သတ်ထားတာ၊ နဒီက မင်းရည်းစား
ဆိုတာ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုပဲ၊ တကယ် အချစ်ဟုတ်ရဲ့
လားဆိုတာ သေချာပြန်စဉ်းစားဦး၊ ရည်းစားရှိတာနဲ့
ချစ်တာနဲ့က တစ်ခါတလေ သပ်သပ်စီ ဖြစ်နေတတ်တာ
မျိုးကွ”

၁၅၂ ♣ ပုညခင်

“ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ မတွေ့ပါရစေနဲ့ကွာ၊ အေးအေးပဲ နေပါရစေ ...”

ရှင်းလုံက ကျော်လတ်နားကနေ ထလာပြီး အခန်း ထဲဝင်လာကာ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲလျက် နဒီကို ဖုန်းခေါ်ကြည့် မိသည်။ ခေါ်မရတာမို့ ဖုန်းကို အိပ်ရာဘေးက ခုံလေးပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ဘာဘာညာညာတွေ တွေးမနေဘဲ အိပ်ပစ် လိုက်ပါသည်။

မနက်ကျ ရုံးသွားဖို့ စောစော အိပ်ရာထရဦးမည် လေ။

မနက်ခင်းက မှုန်ရီရီလေး လင်းစပြုလာသည်။

ရှင်းလုံက တက္ကသိုလ်မှာထိုင်လိုက်လာရင်း မနက် စောစော လမ်းထလျှောက်သူတွေ၊ ပြေးသူတွေနှင့် စည်ကားနေ သော အင်းယားကန်ပေါင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လာပါသည်။

ဒီနေ့မနက်စောစောမှာ ရှင်းလုံက အိမ်အတွက် ဝယ်ထားသည့် ပစ္စည်းတချို့ကို အဝေးပြေးဂိတ်သို့ သွားပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့ခြင်းပင် ...။ ညနေ ရုံးအပြန်ဆို သိပ်နောက်ကျနေမှာ မို့ အိမ်ကပေးလိုက်တာကို သွားယူတိုင်း၊ အိမ်အတွက် တစ်ခုခု ပို့ပေးတိုင်း မနက်စောစောသာ ထသွားဖြစ်နေပါသည်။

“ဟင် ... သူဌေး”

ရှင်းလုံက ပလက်ဖောင်းအတိုင်း ပြေးနေသော သူဌေးကို လှမ်းမြင်လိုက်တာမို့ အံ့သြတကြီး ရေရွတ်မိရင်း ...

“ရပ် ... ရပ် ...၊ ဒီမှာပဲ ရပ်ပေးပါ ကားဆရာ”

ကားက ကန်ပေါင်ရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်း ပလက်ဖောင်း
ဘေးမှာ ရပ်သွားသည်။ ရှင်းလုံက ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူဌေး
နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာရင်း ...

“သူဌေး ... သူဌေး”

“ဟင် ... ရှင်းလုံ”

မေမြရာက ရှင်းလုံကို လှည့်ကြည့်ကာ ပြေးနေရာ
မှ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းက ဒီအချိန်ကြီး ဒီနားကို ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်
လာတာလဲ”

“သူဌေးကရော ဒီအချိန်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့
ထွက်လာတာလဲ”

“ကိုယ် အားကစားဝတ်စုံ ဝတ်ထားတာ မမြင်ဘူးလား၊
ကိုယ် မနက်တိုင်း ကန်ပေါင်မှာ လာပြေးနေကျပဲ ...”

“ကျွတ် ... သူဌေးက အရဲကို ကိုးလွန်းတယ်ဗျာ ...”

ရှင်းလုံက အလိုမကျသလို မျက်မှောင်ကြွတ်
ကြွတ်နှင့် ခါးထောက်ရပ်ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ မြရာက သူ့ပုံ
ကို ရယ်ချင်ချင်နဲ့ပဲ မျက်ခုံးပင့်မိကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း ...”

“သူဌေးအခြေအနေ၊ သူဌေးအရွယ်၊ သူဌေးရပ်ရည်နဲ့
မိုးတောင် ကောင်းကောင်းမလင်းသေးတဲ့ ဒီလိုအချိန်မျိုး
မှာ တစ်ယောက်တည်း ထပြေးလာတာကတော့ သူဌေး

ထင်ရာစိုင်းဟာပဲ။ သူ့မင်းလို့ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူတွေ
တွေ့ဖူးပါတယ်ဗျာ၊ သူတို့က ဟိုတယ်ကြီးတွေရဲ့ Health
club မှာ member ဝင်ပြီး အဲကွန်းခန်းထဲက ပြေးစက်မှာ
စတိုင်လ်ကျကျ ပြေးကြတာပဲ။ သူဌေးလည်း သူဌေးပီပီ
အဲဒီလို ပြေးပါလားဗျာ”

“အဲကွန်းအခန်းထဲမှာ ပြေးတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ အသက်
ရှု မဝပါဘူး၊ ကန်ပေါင်မှာလာပြေးတာက လေကောင်း
လေသန့် ရတယ်လေ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာလည်း စက်ဝယ်ထား
တာ ရှိပါတယ်၊ မိုးတွင်းဆိုရင်တော့ အိမ်မှာပဲ ပြေးတယ်၊
ကိုယ့်အိမ်က ဒီနားနီးနီးလေးမှာပဲ ရှင်းလုံရဲ့ IBC ဟိုဘက်
က ပြည်လမ်းသွယ်ထဲမှာ”

“ဘယ်လောက်ပဲ နီးနီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း
ဒီအချိန်ကြီး ထွက်လာတာ အန္တရာယ်များတယ်၊ ပြီးတော့
သူဌေးက နှယ်နှယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်လည်းမဟုတ်ဘူး”

“စကားအဆန်းတွေ ကြားရပြန်ပြီ၊ နှယ်နှယ်ရရဆိုတာ
ဘာတုန်း”

“သာမန်လူ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဪ ... သိပြီ၊ မင်းပြောတဲ့သဘောက ကိုယ်က သူဌေး
မို့လို့ ကိုယ့်ကို ပြန်ပေးဆွဲခံရမှာစိုးလို့လား၊ ဒါ မြန်မာ
ပြည်ပါကွ၊ ဘယ်သူဌေးမှ ပြန်ပေးဆွဲမခံရဖူးပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစောင့်အရှောက်တော့ ပါသင့်တာပေါ့”

ရှင်းလုံက ခုထိ မျက်မှောင်လေးကြွတ်ကာ ပြောဆဲမို့ မြရာက ခေါင်းကိုမော့ကာ ဟားခနဲ လုပ်လိုက်ပြီး ...

“ဒါဆို ကိုယ်က မနက် မနက် ထပြေးတိုင်း ဘော်ဒီဂတ်တွေ ခြံရံပြီး ပြေးရမှာလား၊ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်စရာ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ကိုယ် ခုလို ထပြေးနေတာ မင်းနဲ့ မတွေ့ခင် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းကပဲ။ ခုချိန်ထိ ကိုယ် ဘာအန္တရာယ်မှ မကြုံဖူးဘူး၊ အေးဆေးပါကွာ၊ စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့။”

သူဌေးက ပြောရင်းက အမှတ်တမဲ့ဆိုသလို ရှင်းလုံရဲ့ လက်မောင်းဆီ လက်ဆန့်တန်းလာပြီး တစ်ချက် နှစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပါသည်။ သူဌေးရဲ့ တရင်းတနီး အပြုအမူကြောင့် ရှင်းလုံက ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အဝိုက်မိသလို ငြိမ်သွားဆဲ ...

“ကဲ ... ကိုယ် ဟိုဘက်ခြမ်းကို လမ်းကူးပြီး ကန်ပေါင်မှာ သွားပြေးတော့မယ်၊ မင်းမှာ အကြော်စားချင်တဲ့စိတ် ရှိရင်တော့ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ကိုယ် ကန်ပေါင်အပေါ်အောက် တစ်ပတ်ပြေးပြီးရင် မင်းကို အကြော်ဝယ်ကျွေးမယ်”

မေမြရာက ပြောပြောဆိုဆို ပြည်လမ်းမကျယ်ကြီးကို အပြေးဖြတ်ကူးသွားပြီမို့ ရှင်းလုံက ကြောင်တောင်တောင် ရပ်ကျန်မိနေရင်း ...

“ဗျို ... သူဌေး၊ ကျွန်တော်က ပြေးလိုက်ရမှာလား”
“မင်းသဘောပဲ ...”

“အာ ... သူဌေးကတော့ ခွကျအောင် လုပ်ပြီဗျာ”

ရှင်းလုံ ရေရွတ်လိုက်သော စကားကိုတော့ သူဌေးကြားမည်မထင်ပါ။ သူမက လမ်းရဲ့အလယ် မျဉ်းဝါနားတောင် ရောက်နေပြီ။

ရှင်းလုံက မထူးတော့ပါဘူးလေဟုတွေးကာ ပုဆိုးကို တိုတိုကျစ်ကျစ် ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး သူမနောက်သို့ အမီပြေးလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ကန်ပေါင်ဘက် ပလက်မောင်းရောက်တော့မှ မြရာကို မီလာသည်။ ရှင်းလုံက မြရာနှင့်ယှဉ်ကာ ကန်ပေါင်ပေါ်တက်သည့် လှေကားထစ်တွေကို အပြေးနင်းတက်လာတော့ မြရာက ရှင်းလုံကို ငဲ့ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ပြီး ပြေးနေတဲ့ ပုံက ရယ်ချင်စရာလေ ...။

ပြေးနေမကျမှန်း သိသာစွာ အမောတကောပုံ ပေါက်နေကာ နဖူးပေါ်မှာဖြင့် ချွေးတွေတောင်စိုကာ ပါးနှစ်ဖက်ကလည်း ရဲနေပြီ။

မြရာက ကန်ပေါင်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် အပြေးရပ်ကာ ရှင်းလုံကို လှည့်ကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဘူးသီးကြော်လေး စားရဖို့များ ပင်ပန်းလိုက်တာနော်၊ မင်း ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကိုယ့်နောက်က ပြေးလိုက်နေရင် လူတွေက မင်း ကိုယ့်ကို တမင် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလို့ ထင်လိမ့်မယ်၊ ဟိုမှာ တွေ့လား ... တချို့လူတွေတောင်

ကိုယ်တို့ကို ကြည့်သွားကြတယ်။ ကဲ ... သွား ... ဟိုခုံတန်း ပေါ်မှာ သွားထိုင်စောင့်နေ၊ ကိုယ် တစ်ပတ်ပြေးပြီးရင် မင်းဆီ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဘူးသီးကြော်ကရော ...”

“ကျွေးမှာပါ။ လောလောဆယ် မင်း ပိုက်ဆံခဏစိုက်ပြီး အကြော်သွားဝယ်ထားလိုက်၊ ပြီးရင် ဒီမှာပဲ ထိုင်စားကြ မယ်လေ ... အိုကေနော်”

“အိုကေပါတယ်၊ အိုကေပါတယ်”

ရှင်းလုံရဲ့ လေသံထဲမှာ ထေ့ငေါ့သံမျိုးတောင် ပါ သွားသလား မသိပါ။ သူ့ဌေးက ခိုင်းတော့လည်း မအိုကေလည်း အိုကေရမှာပေါ့လေ ...။

မေမြရာက ကန်ပေါင်တစ်ဖက်သို့ ပြေးသွားချိန်မှာ ရှင်းလုံက အကြော်ဆိုင်တွေဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး အကြော် တွေ ဝယ်ကာ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ယူလာပါသည်။

ရှင်းလုံ ခုံတန်းလေးမှာ ပြန်ထိုင်ချိန်အထိ သူမက ပြန်ရောက်မလာသေး။ ဗိုက်ကလည်း တကြုတ်ကြုတ် ဆာစ ပြုပြီမို့ အကြော်တစ်ခု ယူစားရင်း ကန်ရေပြင်ဆီ ငေးမောနေ လိုက်မိသည်။

“ဟိတ် ...”

ခဏကြာတော့ သူမက အသံပြုကာ ရှင်းလုံဆား မှာရပ်လာပြီး ထိုင်ခုံတစ်ဖက်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မနက်

စောစော ထပြေးခဲ့လို့လားမသိ သူမပုံစံက ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်ရှည် သည့် အားကစား ဘောင်းဘီဖြူဖြူနှင့် အားကစားအင်္ကျီ အနီ ဝတ်ကာ ပြောင်နေသည့် နဖူးစပ်မှာ Nike တံဆိပ်ပါ အဝါရောင် ခေါင်းပတ်လေး ပတ်ထားသဖြင့် သူမပုံစံက လူငယ်ပိုဆန်နေ သည်။

ရုံးချိန်အတွင်းမှာ အတူတူရှိခဲ့ကြပေမယ့် အလုပ် တာဝန် ချုပ်နှောင်မှုတွေကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားပြောခွင့် သိပ်မရခဲ့ ...။ ဒီနေ့တော့ လုပ်ငန်းခွင်ပြင်ပမှာမို့လားမသိ နှစ် ယောက်စလုံးရဲ့ စိတ်တွေဟာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေကြတာပင်။

“ကြည့်စမ်း ... ကျွေးတဲ့သူတောင် မရောက်သေးဘူး၊ မင်း က မားနှင့်နေပြီ”

“ဗိုက်ဆာလို့ တစ်ခုတည်း ယူစားမိတာပါ”

မြရာက ရှင်းလုံ ကိုင်ထားသည့် အိတ်ထဲက အကြော်တစ်ခုကို နှိုက်စားလိုက်ရင်း ...

“မင်းဗိုက်ကလည်း ဆာပဲဆာနိုင်လွန်းတယ်နော်၊ တော် တော် ဝမ်းမီးကောင်းပုံရတယ်၊ အပြင်ကို အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုခုနဲ့ သွားကြရင်လည်း ထမင်းစားချိန် အတိအကျ မှာ မင်းဗိုက်ထဲက တဂွီဂွီမြည်ပြီး ကိုယ့်ကို စိတ်မပြောနဲ့ အောင်လုပ်ပြီ”

ရှင်းလုံက ရှက်တက်တက်နှင့် ပြုံးစိမ့်လုပ်နေမိသည်။

မြရာက အကြော်နှစ်ခု နှိုက်ယူကာ ရှင်းလုံကို တစ်ခုပေး၊ သူမလည်း တစ်ခုစားရင်း ... ”

“မနက် ... မနက်ဆို မင်း ဘယ်အချိန် အိပ်ရာထလေ့ရှိလဲ ... ”

“ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ၈ နာရီဆို ထပါတယ်”

“ကြီးပွားဦးမယ်”

“ကျွန်တော် ထတာ နောက်မကျပါဘူး၊ သူဌေးအလုပ်ကိစ္စ စောစောလုပ်စရာရှိရင် ၇ နာရီကတည်းက ထပါတယ်”

“ဒီနေ့မနက်ကရော ... ”

“ဒီမနက်က အိမ်ကို ပို့စရာရှိလို့ အဝေးပြေးဂိတ်ကို ၅ နာရီလောက်ကတည်းက ထသွားရတာ”

“ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ တစ်ခါမှ ၅ နာရီ မထဖူးဘူးပေါ့”

“မထဖူးပါဘူး၊ အဲဒီလောက် စောစောထဖို့မှ မလိုတာ”

“ကိုယ်ဆို နေ့တိုင်း မနက် ၅ နာရီဆို အိပ်ရာထပြီး ဒီမှာ လာပြေးပြီးရင် ညအိပ်တဲ့အထိ ကိုယ့်အလုပ်တွေ တောက်လျှောက်ဆက်သွားရော ... ”

“သူဌေးက တော်တော် အပင်ပန်းခံနိုင်တာပဲနော်”

“ကိုယ်က အလုပ်လုပ်နေရရင် ပျော်တယ်”

“ဒါပေမယ့် သူဌေးရယ် လူ့ဘဝဆိုတာ အလုပ်တစ်ခုတည်းနဲ့မှ တည်ဆောက်လို့ မရတာ၊ သူဌေးက အလုပ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ မှီခိုအားပြုပြီး စိတ်ကျေနပ်မှု ယူနေရင် အဲဒီအလုပ် မရှိတော့တဲ့အချိန်ကျရင် သူဌေး အထီးကျန်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်က ဘာကိုအားပြုနေရမှာလဲ ... ”

“မိသားစုဘဝကို အားပြုပေါ့၊ မိသားစုအတွက် အချိန်ပေးဦးပေါ့”

“ကိုယ့်မှာ မိသားစုဆိုလို့ အဘိုးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ အဘိုးကလည်း သူ့ဘာသာ စာဖတ်၊ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေနဲ့ တွေ့၊ အိမ်မှာ အဘိုးဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့သူတွေလည်း အပြည့်၊ အဘိုးအတွက် ကိုယ့်အချိန်တွေ များများပေးဖို့မှ မလိုတာ၊ အဘိုးပြီးရင် ကိုယ့်ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစေတာဟာ အလုပ်ပဲ ... ”

“တခြား အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုတော့ ရှိသင့်သေးတာပေါ့”

“အဲဒါက ဘာဖြစ်မလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာတော့ မပြောပြတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစေတာက အလုပ်တစ်ခုတည်းတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ ဟို...”

ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အလုပ်အပြင် တန်ဖိုးထားစရာ တစ်ခုခုပေါ့”

“တန်ဖိုးထားစရာဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ပြောတာလား”

“မဆိုင်ဘူး သူဌေး၊ ငွေကြေးတန်ဖိုးမရှိပေမယ့်လည်း ကိုယ့်စိတ်က တန်ဖိုးထားနေရင် တန်ဖိုးရှိနေတာပဲ၊ ဥပမာ သူဌေးက နှင်းဆီပင်လေးတစ်ပင်ကို တယုတယ စိုက်ထားပြီး အပွင့်ပွင့်လာမယ့်နေ့ကို မျှော်လင့်နေတယ်၊ နှင်းဆီပွင့်လေး ပွင့်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ အဲ့ဒီ ပန်းပွင့်လေးကို မခူးရက်အောင် တန်ဖိုးထားပြီး အရိပ်ကြည့်နေတယ်၊ နှင်းဆီပန်းရဲ့ ငွေတန်ဖိုးက ဘယ်လောက်မှ မရှိပေမယ့် သူဌေးက မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရင် ဒါက တန်ဖိုးရှိနေတာပဲ၊ ဒီပန်းကို အရိပ်ကြည့်နေတာဟာ သူဌေးအတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတာပဲ ...”

သူဌေးက ရှင်းလဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း အဝေးက ကျွန်းကလေးဆီငေးကာ အချိန်ကြာကြာ ငြိမ်သက်တွေငေးနေပြီးမှ ရှင်းလဲ့ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ဒီတစ်ခါ ကိုယ်ပြောရမယ့် အလှည့်၊ မင်းကို ဝေဖန်ရရင် မင်းက ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်”

အပိုင်ကြီး ပြောချလိုက်သောစကားကြောင့် ရှင်းလဲ့

ပါးစပ်မဟတဟ ပွင့်သွားကာ ...

“သူဌေးကလည်း ဘာလိုင်းကြီး”

“ဘာ ဘာလိုင်းကြီးလဲ ...”

“အသားလွတ်ကြီး လူကို လာနှိပ်ကွပ်နေတာကို ပြောတာ”

“ကိုယ်မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲလေ၊ မင်းကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ အေးစိအေးစက်နဲ့၊ မနက်ဆိုလည်း ၈ နာရီမှ အိပ်ရာထသတဲ့၊ ထမင်းကလည်း အချိန်မှန် စားချင်သေးတယ်၊ မင်း အပင်ပန်းမခံချင်တိုင်း သူဌေးကို အလုပ်လျော့လုပ်အောင် နားချတယ်၊ မင်း ဒီလိုပုံနဲ့ ဘယ်တော့ ကြီးပွားမှာလဲ၊ လူငယ်ကလေးပဲဟာ ငါ တစ်နေ့ကျ ကြီးပွားချမ်းသာရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး မွေးမှပေါ့”

ရှင်းလဲ့က ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“ဘယ်သူမဆို တစ်နေ့ကျ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တာပေါ့ သူဌေးရ၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကျ ချမ်းသာအောင်ဆိုပြီး အပူတပြင်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူနဲ့၊ လတ်တလော ဘဝမှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာလေးတွေကို အေးအေးလူလူလေးလုပ်ရင်း ပုံမှန်လေး ကြိုးစားနေတဲ့သူဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်က ငွေကြေးချမ်းသာမှုထက်စိတ်

၁၆၄ ၃၂ ပုညခင်

အေးချမ်းသာမှုကို ပိုမက်တယ်၊ ငွေချမ်းသာမှုတစ်ခုတည်း
ဆို ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး၊ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုရွေးဆိုရင်
စိတ်ချမ်းသာမှုကိုပဲ ရွေးသွားမယ်”

ရှင်းလုံက အပြုံးစွက်သော နှုတ်ခမ်းကလေးဖြင့်
အေးချမ်းစွာ ရှင်းပြနေတာကို ငေးကြည့်နေမိသော မြရာပင်လျှင်
တဖြည်းဖြည်း အေးချမ်းလာသည်ဟု ထင်ရတာဟာ ကန်ရေပြင်
ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေပြည်လေညင်းကြောင့်ပဲလား ...”

ဒါမှမဟုတ် ...”

“ရှင်းလုံ ... ဒီစာရွက်တွေက ကိုယ် လက်မှတ်ထိုးရမယ့်
စာရွက်တွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

“စာရိုက်ထားတာ သိပ်မပြည့်စုံသလိုပဲ၊ ဒီနားလောက်မှာ
ကိုယ် စာတစ်ကြောင်း ထပ်ထည့်ချင်တယ်”

ရှင်းလုံက သူဌေးလက်နှင့်ထောက်ပြသော စာရွက်
ကို ငုံ့ကြည့်နေဆဲမှာ ခါးမှာချိတ်ထားသော ဖုန်းက အသံမြည်
လာပါသည်။

ဒီဖုန်းသံက နဒီခေါ်တဲ့ ဖုန်းသံ။ နဒီဖုန်းအတွက်
Ring Tone သံကို သီးသန့်ထည့်ထားတာမို့ ရှင်းလုံက အသံကြား
ရုံနှင့် နဒီဆီကမှန်းလည်း သိပါသည်။ အကြာကြီး စိတ်ကောက်
တိတ်ပျောက်နေရာကနေ နဒီဘက်ကစပြီး ဖုန်းခေါ်လာချိန်မှာ
ဖုန်းကိုင်သင့်မှန်းလည်း သိပါသည်။ သို့သော် ... ခုလိုအချိန်မျိုး

မှာ ဝင်လာသည့် ပါဆင်နယ်ဖုန်းကို သူမကိုင်ရဲပါ။ သူဌေးနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ရင်းနှီးတယ်ဆိုဆို အစကနဦးကတည်းက ပေးထားသော ကတိကို မဖောက်ဖျက်လို့။ သူဌေးကလည်း သူ ဖုန်းကိုင်မှာလား၊ မကိုင်ဘူးလားဆိုတဲ့သဘောမျိုး မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လာတာမို့ သူက ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူဌေးပြောတာကို ဆက်နားထောင်မှတ်သားနေလိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံးလည်း တောက်လျှောက် အလုပ်များနေခဲ့တာမို့ နဒီဆီကို ဖုန်းပြန်မခေါ်ဖြစ်တော့ဘဲ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်မှသာ ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်ရသည်။

ဖုန်းဝင်သွားသည်နှင့် ...

“မုန်းတယ် ... မုန်းတယ် ... မုန်းတယ်”

ဟူသော နဒီအော်သံကို စူးစူးဝါးဝါး ကြားလိုက်ရတာမို့ ဖုန်းကို နားနားမှာ ခဏခဏထားလိုက်ပြီးမှ နားနှင့် ပြန်ကပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“နဒီ ... ကိုယ် မနက်က သူဌေးရှေ့မှာမို့လို့ အလုပ်များနေလို့ ဖုန်းပိတ်လိုက်မိတာပါ။ ဟိုရက်တွေကလည်း နဒီဆီ ကိုယ် ဖုန်းခဏခဏခေါ်ပါတယ်၊ နဒီက ဖုန်းမကိုင်လို့ပါ ...”

“ရှင်ကိုမုန်းလို့ မကိုင်တာ၊ ရှင်နဲ့မတွေ့ချင်လို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခရီးထွက်သွားတာ”

“နဒီ ... အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုယ် လာခဲ့မယ်လေ”

“မလာနဲ့ ... မလာနဲ့ ... မလာနဲ့”

နဒီက ဖုန်းထဲကနေ အော်ပြန်သည်။ သူ ဖုန်းကို နားကနေ ခွာရပြန်သည်။ ပြန်ကပ်ရပြန်သည်။

“နဒီ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရုံးချိန်အတွင်းမှာ ကိုယ့်ဆံ ဖုန်းမခေါ်ဖို့ နဒီကို ကိုယ်ပြောထားသားပဲ၊ ကိုယ့်သူဌေးရှေ့မှာ ပါဆင်နယ်ဖုန်း ပြောလို့မှ အဆင်မပြေတာ”

“အဲ့ဒီသူဌေးကို အမြင်ကတ်လို့၊ ကိုကိုကိုလည်း အမြင်ကတ်လို့ အလုပ်ချိန်ကြီးမှာ တမင်ခေါ်လိုက်တာ၊ နောက်လည်း ခေါ်ဦးမှာပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဖုန်းမကိုင်လို့ကတော့ ရုံးအထိကို လိုက်လာမှာ ...”

“နဒီကကွာ ...”

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ လာမှာလား ... မလာဘူးလား”

“နဒီပဲ မလာနဲ့ဆို ...”

“အဲဒါတွေ တုံးတာပေါ့၊ မလာနဲ့ဆိုတိုင်း မလာစရာလား၊

ဟွန်း ... မုန်းစရာကြီး”

ရှင်းလုံက စိတ်မောမောနှင့် သက်ပြင်းချရင်း နဒီချိန်းသည့် ကော်ဖီဆိုင်သို့ ကားငှားပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်များနေခဲ့တာမို့ ခေါင်းက မကြည်ဘဲ လူကနဲနေသည်။ အိမ်ပြန်နားချင်ပေမယ့် နဒီကိုလည်း ပစ်ထားလို့မဖြစ်ပါ။

နဒီရှေ့ရောက်တော့ နဒီ ကလေးဆန်ဆန် ပြစ်တင်
ရှုံ့ချနေသမျှကို တရားခံလို ခေါင်းငုံ့ခံပြီး စိတ်ကောက်ပြေအောင်
ချော့ရ မော့ရသည်မှာ အာပေါက်မတတ်။

နဒီက တောင်းဆိုသည်။

“ကိုကို ... နဒီ ဘယ်အချိန်ပဲ ဖုန်းခေါ်ခေါ် ဖုန်းကိုင်ပါ
မယ်လို့ ကတိပေး”

“ရုံးချိန်အတွင်းမှာတော့ မဆက်ပါနဲ့ နဒီရယ်”

“ဆက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစားဆီ ကိုယ်ဆက်
တာပဲ”

နဒီကို ဘယ်လိုမှ နားချဖျောင်းဖျလို မရတာမို့
ဖုန်းကိုင်ပါမယ်ဟုသာ ကတိပေးလိုက်ရသည်။

နဒီသည် စိတ်ရှုပ်နေပုံရသော ကိုကိုပုံစံကိုကြည့်
ရင်း ပညာပြချင်လာကာ ...

“ကိုကို ... ဆိုင်ရှေ့မှာ မာလကာသီး အထမ်းသည် ဖြတ်
သွားတာ တွေ့လား၊ နဒီ စားချင်လို့ ထွက်ဝယ်ပေးပါ
လား၊ အခွံနှာစိပ်ခိုင်းပြီး ဆားများများ ဖြူးခိုင်းခဲ့နော်
ကိုကို ... ”

ကိုကို ဆိုင်ပြင် ထထွက်သွားတော့ နဒီက စားပွဲ
ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ကိုကိုဖုန်းကို Bluetooth ဖွင့်ထားပြီး
နဒီဖုန်းထဲက Ring Tone တစ်ခုကို ကိုကိုဖုန်းထဲသို့ Bluetooth

ဖြင့် ပို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုကို ဖုန်းကို ဖွင့်ကလိလိုက်ပြီး
နဒီဖုန်းမြည်သံ Ring Tone ကို ပြောင်းထားပေးလိုက်သည်။

ကိုကို ဆိုင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာတော့ နဒီက
ကိုကိုဖုန်းကို နေရာတကျ ပြန်တင်ထားပြီး ဟန်မပျက် နေနေ
လိုက်သည်။

ကိုကိုရေ ... သိပ်မကြာခင်မှာ ရှင်ဟာ ကံဆိုးသူ
မောင်ရှင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

ရှင်းလုံသည် ရုံးခန်းထောင့် ဖိုင်တွေစီထားသည့် စင်လေးဆားမှာရပ်ကာ ဖိုင်တချို့ရွေးယူနေရင်း သူဌေးကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ဒီနေ့မနက် သူဌေးကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပင်။ ဘောလိပ်နံကို စားပွဲမှာ တတောက်တောက် ခေါက်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေသလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတာကို မကြာခဏ မြင်နေရသည်။

ရှင်းလုံက သူဌေး ဘာဖြစ်နေတာလဲဟုတော့ သွားမမေးရဲတာမို့ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေရင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်ခေါ်ပြီး စကားပြောလေမလဲဟုသာ မျှော်လင့်နေရသည်။

ရှင်းလုံသည် ရွေးယူလာသည့် ဖိုင်တွေကို ကိုင်ကာ သူဌေးစားပွဲရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လျက် ရုံးခန်းတစ်ဖက်ထောင့်က ကိုယ့်စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာစဉ် ...

“ရှင်းလုံ ... ခဏ”

ဟော ခေါ်ပြီ။

ခေါ်သံကြောင့် ရှင်းလုံက သူဌေးစားပွဲရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ သူဌေး”

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုလောက် ကူစဉ်းစားပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ကိုယ် ခုတလော ဟိုဟိုဒီဒီသွားရင်း တစ်နေရာရာမှာ အထုပ်တစ်ခုခုများ ကျကျနံ့ခံနိုင်သလား”

“သူဌေးက ဘာအထုပ်ယူသွားဖူးလို့လဲ၊ သူဌေးရဲ့ စာရွက်စာတမ်း အထုပ်တွေအကုန်လုံး ကျွန်တော်ပဲ ကိုင်ပေးနေကျပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်နေ့က ထောက်ကြိုက် ခြံကို သွားရင်းနဲ့များ အဲဒီမှာ အထုပ်တစ်ခုခု ကျခံနိုင်သလားလို့ ကိုယ်စဉ်းစားနေတာ၊ မင်းကိုင်ပေးတယ်ဆိုပေမယ့် အထုပ်ကတော့ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အထုပ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အထုပ်လို့ ပြောလို့ရတယ်မဟုတ်လား၊ စဉ်းစားပါဦး ... ကိုယ် ဘယ်နေရာမှာများ အထုပ်ကျခံသလဲလို့”

“ဘယ်နေရာမှာမှ မကျခံနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် နမော်မေလုပ်ခဲ့တာလည်း တစ်ခုမှမရှိဘူး၊ အထုပ်ကျခံရင်လည်း

ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ခုခုပျောက်နေရမှာပေါ့၊ အခု ဘာမှမှ
မပျောက်တာ၊ နေပါဦး ... သူဌေးက တစ်မနက်လုံး ဒါကို
စဉ်းစားနေတာလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါမျိုးတွေ့မိတာလဲ”
“ကိုယ် မနက်က ရုံးလာတော့ ရုံးကလူတွေ စုပြီး ကိုယ့်
အကြောင်း ပြောနေတာ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်မိ
တယ်၊ တစ်ယောက်က ပြောတယ်၊ တို့သူဌေးက အထုပ်
ကျတယ်တဲ့”

ရှင်းလုံသည် ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားကာ
ရယ်ချင်စိတ်က အူထဲက လှိုက်တက်လာသည်။ သူဌေးက
ဘမ်းစကားကိုမှ နားမလည်ဘဲ ... ။ ရုံးကလူတွေက သူဌေးကို
အမြင်ကတ်စရှိတာမို့ သူဌေးရဲ့ စည်းကမ်းတင်းကြပ်တာတွေ၊
ထစ်ခနဲရှိ အလုပ်ထုတ်အရေးယူတာတွေ၊ အတွင်းရေးမှူး ခဏ
ခဏ ပြောင်းတာတွေကို ‘အထုပ်ကျ’ တယ်လို့ ပြောကြမှာပေါ့။
ဒါကို သူဌေးခမျာ နားမလည်ရှာဘဲ ဘယ်နားမှာများ သူ့အထုပ်
ကျကျန်ခဲ့ပါလိမ့်လို့ ဦးနှောက်စားနေရှာတာ ... ။

ရှင်းလုံသည် ရယ်ချင်သည့်ကြားကပင် သူဌေးကို
သနားသွားရပါသည်။

အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်လည်း မဖြစ်။

“သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ တို့အထုပ်ကျကျန်
ခဲ့တာကို မြင်သွားလို့များလား၊ သေချာ သွားမေးပေးစမ်း
ပါ ရှင်းလုံရယ်”

ရှင်းလုံက သူဌေးပြောပုံကလေးကို ကြင်နာသနား
မိသလိုဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုယ့်နားထင်စပ်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့်
ကုပ်ခြစ်ရင်း ဘယ်လိုပြောရမှာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေဆဲ ...

“မင်း စိတ်ရှုပ်ရင် အဲဒီလို အမူအရာလုပ်တာ ကိုယ်
သတိထားမိတာကြာပြီ၊ ဒီကိစ္စက ဘာစိတ်ရှုပ်စရာ ရှိလို့
လဲ၊ သွားမေးပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲလေ”

“ဟို ... သူဌေးများ နားကြားမှားသလားလို့”

“ကိုယ် နားကြားမမှားပါဘူး၊ သေသေချာချာကို ကြား
လိုက်တာ”

ရှင်းလုံက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေအောင် ဘယ်
လိုပြောရင် ကောင်းမလဲဟု အပူတပြင်း စဉ်းစားရကာ ...

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် သူဌေးရဲ့၊ ဝန်ထမ်းတွေဆိုတာက
တော့ အလုပ်ရှင် သူဌေးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားကြတာ
ပဲ၊ သူဌေးရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေးတွေကို သူတို့ သိ
သလောက်ကလေး ရမ်းသမ်းချဲ့ထွင်ပြီး ထင်မြင်ချက်တွေ
ပြောကြတာလည်း ရှိတယ်၊ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ ကိုယ်
ရေးကိုယ်တာကို ပရိသတ်က စိတ်ဝင်တစား မှန်းဆပြော
ကြသလိုပဲပေါ့၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဘာပြောပြော သူတို့
ထင်မြင်ချက်နဲ့ သူတို့ပြောတာ ပြောပါစေ၊ သူဌေးခေါင်း
ထဲ ထည့်စရာမလိုပါဘူး၊ သူဌေး သိသင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုးက
ရင်တော့ သူဌေးကို ကျွန်တော် ပြောမှာပေါ့၊ ခုလည်း

“ဆွဲစားမယ်တဲ့...”

“ဗျာ...”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်မို့လို့ မင်းက ဒီလောက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ရုံးက ဒီရိုင်ဘာဇော်ထွန်းပြောတာ ကိုယ် ကြားလာတာ၊ သူဌေးက ရှင်းလုံကို ဆွဲစားတော့မယ် ထင်တယ်တဲ့၊ ရှင်းလုံတော့ သူဌေးဆွဲစားတာ ခံရတော့ မယ်တဲ့၊ သူဌေးက ဆွဲစားချင်လို့ ရှင်းလုံကို အလုပ်ခန့် တာတဲ့၊ ကဲ... အဲဒီ ဆွဲစားမယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ထိခိုက်စေသလား၊ ကိုယ်သိချင်တယ်”

ရှင်းလုံသည် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်လိုက်ရင်း နဖူးပေါ်မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ တစ်မုဟုတ်ချင်း သီးထလာပါသည်။

‘ရိုင်းလိုက်တာကွာ’ ဟု စိတ်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် အော်ရင်း အံကြိတ်လျက် အနားက တွေ့ရာမြင်ရာ ပစ္စည်းတွေ ကို ပစ်ပေါက်ပြီး ပေါက်ကွဲပစ်ချင်လာသည်။

သူ့ဘဝမှာ ဒီလောက်ဒေါသထွက်ရတာမျိုး ထစ်ခါ မှကို မကြုံဖူးခဲ့။ ဒီလို ဒေါသမျိုးကို မခံစားဖူးတာမို့ ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေကာ သူဌေးရှေ့မှာ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ဒေါသထွက် မပြမိအောင် ထိန်းချုပ်နေရတာကပဲ ပင်ပန်းလွန်းလှပြီ။

“ရှင်းလုံ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေမြရာသည် ရှင်းလုံရဲ့ ထူးဆန်းသော သွင်ပြင် ဗုရာကိုကြည့်ရင်း အံ့သြစိုးရိမ်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုစကားမျိုးမို့လို့ သူ ဒီလောက် ဒေါသထွက်သွားရတာ လဲ...”

“သူဌေး ကျွန်တော် ကားပါကင်ကို ခဏသွားလိုက်ဦး မယ်”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ...”

“ခဏလေး... ကိစ္စရှိလို့ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ... ဒီရိုင်ဘာ ဇော်ထွန်းကို သွားရှာမလို့ လား”

“ဟုတ်တယ်...”

“သွားရှာပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သတိပေးစကား ပြောရုံလေးပါ”

“မင်း အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ် ရှင်းလုံ၊ မင်းစိတ်ကို ထိန်းနိုင်ရဲ့လား၊ မင်း သူ့ကို သတိပေးချင်ရင် ကိုယ် ဒီကိုပဲ ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“နေပါစေ... သူဌေးရှေ့မှာ ရှင်းရလောက်အောင် အဆင့် ရှိတဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ရှင်းလုံက သူဌေးရှေ့မှ ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့ပြီး သူဌေး ဘယ်လိုများ ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု နောက်ဆန်ငင် စိတ်

ထင်သွားကာ နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်မိသောအခါ သူဌေးရဲ့ ဖိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းလေးများနှင့်ဆုံရလေသည်။
ထိုမျက်ဝန်းတွေဟာ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အထက်
စီးဆန်သော မျက်ဝန်းများမဟုတ်။ ဩဇာပေး ဆရာလုပ် အဖြစ်
ရှာတတ်သည့် မျက်ဝန်းများလည်း မဟုတ်။ သံယောဇဉ်ရှိရသူ
တစ်ယောက်အပေါ် ဖိုးရိမ်သည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ နူးညံ့
လိုက်လှဲ ကြင်နာသော မျက်ဝန်းများသာတည်း။

“သူဌေး ... ကျေးဇူးပြုပြီး လိုက်မလာပါနဲ့။”

ရှင်းလုံသည် သူဌေးလိုက်လာမှာစိုးတာမို့ တားမြစ်
စကားပြောပြီး သူဌေးရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ကာ ကားပါကင်ရှိရာသို့
လှေကားထစ်များအတိုင်း ကမူးရှူးထိုး ပြေးဆင်းလာပါသည်။

ကားပါကင်က ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးပေါ်မှာ
ဒရိုင်ဘာ ဇော်ထွန်းကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရလေရာ ရှင်းလုံက
ကားနားသို့ပြေးသွားကာ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဇော်ထွန်းရဲ့
ရှုပ်အင်္ကျီကော်လံစကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

ဇော်ထွန်းက ရှင်းလုံလက်ထဲမှာ ကိုးရီးကားယား
ပါလာကာ ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒါဘာလုပ်တာလဲကွ ... ဟာ ...”

“ကဲ ... ဆွဲစားဦး ... အဲ့ဒါ ဆွဲစားဦး ...”

ရှင်းလုံသည် ပါးစပ်ကလည်း အဆက်မပြတ် ပြော

ရင်း ဇော်ထွန်းမျက်နှာကို ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ထိုးချလိုက်ပါသည်။
ဒေါသတွန်းအားက ကြီးတာမို့ ရှင်းလုံကို ဇော်ထွန်းက ချက်ချင်း
မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒါ ... ဘာလုပ် ...”

“မင်း ... သူဌေးကို ဘာစကားပြောခဲ့လဲ ဟေ့ကောင်၊
ဆွဲစားတယ်ဆိုတဲ့ စကားက မင်းပါးစပ်က ထွက်တာ
မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ငါ သူဌေးသိ
အောင် ရှင်းမပြခင် မင်း အသိစိတ်နဲ့မင်း အလုပ်ထွက်
သွားပါ၊ မင်းမျက်နှာကို ငါ ဒီရုံးမှာ မမြင်ချင်ဘူး။”

ရှင်းလုံသည် ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဆို မပြုမူခဲ့
ဖူးသော အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောမိရင်း
ခေါက်ကွဲခဲ့မိသည်။

ထို့နောက် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ
နူးခန်းဘက်သို့ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ တောက်ခေါက်တာ အကျင့်
မရှိလို့လား မသိ၊ လျှာပုံစပ်သလို အာခေါင်ပုံနာလာသလိုတောင်
ဖြစ်ရ၏။

ရှင်းလုံသည် သူဌေးရှိရာ ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ
ပြီး သူဌေးရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ရပ်လိုက်ရင်း ...

“သူဌေး ... ကျွန်တော် သူဌေးဆီက ခွင့်ပြုချက်မယူဘဲ
ဇော်ထွန်းကို ဒေါသအလျှောက် အလုပ်ထုတ်ခဲ့မိတဲ့

၁၈၀ ၃၉ ပုညဝင်

အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ကိစ္စကို
ကျွန်တော့်ကို ဘာမှထပ်မမေးဖို့လည်း တောင်းပန်ပါ
တယ်”

မြရာက ရှင်းလုံးကို မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်
လျက်သာ ကြည့်နေလိုက်ရပါတော့သည်။

“အစည်းအဝေး စဖို့ စာရွက် စာတမ်းတွေ စုံပြီလား
ရှင်းလုံး”

“စုံပါပြီ သူဌေး”

“ဒါဆို စလိုက်ကြရအောင် ...”

ရှင်းလုံးသည် လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို
ယူကာ သူဌေးနှင့်အတူ အစည်းအဝေးခန်းမထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ
သည်။

အစည်းအဝေး ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ ရုံးခွဲအသီး
သီးက တာဝန်ရှိသူတွေ ရောက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ရှင်းလုံးသည် မကြာခင် ကျရောက်လာမည့် ကိုယ့်
ကံကြမ္မာ ကိုယ်မသိဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် အစည်းအဝေး
အတွက် ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။

အစည်းအဝေး စသောအခါ သူဌေးက စာဖို့ရှည်

ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ထိပ်မှာ ထိုင်ပြီး ရှင်းလုံက သူဌေးနှင့် အနီးဆုံး
ဘေးဘက်ခုံမှာ ထိုင်ရပါသည်။ ဒါမှသာ သူဌေးက လိုအပ်တဲ့
စာရွက်တွေ တောင်းတိုင်း လှမ်းပေးဖို့ လက်လှမ်းမီတာမို့ပင်။

အစည်းအဝေး စပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာ
သောအခါ အားလုံးက စိတ်ပါလက်ပါ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေး
အကြံပေး တင်ပြနေကြသဖြင့် ရှင်းလုံက သေချာမှတ်သားရင်း
သူဌေးဘာများလိုအပ်မလဲဟု သူဌေးမျက်နှာကိုလည်း လှမ်းလှမ်း
ကြည့်နေရသည်။

အားလုံး အစည်းအဝေးထဲမှာ အာရုံဝင်စားနေကြ
ချိန်မှာပဲ အစည်းအဝေး ခန်းမအလယ်မှာ ထူးဆန်းသော အသံ
တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုကို ဖုန်းလာနေတယ်၊ ကိုကိုရေ ဖုန်းလာနေတယ်နော်
ကိုကို ဖုန်းလာနေတယ်လေ၊ ကိုကို ဖုန်းလာနေပါတယ်
ဆို၊ တောက် ... မုန်းချင်စရာကြီး ခေါ်မကြား အော်
မကြား ... ”

ထင်ရှား ကြည်လင် ပီပြင်ပြောင်မြောက်စွာ ထွက်
ပေါ်လာသော ထိုအသံကြောင့် အားလုံးရဲ့ပြောစကားများ တိခန့်
ရပ်တန့်သွားကြကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြပြီးမှ ပြုံးစိစိ
တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ထိုအသံ ဘယ်ကလာမှန်းမသိရှာ
လေသော ရှင်းလုံသည် အကြောင်ကြောင်နှင့်ပင် ဟိုလူ ဒီလူ

လှမ်းကြည့်မိတော့ သူ့ကို ပြုံးစိစိ ဝိုင်းကြည့်နေသော မျက်ဝန်း
များနှင့် ဆုံလိုက်ရပါသည်။

“အဲ့ဒါ ... မင်းဖုန်းအသံလေ ရှင်းလုံ”

သူဌေးက လှမ်းပြောတော့မှ ရှင်းလုံက လန့်ထိတ်
သွားကာ အသံအဆက်မပြတ် ထွက်နေသော လက်ကိုင်အိတ်ကို
ကမန်းကတန်း ဖွင့်ရသည်။ ဖုန်းက စာရွက်စာတမ်း ထည့်တဲ့
အိတ်ပြားကြီးရဲ့ ဘေးအိတ်ထဲမှာ၊ ဖုန်းပိတ်ဖို့ မေ့လာခဲ့တာ ...။
ဒါပေမယ့် ဒီဖုန်း Ring Tone သံဟာ အဲ့ဖုန်းထဲမှာ ရှိမှရှိမနေ
တာ ...။

ရှင်းလုံသည် ဒါ နဲ့ လက်ချက်ပဲဆိုတာ သဘော
ပေါက်ကာ အများအလယ်မှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် မွန်ထူလာသည်။
အထူးသဖြင့် ကိုယ်နဲ့အနီးဆုံးက ကိုယ့်သူဌေးကို အားနာမျက်နှာ
ပူရသည်။

“ရည်းစားဆီက ဖုန်းထင်တယ်”

“ဖုန်းခေါ်သံက ပြောင်မြောက်ပါပေရဲ့ဗျာ ... ”

အားလုံးက ပြုံးစိစိဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်း
နောက်နေကြသည်။ ရှင်းလုံကတော့ ပါးနှစ်ဖက် ရဲရဲတွတ်လျက်
ရှက်လန့်ပူထူစွာဖြင့် ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ပိတ်ပစ်လိုက်ရပါ
သည်။

သူဌေးကို သူ မရဲတရဲ ခိုးကြည့်မိသည်။ သူဌေး

က သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် ရှေ့က Laptopကို စိုက်ကြည့်နေရင်း...

“ကဲ ... ပြန်စမယ်၊ ရှင်းလုံ မင်းလုပ်ထားတဲ့ ပန်းဖလက် စာရွက်တွေ ဝေပေးလိုက်ပါဦး”

ရှင်းလုံက ထိုင်ရာမှထကာ စာရွက်တွေကို ဝေပေးရင်း သူ့ဌေးမျက်နှာကို မကြာခဏ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေမိသည်။ သူ့ဌေးများ စိတ်ကွက်သွားလေသလား။

ဘယ်ကဘယ်လို စတောင်းပန်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

သူ့ဌေးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ သူ့လုပ်စရာရှိတာတွေကို ဆက်လုပ်နေသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဘယ်အချက်မှာများ သူ့ဌေးခေါ်ဆူမလဲဟု စိတ်ထင်နေမိပေမယ့် သူ့ဌေးက ရှင်းလုံကို ထိုအကြောင်း စကားစမလာခဲ့ပါ။ ရှင်းလုံက သွားစတောင်းပန်ဖို့ အခွင့်အရေးကို စောင့်နေသော်လည်း သူ့ဌေးက အခွင့်အရေးမပေးဘဲ ခပ်တည်တည်မှန်မှန်နှင့် အလုပ်ကိစ္စတွေကိုသာ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပြောဆို ခိုင်းစေနေခဲ့ပါသည်။

ရှင်းလုံက နဒီ ထည့်ပေးထားသည့် ဖုန်း Ring Tone ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီး ပုံမှန် တီးလုံးသံလေး ပြန်ပြောင်းထားလိုက်ရသည်။ ဖုန်းကို အမြဲပိတ်ထားလျှင် နဒီ ပြဿနာရှာတာ ခဲရဦးမှာမို့ ဖုန်းပြန်ဖွင့်ပြီး ဖုန်းမြည်သံကို တိုးထားရ

သည်။ ပြီးတော့ ... နဒီ အဆက်မပြတ် ဆက်နေမှာစိုးသဖြင့် သူ့ဌေးအလစ်မှာ လူရှင်းသည့်နေရာသို့ သွားကာ နဒီဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ်ရသည်။

ဖုန်း ဝင်ဝင်ချင်းပင် နဒီ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံကို ကြားရသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဘယ်လိုလဲ ... နဒီ ပညာပြလိုက်တာမှတ်ပြီလား၊ ဒါ လက်စင်ဝမ်းပဲ ရှိသေးတာ၊ ကိုကိုရေဖုန်းလာနေပါတယ်ဆို ... တောက် ... မုန်းချင်စရာကြီးခေါ်မကြား အော်မကြား ... ဟား ... ဟား”

“နဒီ ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ပါနဲ့လားကွာ၊ ကိုယ် နဒီ မှာတဲ့အတိုင်း ဖုန်းဖွင့်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏခဏတော့ မခေါ်ပါနဲ့ နဒီရယ်၊ ညကျမှ ကိုယ်ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“အင်းပါ ... အင်းပါ ... ပြီးရော ... ပြီးရော”

နဒီက ခပ်မြန်မြန်ပင် ဖုန်းချသွားတော့မှ သူ့အသက်ဝဝရှူနိုင်လာပါသည်။

ညနေပိုင်းမှာ သူ့ဌေး သွားရမည့် ကိစ္စတစ်ခုရှိတာမို့ ရှင်းလုံက သူ့ဌေးကို သတိပေးရသည်။

“သူ့ဌေး ... နောက် နာရီဝက်ကြာရင် စက်ရုံကို သွားရပါမယ်၊ သူ့ဌေးကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာ ကိုအောင်မောင်းက သူ့အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ နေ့တစ်ဝက်ခွင့်ယူ

ပြီး ပြန်သွားပါတယ်။ သူဌေးကားကို ကျွန်တော်ပဲ မောင်းပေးပါ့မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီညနေ လေဆိပ်သွားရမယ့် ကိစ္စကို မင်းကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့မယ်ထင်တယ်။ ညနေ ကျရင် အဘိုးမိတ်ဆွေတွေ နိုင်ငံခြားက ရောက်လာမှာ အဲဒါ ကိုယ်သွားကြိုပေးရမယ်။ ရုံးကိစ္စနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့။ မင်းအားရင်တော့ ကားမောင်းပေးစေချင်တယ်။ မအားရင်တော့လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်ပဲမောင်းသွားလိုက်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ် သူဌေး။ ကျွန်တော် မောင်းပေးနိုင်ပါတယ်”

ရှင်းလုံက ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကို ဆူမလာသေးသော သူဌေးကို ဖားလိုတာမို့ မဆိုင်မတွ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။

သူဌေးလိုအပ်မည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကိုစုဆောင်းပြီး ခဏကြာတော့ သူဌေးနှင့်အတူ စက်ရုံရှိရာ လှိုင်သာယာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှင်းလုံက ကားမောင်းပြီး သူဌေးက ကားနောက်ခန်းမှာထိုင်သည်။ ရှင်းလုံရဲ့ နောက်တည့်တည့်က ခုံမှာ မဟုတ်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်စွန်းက ခုံမှာ ထိုင်နေတာမို့ မသိသော ငဲ့ကြည့်လျှင် သူဌေးကို မြင်ရနိုင်သည်။ ဘက်မှန်မှ တစ်ဆင့် ကြည့်လျှင်လည်း မြင်ရနိုင်သည်ပေါ့...။

ရှင်းလုံသည် ကားမောင်းလာရင်း ကိုယ့်သူဌေးရဲ့ အရိပ်အကဲကို ခဏခဏ အရိပ်ကြည့်လာပါသည်။ နေ့လယ်က

ဖုန်းမြည်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူဌေး ဘယ်လိုသဘောထားလဲဆိုတာ သူသိချင်လှပြီ။ စိတ်ဆိုးနေသည်ဆိုလည်း ခပ်မြန်မြန် လေးပဲ တောင်းပန်လိုက်ချင်ပြီပေါ့။ သို့သော် သူဌေးက ဘာအထာလေးမှန်းလည်းမသိဘဲ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ဂရုစိုက်အလေးမထားသလို နေနေသည်။ ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို ပြောရရင် အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးပဲ ရှင်းလုံနဲ့ သူဌေးကြားမှာ မရှိခဲ့ဖူးသလိုလို။

မေမြရာကတော့ ကိုယ့်မျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသော ရှင်းလုံကို မသိကျိုးကျွံပြုရင်း တမင်ပင်ထိုကိစ္စကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့တာပင်...။ အဲဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဘာပြောရမှာလဲ... နေ့လယ်က ဖုန်းမြည်တာ မင်းရည်းစားဆီက မဟုတ်လားဟုလည်း မမေးချင်။ မေးလိုက်ရမှာကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်လိုလို ဖြစ်နေရသည်။ အလုပ်ထဲမှာ ပါဆင်နယ်ကိစ္စတွေ လာမပတ်သက်စေနဲ့လို့ သတိပေးရအောင်ကလည်း ရှင်းလုံက ဖုန်းတောင်ပြောတာမဟုတ်။ အလုပ်ကိစ္စဖုန်း မဟုတ်မှန်းသိတာနဲ့ ဖုန်းပိတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ မြရာသည် ထိုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလုံနဲ့ ဘာမှမဆွေးနွေးလိုပေ။ ဒီကိစ္စကို စကားထဲထည့်ပြောဖို့ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်နေတာဟာ ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိချေ။

နေကာမျက်မှန် တပ်ထားသော မြရာက ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ရှင်းလုံရဲ့ အရိပ်ကြည့်

မျက်ဝန်းတွေနှင့်ဆုံရသည်။ မြရာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ သူ မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့...။ မင်း ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ပြာနေအောင် အရိပ်ကြည့် အကဲခတ်နေရတာလဲ ရှင်းလုံရယ်။ ထားလိုက်စမ်း ပါ။ ဒီလောက်ကြီးလည်း အရေးတယူလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ့် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးပြီး အနေရခက်လွန်းလို့ပါ...။

မြရာက သက်ပြင်းချပြီး အကြည့်လွဲလိုက်ချိန်မှာ ကားက မီးနီမိသွားပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ရှင်းလုံရဲ့ ဖုန်းဆီမှ အသံတိုးတိုးလေး မြည်လာပါသည်။ 'ကိုကိုရေ ဖုန်းလာတယ်' အသံတော့ မဟုတ်တော့ပါပေ...။

ဖုန်းသံက အဆက်မပြတ် မြည်နေသည်။ ရှင်းလုံ က ဖုန်းမကိုင်။ ဖုန်းကို ပိတ်လည်းမပိတ်ဘဲ ဝေခွဲရခက်စွာ တွေ့ဆုံငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့နဖူးစပ်ဆီက ချွေးတွေ နားထင်စပ် တစ်လျှောက် စီးကျလာတာကိုတော့ မြရာ မြင်ရသည်။

ဒါ သူ့ရည်းစားဆီက ဖုန်းမို့လို့ သူ ဒီလောက် အခက်တွေ့ အကြပ်ရိုက်နေတာမဟုတ်လား။ မကိုင်ဘဲလည်း မနေရဲ၊ မြရာရှေ့မှာ ဖုန်းပြောရမှာကိုလည်း ကြောက်ပေါ့။ မြရာက သူ့ကို အခက်မတွေ့စေလိုတာမို့...

“ရှင်းလုံ... ဖုန်းကိုင်ချင် ကိုင်လိုက်လေ”

ဟု လှမ်းပြောကာ ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

ရှင်းလုံက ဖုန်းတထိတ်ထိတ်နှင့်ပဲ ဖုန်းကိုဖွင့်ကိုင် လိုက်ရပါသည်။

“ကိုကို... ကိုကို အခုဘယ်မှာလဲ”

နဒီအသံက အပြင်ကတောင် ကြားနိုင်အောင် ခပ် စူးစူး။ ရှင်းလုံက အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး နှိမ့်ကာ...

“ကိုယ်... အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုဆီ သွားနေတယ်။ ကိုယ့် သူဌေးလည်း ပါတယ်။ ညကျမှ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

“ကိုကို ဒီညနေအားလား၊ အားအား မအားအားကွာ နဒီဆီတော့ ကိုကို လာခဲ့ရမယ်။ ညနေကျရင် နဒီသူငယ် ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက ကိုကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်ဆိုလို့...။ ကိုကို ဘယ်လောက်ချော ကြောင်း၊ သန့်ကြောင်း ကြားမလို့၊ အဲ့ဒါ ကိုကို ဆက် ဆက်လာခဲ့ရမယ်။ တွေ့နေကျ စားသောက်ဆိုင်ကို ညနေ ၆ နာရီခွဲလောက် ရောက်အောင်လာခဲ့”

“နဒီ ကိုယ် တကယ်မအားဘူး၊ ခုတောင် ကားမောင် နေတာ၊ ကြာကြာပြောလို့မရဘူး၊ ညနေကျရင် လေဆိပ် ကို သွားစရာလည်းရှိတယ်”

“မရဘူးကွာ၊ လာခဲ့ရမှာပဲ။ ဘာကိစ္စရှိရှိ နဒီအတွက်ဆို ဖျက်ရမှာပဲ”

“ကိုယ် ပြန်ဆက်ပေးမယ်၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ကိုကို ဖုန်းချခါနီး ပြောနေကျ စကားလေး ပြောသွား ဦးလေ”

ကျွတ်... ခက်တော့တာပဲကွာ...။

ရှင်းလုံသည် ဖုန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျလျက် အခက်ကြီး ခက်နေရပါသည်။ သူဌေးရှေ့မှာ နဒီကို အရမ်းချစ်ပါတယ်လို့ ကိုယ်ဘယ်လိုပြောရမလဲ ...။

“ပြောလေ ... ကိုကို”

“မဖြစ်ဘူး ...”

“ဘာလဲ ... သူဌေးရှိနေလို့လား၊ ကိုယ့်ရည်းစားကို ချစ်တယ်ပြောတာပဲ သူဌေးကြားလည်း ဘာဖြစ်လဲ”

“မဖြစ်လို့ပါ”

“ကိုကို မပြောရင် နဒီက ခဏခဏ လှမ်းဆက်နေမှာနော်၊ ကိုကို ဖုန်းပိတ်ရင် နဒီ ကိုကိုရုံးကို လိုက်လာရှာမှာ၊ ရုံးကို နဒီ လိုက်ပွဲမကြမ်းစေချင်ရင် အခု ပြောနေကျ စကားကို ပြောပြီးမှ ဖုန်းချ ...”

ရှင်းလုံသည် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်စွာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာပြီးနောက် မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ဖုန်းနားမှာ ပါးစပ်ကိုတော့လျက် အတိုးဆုံး လေသံဖြင့် ‘နဒီကိုချစ်ပါတယ်’ဟု ပြောလိုက်ရသည့် ထိုခဏလေးဟာ အချစ်ဟုထင်ခဲ့သမျှ ခံစားချက်တွေအားလုံးကို ပျောက်ဆုံးသွားစေသော တစ်ခဏလေး ဖြစ်သွားခဲ့ရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ နဒီရယ် ...။ မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေ တဖြည်းဖြည်း ဗလာဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ...။

ဖုန်းချလိုက်ချိန်မှာ မီးကလည်း စိမ်းသွားပြီမို့ ရှင်းလုံက ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်အသံတိုးတိုးကို သူဌေး ကြားမကြား မသေချာပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မျက်နှာပူအားနာ အနေခက်လှစွာ သူဌေးကို ငဲ့ကြည့်ဖို့ဝေးလို့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲကတောင် မကြည့်ရဲတော့ပါ။

သူဌေးက ဘာစကားမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

တိတ်ဆိတ်မှုက စိမ်းကားအေးစက်သည့် သဘောကို ဆောင်သည်ဟု သူ ခံစားလာမိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ခေါင်းစဉ်တပ်လို့မီရသည့် ကြေကွဲခြင်းတစ်မျိုးကို တစ်မိမိခံစားလာရပါသည်။

“ရှင်းလုံ”

သူဌေးခေါ်သံကြောင့် သူ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ သူဌေးရဲ့ ခေါ်သံတိုင်းက သူ့ကို ဖျတ်လတ်နိုးကြားစေသည်။ ရှင်းလုံ ရှင်းလုံဟူသော တစ်နေ့လုံး ခေါ်ခဲ့သမျှသော သူဌေးရဲ့ ခေါ်သံတွေဟာ အိမ်အထိ၊ သူသွားလေရာအထိ လိုက်ပါလာကာ မကြာခဏဆိုသလို ခေါ်သံပဲ ကြားမိလိုက်သလို ထင်ယောင်နေမိတတ်သည်။

“ညနေ မင်း သွားစရာရှိရင် သွားလိုက်လေ ရှင်းလုံ၊ လေဆိပ်ကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ မောင်းသွားလိုက်တော့မယ်”

၁၉၂ ခု ပုညခင်

သူဌေးရဲ့ ခွင့်ပြုစကားကြောင့် ဝမ်းမသာမိတာ
ဘယ်လောက် ထူးဆန်းလဲ။

သူ သူဌေးကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်း
နိုး တစ်ချက်သာ ရှိက်လိုက်ရပါသည်။

မေမြရာသည် ကားမောင်းလာရင်း ကားကက်
ဆက် ခလုတ်လေးကို လှမ်းနှိပ်လိုက်တော့ FM လိုင်းတစ်လိုင်း
ပင်လာကာ သီချင်းသံအေးအေးလေး ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ဖြူစင်တယ်... ဟိုးအရင် မင်းအပေါ် ရိုးသားခြင်းများသာ...
ဖြူစင်တယ်... ကြင်နာတဲ့ ကြီးများနဲ့ မရစ်ပတ်ခင်က...
ရင်းနှီးစွာ တူပျော်စွာခွင့်ခံတဲ့ နေ့ရက်တွေအဆုံးမှာ... ငိုချင်တယ်...
ဝေးမှာစိုးတာ”

သီချင်းသံလေးက မြရာရဲ့ ရင်ကို ရုတ်တရက်
ဘိုးဝှေ့ရစ်ပတ်လာခဲ့သည်။

“ဒီအချိန်မှာ... ကိုယ့်ကို တစ်ခုခု မင်းလေး မေးတဲ့အခါ...
ဝန်ခံမယ်... ကြင်နာတဲ့ ကြီးများလည်း ရစ်ပတ်ပြီကွာ၊ မင်းသိ
အောင်... ကိုယ်ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အတွင်းစကားတွေပြောမှာ
နေချင်တယ် မင်းရဲ့အနီးမှာ...”

မြရာသည် သီချင်းသံလေးကိုနားထောင်ရင်း နှလုံးသား တစ်နေရာဆီက အောင်မျက်လာကာ မျက်ဝန်းတွေ စိုစွတ်လာသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မျှော်လင့်ခြင်း နှလုံးသား မနှမ်းအောင် ပြန်ခွဲမသွားနဲ့ကွာ အတူတူဖြစ်သန်းပြီး သွားစို့ မနက်ဖြန်များ... ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း အားနည်း ဘဝမှာ နင်မရှိလို့မရပါ... ထာဝရ အချစ်များ သိမ်းထားခွင့် ရချင်တာ...”

ဘယ်တုန်းကမှ နူးညံ့သည့် သီချင်းသံတွေထဲမှာ ပျော်ဝင်မခံစားဖူးခဲ့သော မြရာသည် ရုတ်တရက်ပင် စိုစွတ်လာသည့် မျက်လုံးတွေကို လက်ခုံဖြင့်ပွတ်ဆွဲသုတ်လိုက်ရင်း ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းလိုက်လေသည်။

ကိုယ် မခံစားချင်ဘူး။

ခံစားချက်ဆိုတာကို ကိုယ် သိပ်မုန်းခဲ့တာ...

ကိုယ် အခု ဘာတွေခံစားနေရတာလဲ။

ကိုယ် မတွေ့ပါရစေနဲ့...

မြရာသည် ကားကို လေဆိပ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာသည်။ အဘိုးက သွေးတိုးနေတာမို့ မြရာတစ်ယောက်တည်း ဧည့်သည် ကြိုဖို့လာခဲ့တာပင်။

ဒီအချိန်ဆို ရှင်းလုံ ဘယ်ရောက်နေမလဲ...

အို... မတွေ့ဘူး။ ထားလိုက်စမ်းပါ။

မြရာက ကားပါကင်ထိုးပြီး လေဆိပ်အဆောက်အဦးရှိရာသို့ လျှောက်လာနေဆဲမှာ...

“သူဌေး...”

ဟူသော ခေါ်သံသံသံကို ကြားရသည်။ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတုံ့သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်တာပဲဖြစ်မှာပါဟု တွေးကာ ဆက်လျှောက်လာသည်။

“သူဌေး...”

ဟော... ကြားရပြန်ပြီ။ ‘သူဌေး... သူဌေး... သူဌေး’ ဆိုတဲ့ တစ်နေ့လုံး ခေါ်ခဲ့သမျှ မင်းရဲ့ခေါ်သံတွေဟာ ဒီလိုပဲ ကိုယ်သွားလေရာကို ကပ်ငြိလိုက်ပါလာပြီး ကိုယ့်ကို ကြားယောင်နေစေတော့မှာလား...

“ဗျို... သူဌေး...”

“ဟင်...”

တစ်ခါတလေ ဗျိုတပ်ခေါ်တတ်တဲ့အသံက ရှင်းလုံရဲ့ အသံဆိုတာ မမှားနိုင်တော့တာမို့ မြရာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ မြရာဆီ လျှောက်လာနေသော ရှင်းလုံကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မြရာရဲ့ နှုတ်ခမ်းတို့သည် ချက်ချင်းဆိုသလို နူးညံ့ကွေးညွတ်လာတာမို့ မြရာက မပြုံးမိအောင် ရုပ်ကိုတည်ထားရင်း သူ့ကို ရပ်စောင့်နေမိသည်။

ရှင်းလုံက မြရာရှေ့မှာ လာရပ်ရင်း ...

“ကျွန်တော် သူဌေးဖုန်းကို ဆက်လိုမရတာနဲ့ သူဌေးအိမ်ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့ ခုလေးပဲထွက်သွားတယ် ပြောလို့ ကားငှားပြီး လိုက်လာခဲ့တာ၊ အပြန်တစ်ကြောင်းတော့ မောင်းပေးလို့ရတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ၊ အလုပ်ပြုတ်မှာစိုးလို့လား”

မြရာက ထေ့ငေါ့သလိုလေး မေးလိုက်လေရာ ရှင်းလုံက မြရာရဲ့ ပြုံးလဲနေသော မျက်ဝန်းတွေကို ငေးမောကြည့်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အလုပ်ပြုတ်မှာစိုးလို့ လိုက်လာတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ မနေတတ် မထိုင်တတ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလိုလိုဖြစ်ကာ ပါးတွေရဲလာပါသည်။

မြရာကတော့ ညာပြောနေသော ရှမ်းပဲပုပ်ကလေးကို ကြည့်ရင်း ပြုံးတုံ့တုံ့လေး ရပ်တန့်နေမိလေသည်။

အဲ့ဒီနေ့က ...

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုများလဲလို့

ကိုယ် သိချင်လာခဲ့တယ် ...။

“ဟဲ့ ... ရှင်းလုံ ... ”

“ဪ ... မေဇင်”

ရုတ်တရက် ရုံးနားက လှေကားထိပ်မှာ မေဇင်နှင့် ဆုံလိုက်ရတာမို့ ရှင်းလုံ လန့်သွားမိပါသည်။

ဒီရုံးက ဒီသူဌေးဆီမှာ သူ့အလုပ်ဝင်နေမှန်း မေဇင် သိပါ။ မေဇင်သာသိရင် ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ပြောလာလေလဲဟု တွေးရုံနှင့် လန့်ရပါသည်။

“အဲမယ်လေးဟယ် ... နင့်ပုံစံကလည်း ငါ့ကိုတွေ့တာများ သရဲ သဘက်ကို တွေ့တာကျနေတာပဲ၊ နင် ဘယ်လို လာတာလဲ”

“နင်ရော ဘယ်လိုလာတာလဲ ... ”

“ငါက ဘောစီမရုံးက ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့ ခဏဝင်လာလည်တာ၊ နင်ရော”

“ငါလည်း ဒီကိုပဲလာတာ...”

“ဒီကို! ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

ရှင်းလုံက ပြောမပြချင်ပေမယ့် နောက်လည်း သိမယ့်အတူတူ မထူးတော့ပါဘူးဟုတွေးကာ...

“ငါ ဒီမှာအလုပ်ဝင်နေတာ”

“ဒီမှာဆိုတာက...”

“နင် အရင်လုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ရုံးမှာပဲလေ”

“ဟယ်... တကယ်လား၊ နင်က ငါ့တောင်ပြောမပြဘူး၊ ဒီက ဘောစီမအကြောင်းလည်း ငါပြောပြထားရက်နဲ့ နင်က ဘယ်လိုစိတ်ရူးပေါက်ပြီး ဒီမှာအလုပ်ဝင်ရတာလဲ”

“အလုပ်လျှောက်လွှာခေါ်တာကတော့ ဒီလိပ်စာမဟုတ်ဘူး မေဇင်”

“ဟုတ်တယ်လေ...၊ ရုံးခွဲတွေအများကြီးရှိတာ၊ ရုံးခွဲတစ်ခုခုလိပ်စာနဲ့ ခေါ်နေကျပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဘောစီမလက်အောက်မှာ နင် ဆက်မလုပ်သင့်ဘူး ရှင်းလုံ၊ နင်တအား စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်”

“ခု... ငါ အဆင်ပြေပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး...၊ နင်ရာထူးကရော ဘာရာထူးလဲ”

“သူဌေးရဲ့ အတွင်းရေးမှူး”

“ဘုရားရေ၊ တကယ်လား...၊ နင် နောက်နေတာလား”

“တကယ်ပြောတာပါ...”

“ဟယ်... အရူး၊ ရှင်းလုံ... နင်အရူးပဲ၊ နင် တော်တော် ဂေါက်ပါလား၊ ငါနဲ့ ပြဿနာတက်ခဲ့တာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရက်နဲ့ ငါ့နေရာမှာများ အလုပ်ဝင်ရတယ်လို့၊ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး သူဌေးမရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလုပ်ရတာ ဘယ်လောက်အောက်လဲ”

“ငါ အဆင်ပြေလို့ လုပ်နေတာပါ မေဇင်”

“အေး... ခုနေ အဆင်ပြေလည်း သူ့စိတ်ထဲ သဘောမတွေ့ရင် နင် အလုပ်ထုတ်ခံရမှာပဲ၊ လူမှန်ရင် သူ့အတွင်းရေးမှူးနေရာမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ပါဘူး ရှင်းလုံရာ၊ နင်ကတော့ ဂေါက်ပဲဟာ”

“ငါ ကိစ္စရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး... သွား... သွား၊ ကြည့်နေ... ကြည့်စား...”

မေဇင်အေးက ရှင်းလုံကို လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်း၍ စုပ်သက်လိုက်ပြီးနောက် ရုံးကလူတွေနဲ့ ချိန်းထားသော ကန်တင်းလေးဆီသို့ အတင်းတုပ်ဖို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ ရှင်းလုံအိမ်သို့ နဒီ ရောက်လာပါသည်။

နဒီက ရှင်းလုံနှင့် အတူရှိနေသည့် ကျော်လတ်ကို လည်း သိပ်ဂရုမစိုက်လှဘဲ ရှင်းလုံကို ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့လာသည်။

“ကိုကို ... ဒါ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ နဒီကို အရှက်ခွဲတာလား၊ အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ နဒီ ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲတယ်ထင်လဲ၊ သူတို့က နဒီကို ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်တောင် ဩဇာမညောင်းတဲ့ မိန်းမတဲ့၊ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ဓားနဲ့သာ လှီးပစ်လိုက်ချင်တော့တာပဲ”

တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေသော ကျော်လတ်က ငေါ့ချင်လာကာ ...

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဓားဆိုင်စုံရှိတယ်၊ ယူပေးရမလား နဒီ”

“ရှင် အသာနေပါ၊ နဒီတို့ကြားထဲကို ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့၊ ကိုကို ... ကိုကို သူငယ်ချင်းကို ကိုကို ပြောထား၊ သိပ်အရာရာ ပါချင်တာပဲ”

ရှင်းလုံက နဒီကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်နေမိပါသည်။ အဲဒီနေ့က နဒီဆီသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ သူ့စိတ်က သူဌေးဆီကိုပဲ ရောက်နေကာ နောက်ဆန်တင်ငင်ဖြစ်လှတာမို့ လေဆိပ်ကို သူလိုက်သွားခဲ့မိပါသည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ နဒီက သူ့ဖုန်းတွေကို မကိုင်တော့ဘဲ စိတ်ကောက်နေပြီး ရုံးပိတ်ရက်မနက်ကျမှ ရှင်းလုံဆီ ရောက်ချလာခဲ့တာပင်။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒီနေ့က ကိုကို ဘာလို့ နဒီဆီ မလာသလဲဆိုတာ ... ”

ရှင်းလုံက အမှန်အတိုင်းပြောပြဖို့ အားမွေးကာ ... “ကိုယ် နဒီဆီ လာမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ နဒီဆီ လာတွေ့ရမယ့်ကိစ္စက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နဒီက သူငယ်ချင်း အသစ်တွေရတိုင်း ကိုယ့်ကိုခေါ်ခေါ်ပြနေတာကို ကိုယ် သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ နဒီက ကိုယ့်ရှေ့မှာပဲ နဒီ သူငယ်ချင်းတွေကို ငါ့ရည်းစားက မိုက်တယ်မဟုတ်လား ဘာလားတွေ မေးပြီး ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပဲ သိသင့်တဲ့ အသေးအမွှား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေးတွေကို

နှုတ်ဖွားဖွားနဲ့ လျှောက်ပြောနေရင်လည်း ကိုယ် အရမ်းရှက်တယ် နဒီ ...

“ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က ကိုယ့်သူဌေးရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ခွင့်ယူသွားလို့ သူဌေးကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသွားရမယ့် ကိစ္စကိုလည်း ကိုယ် စိတ်မချဘူး၊ သူဌေးကိစ္စအတွက် ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူဌေးဆီကိုပဲ ကိုယ်သွားလိုက်တယ်”

“တော်တော် သစ္စာရှိပြီး တာဝန်ကျေတဲ့ အတွင်းရေးမှူးကြီးပါလားနော်”

နဒီက ခနဲ့သလို ရွဲ့သလို ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကဲလေ ... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်သာ ဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့၊ နဒီ ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးပေမယ့် အရမ်းလွမ်းလို့ လိုက်လာတာ ... အဝတ်အစား သွားလဲ၊ နဒီတို့ အပြင်မှာ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်”

နဒီက ပြောပြောဆိုဆို ရှင်းလုံရဲ့လက်မောင်းကို ဆွဲယူထူမလိုက်တာမို့ ရှင်းလုံက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝင်လာရပါသည်။ ကျော်လတ်က ရှင်းလုံနောက်သို့ လိုက်လာကာ ...

“မင်း လိုက်သွားမလို့လား”

“အေး ... ”

“လိုက်ရော လိုက်ချင်ရဲ့လား”

“မလိုက်လို့မှ မကောင်းတာ”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ မလိုက်ချင် မလိုက်နဲ့ပေါ့ကွာ”

“သူက ငါ့ရည်းစားလေကွာ”

“မင်း အဲဒါတွေ ခက်တာပေါ့၊ ခုထိ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားကို မလည်သေးဘူး”

ကျော်လတ်က အားမလိုအားမရရေရွတ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ရှင်းလုံကတော့ အဝတ်အစားသာ လဲနေမိပေမယ့် နဒီနဲ့ အပြင်သွားရမှာကို စိတ်မပါစွာ လေးလံထိုင်မိုင်းနေခဲ့ပါသည်။

“ရှင်းလုံပါလား...”

မေဇင်အေးသည် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာနေသော ရှင်းလုံကိုအတွေ့မှာ မျက်ခုံးပင့်သွားမိပါသည်။ ရှင်းလုံက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ ခုံတွဲခွတ်လာလို့ပင်...”

ကောင်မလေးက တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခတ်တတ်သော ပုံစံမျိုးလေး...” ပြုံးချိုမြူးကြွစွာဖြင့် ရှင်းလုံရဲ့ လက်ကို တွယ်ဖက်၍လျှောက်နေရင်းက လက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် လှမ်းလှမ်းထုကာ မူနဲ့နေတာကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါသည်။

ရှင်းလုံမှာ ရည်းစားရှိမှန်း မေဇင် မသိခဲ့ပါ။

ရှင်းလုံလို လူအေးတစ်ယောက်မှာ ဒီလို ခါတွန့်လိမ် ရည်းစားမျိုးရှိနေတာကလည်း အံ့သြစရာကြီးပင်။

မေဇင်သည် ရှင်းလုံတို့စုံတွဲကို အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်နေရင်း အပြေတစ်ခုကို သိချင်လာပါသည်။

ရှင်းလုံရဲ့ အလုပ်ရှင်ဟာ သူဌေးမဆိုတာ ရှင်းလုံရဲ့ ရည်းစားက သိပါရဲ့လား...”

အဲ့ဒီ သူဌေးမက ငယ်ငယ်ချောချော အပျိုကလေးဆိုတာကို သိခဲ့ရင် စိတ်ချ လက်ချ ထားနိုင်ပါဦးမလား။

ထိုကောင်မလေး မသိသေးလျှင်လည်း မေဇင်တို့က ပြောပြလိုက်ချင်ပါသည်။

မေဇင်စိတ်ထဲမှာ ဘောစိမအပေါ် အခဲမကြေနိုင်သေးတာမို့ ဘောစိမ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ အနှောင့်အယှက်ပေးချင်သေးသည်။

ရုံးက မိတ်ဆွေဟောင်းတွေရဲ့ ပြောပြချက်ကလည်း ထူးဆန်းနေသည်။

“ကိုရှင်းလုံက အရမ်းတော်ပြီး သည်းခံစိတ်လည်း ရှိတော့ သူဌေးက လက်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာ...” ကိုရှင်းလုံက ချောချောလေးမို့လို့ တို့သူဌေးက ငြိနေသလားတောင် မသိပါဘူး၊ ဒီအတွင်းရေးမှူးနဲ့ အရမ်းကို စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ပုံပဲ”

အဲ့ဒီသတင်းက မေဇင်ကို ကသိကအောက်ဖြစ်စေသည်။ မေမြရာဟာ ဘယ်အတွင်းရေးမှူးနဲ့မှ အဆင်မပြေပါဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကိုသာ မေဇင်က ကြားချင်တာပင်။ ဒါမှလည်း မေဇင် အလုပ်ထွက်ရတဲ့ကိစ္စဟာ မေဇင်အလွန်မဟုတ်ဟု သိသာစေမှာမို့ပင်...” မေဇင်ဟာ မေမြရာကို အလွန်မုန်းတီးသူမို့

မေမြရာ နာမည်ပျက်အောင် မေမြရာရဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေကို ကြုံရာလူရှေ့မှာ ပိုမိုသာသာလေး သတင်းလွင့်နေသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

မေဇင်အေးသည် ရှင်းလုံတို့ကိုမီအောင် သွက်သွက်လေး လျှောက်လိုက်လာခဲ့ရင်း ...

“ရှင်းလုံ ... ! ဟဲ့ ... ရှင်းလုံ”

ခေါ်သံကြောင့် ရှင်းလုံက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လာသည်။

မေဇင်က ရှင်းလုံတို့အတွဲရှေ့မှာ ရပ်၍ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်းလုံ နင်တို့ ဘယ်လာကြတာလဲ”

“ဒီနားက ရှော့ပင်မောကို လာတာ၊ နင်ရော ...”

“ငါလည်း အဲဒီမှာပဲ ဈေးလာဝယ်တာ ...”

“မေဇင်က ရှင်းလုံအေးက ကောင်းမလေးကို ငွေကြည့်လိုက်ရင်း ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ...

“နင်က ရည်းစားတွေဘာတွေတောင် ရနေလို့ပါလား၊ နင်ရည်းစားနဲ့ ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“သူက နဒီ တဲ့၊ နဒီ ... သူက မေဇင်အေးတဲ့၊ ကိုယ်တို့ မြို့က ရပ်ဆွေရပ်မျိုးပဲ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမ ...”

“မမလည်း ဝမ်းသာပါတယ် နဒီရယ်၊ နဒီက ချစ်စရာ

ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလို ရည်းစားလေးရထားတာတောင် ရှင်းလုံတို့က အသိပေးဖော်မရဘူးဟယ် ...”

“သူက အဲလိုပဲ မမရဲ့၊ သူ့အသိတွေနဲ့ဆို နဒီကို သိပ်မိတ်ဆက်ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား ... ဒါတော့ လွန်တာပေါ့”

မေဇင်က ရှင်းလုံကို စွေကြည့်လိုက်တော့ ရှင်းလုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်နှင့် စိတ်ကျဉ်းကြပ်ပုံပေါ်နေသည်။ ကောင်းမလေးကတော့ စည်းရုံးရလွယ်မည့်ပုံလေးပင်။

“မမ ... မမနဲ့ ကိုကိုက ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေဆိုတော့ သူ့အကြောင်းတွေ နဒီ သိချင်ရင် မမကို မေးမယ် သိလား၊ မမဖုန်းနံပါတ် နဒီကို ပေးထား၊ နဒီ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ယူထား”

နဒီက ဖုန်းနံပါတ်ချင်း လဲလှယ်လိုက်သည်။

မေဇင်က နဒီ ဖုန်းနံပါတ်ကို မေဇင်ဖုန်းမှာ save လုပ်လိုက်ရင်း ...

“နဒီ ... ရှင်းလုံကို သိပ်စိတ်ချမထားနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရဲ့ ...”

“သူ့အလုပ်ရှင် သူ့ငွေမက အမှိုက်စား ...”

“သူ့ငွေမ ! ...”

နဒီက သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ရှင်းလုံကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကိုကို ... ကိုကိုအလုပ်ရှင်က သူဌေးမလား”

“ဟုတ်တယ် နဒီ ...”

“ကြည့်စမ်း ... ကိုကို ထိမ်ချန်ထားတယ်၊ နဒီကို မပြောဘူး”

“တမင် ထိမ်ချန်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောမပြဖြစ်တာပါ”

“အဲဒါ ကိုကို မရိုးသားတာ၊ ကိုကိုဘက်က ရိုးသားရင် နဒီကို ပြောပြောပြထားရမှာ၊ မမမေဇင် ကိုကို သူဌေးမက ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ရှင်းလုံနဲ့ ရွယ်တုလောက်ပဲ၊ ဒေါ်မေမြရာတဲ့၊ အရမ်းလည်း ချောတယ်၊ အပျိုလည်း အပျို၊ အံ့မလေး ... ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ မမလည်း နဒီတို့ကို ရန်ဖြစ်အောင် တိုက်ပေးသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... မပြောတော့ဘူး၊ သွားတော့မယ်၊ တာတာ နဒီ ...၊ ရန်မဖြစ်နဲ့နော်၊ ရှင်းလုံ ငါသွားပြီ”

မေဇင်ထွက်သွားတော့ နဒီက ဆတ်ဆတ်ခါကျန်

ခဲ့ကာ ...

“ဒါကြောင့် ကိုကိုပါးစပ်ဖျားမှာ သူဌေး သူဌေးနဲ့ အကဲပိုနေခဲ့တာကိုး၊ နဒီဆီက ဖုန်းလာရင် သူဌေး မကြိုက်မှာစိုးလို့ ...၊ နဒီဆီ မလာနိုင်တာ သူဌေးမဆီမှာ အချိန်ပိုတွေ ဆင်းနေရလို့ ...၊ နဒီဆီ လာမယ်ပြင်ပြီးမှ မလာ

တော့တာ သူဌေးမလေးဆီ အပြေးသွားနေရလို့၊ ရှင်သိပ်သာယာနေတယ်ပေါ့လေ ... ဟုတ်လား”

နဒီက ရှင်းလုံရဲ့ လက်မောင်းကို ဆွဲဆွဲလှုပ်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။ ရှင်းလုံက နဒီအပြုအမူကြောင့် ရှက်သွားတာ ...

“နဒီရာ လမ်းမကြီးမှာမလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ လူမြင်လို့မကောင်းပါဘူး”

“လမ်းမကြီးမှာ ...၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်တာ၊ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကြည့်ချင်တဲ့သူ ကြည့်သွားပစေ ...”

“နဒီရယ် ... လာပါ ... ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားပြောကြရအောင်ပါ”

“ဒီမှာပဲ ပြောမယ်၊ အဲဒီဆိုင်ထိရောက်အောင်ကို မအောင်နိုင်တော့ဘူး”

“နဒီရယ် ... သူဌေးက အရမ်းစည်းကမ်းကြီးပြီး အလုပ်ထဲမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေများတာ မကြိုက်လို့ ကိုယ်က စည်းကမ်းရှိရှိ နေတာပါ”

“လူပဲ ... လူ့ကိစ္စဆိုတာ ရှိမှာပေါ့၊ လူ့ကိစ္စရှိတာမကြိုက်ရင် အစကတည်းက ဘာလို့ လူတွေကို အလုပ်ခန့်နေသေးလဲ၊ ဒီမှာ ကိုကိုရဲ့ ... ရှင်က ဘာသိလို့လဲ ... အဲဒီ

၂၁၀ ♠ ပုညခင်

သူဌေးမက ယောက်ျားလေး အတွင်းရေးမှူး ခန့်တယ်
ဆိုကတည်းက သူ မရိုးသားတာ၊ သာယာချင်တာ”
“ဒီလို မပြောပါနဲ့ နဒီ ...၊ သူဌေးက ယောက်ျားတင်
ယောက်လို ပြတ်ပြတ်သားသား အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့သူ
မို့လို့ပါ”

“သူ့သူဌေးမထိတော့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်လိုက်တာ၊
နဒီ အခုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ကိုကို၊ ကိုကိုအလုပ်ချိန်မှာ
နဒီ ဖုန်းဆက်ချင်စိတ် ရှိရင်ဆက်မယ်၊ ဖုန်းမပိတ်ပါနဲ့
မကိုင်ဘဲမနေပါနဲ့၊ ကိုကိုကို နဒီ ဆက်သွယ်လို့မရရင်
တော့ ကိုကိုရုံးကို နဒီ လိုက်လာရလိမ့်မယ်”

နဒီသည် မိန်းမတစ်ယောက်မို့ ထိုကိစ္စကို မေ့မေ့
ပျော်ပျောက် မနေနိုင်တာကတော့ အမှန်ပင်။ ကိုကိုအလုပ်ရှင်
ဟာ သူဌေးမငယ်ငယ်လေးဆိုတာ မသိခင်တုန်းကတောင် နဒီတို့
က ပြဿနာရှာချင်သေးတာ၊ ခုလို အမှန်ကိုသိချိန်မှာတော့
နဒီစိတ်တွေဟာ အမြဲတမ်း ပူလောင်နေရပါသည်။

ကိုကို နဒီကို စိမ်းကားသွားတာဟာ အဲဒီမိန်းမ
ကြောင့်၊ ကိုကိုကို နဒီ ဖုန်းဆက်ချင်တိုင်း ဆက်မရတာဟာ
အဲဒီမိန်းမကြောင့်။ ကိုကိုနဲ့ နဒီ ခဏ ခဏ မတွေ့ရတာဟာ
လည်း ထိုသူဌေးမကြောင့်ပင် ...။ ကိုကို ခုချိန် ဘာလုပ်နေမှာ
ပါလိမ့်ဟု တွေးကြည့်မိတိုင်း အဲဒီမိန်းမနားမှာ တကပ်ကပ်နဲ့
ပျာနေအောင် အလုပ်တွေ လုပ်နေရမှာပေါ့ဟုတွေးကာ ဒေါသ
ထွက်ရသည်။ ဟွန်း ... ကိုကိုကို လခတွေအများကြီး ပေးထား
ပြီး သူ့အနားမှာ စစားစေကာ သာယာနေတာပဲ နေမှာပေါ့။

ထိုအတွေးကြောင့်ပင် နဒီက ငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ကိုကို
ဆီ မကြာခဏ ဖုန်းခေါ်မိပါသည်။ နဒီ ဖုန်းခေါ်တိုင်း ကိုကိုက
အကြာကြီးနေမှ ဖုန်းကိုင်ကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“နဒီ ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ပြီးမှပြန်ဆက်ပေးမယ်နော်”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းချသွားတတ်သည်။ ညရောက်
လျှင်တော့ ကိုကိုက နဒီဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ်ပြီး လေသံနွမ်းနွမ်းနှင့်
စကားပြောသည်။ နဒီကတော့ ကိုကိုကို အပြစ်တင်စကားတွေပဲ
ဆိုနေမိတတ်သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ နဒီ ကိုကိုဖုန်းကို ဆက်တိုက်
ဖုန်းခေါ်နေပေမယ့် ကိုကိုက လုံးဝ ဖုန်းမကိုင်တော့ပါ။

ကိုကိုကို ဆက်သွယ်လို့မရလေ နဒီဒေါသတွေဟာ
ကိုကိုသူဌေးမဆီသို့ ပုံကျသွားလေပင် ...။

နဒီသည် ပူလောင်စွာဖြင့် တစ်မနက်လုံး ကိုကို
ဖုန်းကို ဆက်တိုက်ခေါ်နေခဲ့ပြီးနောက် ညနေပိုင်းမှာတော့ ဘယ်
လိုမှ ငြိမ်သက်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုကိုရုံးကို လိုက်သွားဖို့ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုကိုရုံးလိပ်စာကို နဒီ မသိပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါ။
မမေဇင်ကို ဖုန်းဆက်မေးလိုက်ရုံပင်။

နဒီသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မမေဇင်ဆီ ဖုန်း
ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“မမေဇင် ... နဒီပါ။ ကိုကိုရုံးလိပ်စာ မမ သိလား”

“သိတာပေါ့ ... နဒီရဲ့၊ နဒီ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကိုကိုဆီ ဖုန်းခေါ်မရလို့ နဒီ အဲဒီကို လိုက်သွားချင်
လို့၊ နဒီကို အဲဒီရုံးလိပ်စာ ပြောပြပါ”

တစ်ဖက်က မေဇင်အေးဟာ နဒီ ကိုယ်အကွက်ထဲ
ဝင်လာပြီဟု ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ရင်း ရုံးလိပ်စာကို ပြောပြ
လိုက်ပါသည်။

နဒီလို ထင်ရာစိုင်းမယ့်ပုံရတဲ့ ခပ်ရဲရဲ မိန်းကလေး
မျိုးက မေမြရာ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရှက်ရအောင်
လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ မေဇင်က ချွင်းချွက်မရှိ ယုံကြည်ပါ
သည်။

ထိုနေ့က ရှင်းလုံသည် သူဌေးခိုင်းသည် ကိစ္စတစ်ခု အတွက် စက်ရုံသို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားချိန်မှာ ဖုန်းကို ရုံးခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ မေ့ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

ရုံးခန်းအကျယ်ကြီးထဲမှာ သူဌေးစားပွဲနဲ့ ရှင်းလုံ စားပွဲဟာ ခပ်ဝေးဝေး အနေအထားမှာရှိပြီး ရှင်းလုံက ဖုန်းကို အသံတိုးကာ ဗိုင်ဘရေးရှင်းသံ ထည့်ထားတာမို့ ရှင်းလုံဖုန်းက အသံမြည်လည်း သူဌေးက ကြားမှာမဟုတ်ပါ။

ထိုအချိန်မှာပဲ နဒီက ရုံးကိုရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆံပင်တို၊ စကဒ်တို၊ အင်္ကျီတိုကလေးဖြင့် ဘွတ်ဖိနပ်စီး၊ ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ ဝင်လာသော နဒီကို ဘယ်သူကမှ အရေးတယူမပိတ်ခေါ်၊ သတိလည်းမထားမိကြတာမို့ နဒီက ခပ်ရဲရဲပင် ရုံးခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့ပြီး နံရံတစ်ယောက်ကို လက်တို့ကာ ...

“ဒီမှာ ... ကိုကိုရှိလားရှင်”

“ကိုကို ! ဘယ်က ကိုကိုလဲ”

“ကိုရှင်းလုံကို ပြောတာ”

“ဪ ... ကိုရှင်းလုံက စက်ရုံဘက် ခဏသွားပါတယ်”

“ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မလဲ”

“သူဌေးမပါဘဲ သွားတာဆိုတော့ မကြာဘူးထင်ပါတယ်”

“သူဌေး ရှိနေတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်လေ”

“သူဌေးရုံးခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုဘက်မှာ ...”

“ကိုရှင်းလုံ ရုံးခန်းကရော ...”

“အဲဒီထဲမှာပဲလေ ...”

နဒီသည် စိတ်ထဲကနေ ကျိတ်၍ တောက်ခတ်လိုက်ရင်း သူဌေးရဲ့ ရုံးခန်းဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရုံးခန်းဟာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး မှန်တွေ ကာရံထားသဖြင့် အထဲကို လှမ်းမြင်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီရုံးခန်းထဲမှာ သူဌေးမ စားပွဲနဲ့ ကိုကိုစားပွဲ နှစ်လုံးတည်းရှိနေတာကတော့ စိုးရိမ်စရာကောင်းသည်။ စားပွဲချင်း အလှမ်းဝေးနေလို့သာ နည်းနည်းဖြေသာသေးတာပေါ့။

နဒီက ရုံးခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့ကာ ရုံးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးတည့်တည့် စားပွဲမှာထိုင်ကာ ကွန်ပျူတာကြည့်နေသော သူဌေးမက မျက်လွှာကလေးသာ ပင့်၍ လှမ်းကြည့်လာပါသည်။

အဲဒီလိုမျက်လွှာပင့်လိုက်ပုံကိုက အရှိန်အဝါတစ်မျိုး ဝင်ထည်ကာ စတိုင်လ်ကျနေသည်။ သူဌေးပီသသော ရုပ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ ...။ ဒီရုပ် ဒီရည်နဲ့ နဒီကိုကိုကို လွှမ်းမိုးထားတာပဲ ပေါ့ ...။

နဒီက ကျောပိုးအိတ်ကိုင် ကြိုးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပြန်ကိုင်ထားကာ သူမစားပွဲရှေ့မှာ ခါးကိုနဲ့၍ မော်ဒယ်ရပ်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်က သူဌေး ဒေါ်မေမြရာ ဆိုတာလား။”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ ...”

“နဒီတဲ့ မှတ်ထား၊ ရှင်းလုံရဲ့ ချစ်ရည်းစား။”

နဒီက ခေါင်းကို ရှေ့သို့နိမ့်၍ မေမြရာ မျက်နှာနားသို့ကပ်လျက် မထိတရီ ပြောလိုက်သည်။ သူမက နဒီ အပြုအမူအကြောင့် ဘာမှဖြစ်သွားပုံမရဘဲ မျက်လွှာချကာ ကွန်ပျူတာကို ဟန်မပျက် ပြန်ကြည့်နေရင်း ...

“ရှင်းလုံ မရှိဘူး၊ စက်ရုံဘက်သွားတယ်”

“ရတယ်လေ ... ဒါဆိုလည်း ကိုကို စားပွဲကပဲ စောင့်နေလိုက်မှာပေါ့”

နဒီက ကိုကိုစားပွဲရှိရာ အခန်းထောင့်သို့ လျှောက်သွားပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ချွတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်ကာ ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

ကိုကို စားပွဲပေါ်မှာ ဖုန်းကျန်နေခဲ့တာ တွေ့တော့ နဒီက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ ...

“လက်စသတ်တော့ ကိုကို နဒီဖုန်းကို မကိုင်တာ ဖုန်းမေ့ကျန်ခဲ့လို့ကိုး၊ အထင်မှားမိတာ ဆောရီး ကိုကိုရေ”

နဒီက ကိုယ့်ဘာသာ ရေရွတ်သလိုပြောရင်း ဒေါ်မေမြရာဘက်ကို စွေကြည့်မိသည်။ သူမက နဒီကို မသိကျိုးကျွဲပြုကာ ကွန်ပျူတာမှာသာ အာရုံစိုက်နေသည်။ နဒီကလည်း ကိုကိုခုံမှာထိုင်ကာ ကိုကိုစားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကိုင်ကြည့်ရင်း သိချင်းလေးညည်းကာ စားပွဲခုံကို လက်ချောင်းကလေးတွေဖြင့် ခေါက်၍ စည်းချက်လိုက်ရင်း ကိုကိုကို စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

“ရှင်းလုံရေ ... ရှင်တော့ ပျားတုပ်ပြီ၊ သူဌေးရုံးခန်းထဲက ရှင်စားပွဲမှာ ရှင်ကောင်မလေး ရှင်ကို လာစောင့်နေတယ်”

ရုံးသို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကြားလိုက်ရသော သတင်းစကားကြောင့် ရှင်းလုံမှာ ခေါင်းနားပန်းတွေပင် ကြီးသွားရပါသည်။

ရှင်းလုံသည် ရုံးခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားပြီး ရုံးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ သူဌေးက သူ့ကို မျက်လွှာတစ်ချက်သာ ပင့်ကြည့်ပြီး သူ့အလုပ်သူပြန်လုပ်နေသည်။ ရှင်းလုံစားပွဲမှာ ထိုင်နေသော နဒီကတော့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ဟော ... ကိုကို ပြန်လာပြီ၊ စောင့်လိုက်ရတာ ကိုကိုရယ် ...”

“နဒီ ...”

ရှင်းလုံသည် ဘာစကားက စပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် နဒီလုပ်ရပ်အတွက် စိတ်ကုန် စိတ်ပျက်အရှက်ရတာ သူဌေးကို အားနာမျက်နှာပူစိတ်ဖြင့် လူက မွန်ထူနေသည်။

“ကိုကို ... လာလေ ... ဘာရပ်နေတာလဲ၊ ဧည့်သည်ကို ဒီအတိုင်းထားမှာလား၊ ကော်ဖီလေး ဘာလေး ဖျော်မတိုက်တော့ဘူးလား”

“နဒီ ... လာ ... လာပါကွာ”

“ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ၊ ကော်ဖီက ဒီမှာသောက်လို့ မရဘူးလား၊ ဘာလဲ ... ကိုကိုသူဌေး မကြိုက်မှာစိုးလို့လား”

ရှင်းလုံသည် ဘာမှပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့တာမို့ နဒီရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်ပြီး နဒီလက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ရုံးခန်းတွင်းမှ ခေါ်ထုတ်လာပါသည်။

“ကိုကို ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ နဒီကို ဒီလိုဆက်ဆံစရာလား”

ရှင်းလုံက နဒီလက်ကိုဆွဲလျက်ပင် ကားပါကင်ဘက်သို့ လှေကားထစ်တွေကို ခပ်မြန်မြန် နင်းဆင်းလာသည်။ ပါကင်နေရာရောက်တော့မှ နဒီလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင်း...

“ဒီလိုဆက်ဆံမိအောင် မင်းပဲလုပ်နေတာပါ နဒီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အရှက်ရအောင် အနေခက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့...”

“ကိုယ့်ရည်းစားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဝဏ်တိုတာ၊ ကိုယ့်ရည်းစားနဲ့ တွေ့ချင်လို့လာတာ နဒီအပြစ်လား၊ နဒီက ကိုကိုကို ချစ်လို့ပဲဟာ ...”

“အချစ်ဆိုတာ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး နဒီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သွားပါတော့ ...”

နဒီက ခြေဆောင့်နင်းပြီး ထွက်သွားတော့ ရှင်းလုံက ရုံးခန်းသို့တက်သည့် လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြေးတက်လာပြီး လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးမှာ ထိုင်ချလျက် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးတွေထဲ မှောက်အပ်ငဲ့ချငြိမ်သက်နေမိပါသည်။ အသက်ရှူသံ

၂၂၀ ၃၁ ပုညခင်

တွေ့ မြန်ဆန်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနစ်စိုကာ ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး လေးပင်နှင့်နေသည်။ အသက်ရှူတွေလည်း ကြပ်လာ ကာ မျက်လုံးတွေလည်း ပြာဝေနေသည်။

သူဌေးမျက်နှာကို သူ ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲ ...

သူဌေးကို သူ ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးတွေနဲ့ တောင်း ပန်ရမလဲ ...

သူ့ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ သူဌေးရဲ့ မျက် နှာဟာ ဘာခံစားချက်မှမရှိသလို ဗလာကျင်းနေခဲ့သည်။ အဲ့ဒါ သူဌေး ဟန်ဆောင်နေတာဆိုတာ သူသိသည်။ သူဌေးရဲ့ ဟန် ဆောင်မှုတွေကို တခြား ဘယ်သူကမှ မသိလည်း သူကတော့ သိသည်။

ရှင်းလုံသည် ထိုင်နေရာမှ လေးလံစွာ ထလိုက်ပြီး သူဌေးရှိရာ ရုံးခန်းဆီသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လျှောက်လာပါ သည်။

သူ ... သူဌေးရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ရပ်တန့်မိလိုက်ပြီး

“သူဌေး ... ကျွန်တော် တောင်းပန် ...”

“ဪ... ရှင်းလုံ၊ စက်ရုံက စာရင်းတွေ စုံရင် အရောင်း ဆိုင်ကို ခဏသွားရမယ်နော်၊ ဗီရိုထဲက ဖိုင်တွေထဲမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဖိုင်တစ်ခု ရှာပေးပါဦး၊ ကိုယ် ဒီမှာ အလုပ်ကလေးတစ်ခု လက်စမသတ်သေးလို့ ...”

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် ၃၁ ၂၂၁

သူဌေးက စောစောတုန်းက ဘာကိစ္စမှမဖြစ်ခဲ့သလို ပုံစံမျိုးဖြင့် သူပြောချင်တာ လှမ်းပြောပြီး Laptop ခလုတ်တွေ ကိုသာ ပြန်နှိပ်နေလိုက်တာမို့ သူက သက်ပြင်းချမိရင်း အခန်း ထောင့်က ဗီရိုဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ရပါသည်။

မေမြရာသည် ကိုယ့်ကားရှေ့မှာ ပိတ်ဆို့နေသည့် အံ့ဩလောက်စရာ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း လှမ်းလက်စ ခြေ လှမ်းတွေကို ရပ်တန့်လိုက်မိပါသည်။

ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း မြရာက ရုံးဆင်းချိန်မှာ အိမ်ပြန်ဖို့အတွက် မြရာ ကားရပ်နားထားရာ မြေအောက် ကား ပါကင်သို့ ဆင်းလာချိန်မှာ ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရတာဖြစ် သည်။

မြရာ ကားရပ်ထားသည့် ရှေ့တည့်တည့်နေရာမှာ နဒီက ခေါက်ကုလားထိုင်လေး ချပြီး အကျအန ခြေချိတ်ထိုင် လျက် ကားထွက်မရအောင် ပိတ်ဆို့ထားခဲ့တာပင်။

မြရာကို မြင်သည်နှင့် ဒရိုင်ဘာ ကိုအောင်မောင်း က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကာ မြရာဆီသို့ ပြေးလာပြီး...

“သူဌေး ... ဟိုကောင်မလေးက ကားရှေ့မှာ ပိတ်ဆို့ပြီး ထိုင်နေတာ နာရီဝက်လောက် ရှိနေပြီ၊ ဘယ်လိုပြောပြော ဖယ်မပေးဘူး၊ သူဌေးကို ပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာလို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် လုံခြုံရေးခေါ်ပြီး ဖယ်ခိုင်းလိုက် ရမလား”

“နေပစေ ကိုအောင်မောင်း၊ ရှင် ကားပေါ်ကပဲ စောင့် နေလိုက်ပါ၊ ကျွန်မ သူနဲ့ စကားပြောလိုက်ပါ့မယ်”

မြရာက နဒီဆီ လျှောက်သွားပြီး နဒီရှေ့မှာ ရပ် လိုက်ပါသည်။

“မင်း ... ကိုယ့်ကို စောင့်နေတာလား နဒီ”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဘာကိစ္စလဲ ...”

“သူဌေးကို မေတ္တာရပ်ခံစရာလေး ရှိလို့ ...”

နဒီက မြရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထရပ်လိုက် ရင်း ...

“သူဌေး ... ကိုကိုကို အလုပ်ထုတ်ပေးပါ”

မြရာက နဒီကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်မိရင်း ...

“ကိုယ် ... သူများတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း အလုပ်မလုပ် တတ်ဘူး”

“ခုဟာက ... ကိုရှင်းလုံရဲ့ ရည်းစားကိုယ်တိုင် လာပြီး တောင်းဆိုနေတာလေ”

“ရှင်းလုံကိုယ်တိုင် အလုပ်ထွက်စာ လာတင်ရင်တောင် ကိုယ် စဉ်းစားရဦးမယ်”

“သူဌေးက ကိုကိုကို လုံးဝ လက်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဘယ်အလုပ်ရှင်က ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်လွှတ်ချင်ပါ့မလဲ နဒီ ...၊ ဒီကိစ္စ အတွက် လာတာဆိုရင်တော့ မင်း ပြန်လိုက်ပါတော့ ...၊ ဒီနေရာက ဒီကိစ္စမျိုး ဆွေးနွေးရမယ့်နေရာလည်း မဟုတ် ဘူးလေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကားရှေ့က ဖယ်ပေးပါလား နဒီ ...”

“မဖယ်ပေးဘူးဆိုရင်ကော သူဌေးက နဒီကို တိုက်ပြီး ထွက်သွားရဲလို့လား”

“မင်းကရော မင်းအသက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ စတေးရဲလို့ လား”

နဒီက မပြောဘဲ မနီးမခန့် ပြုံးရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဒေါ်မေမြရာတို့ကတော့ အပြောတခြား အလုပ်တခြား ဖြစ်နေပြီနော်၊ ကိုကိုပြောတော့ သူ့သူဌေးက ရုံးဝန်ထမ်း တွေ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပတ်သက်ရှုပ် ထွေးမှုတွေ များလာရင် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲတဲ့၊ အခု ကိုကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေလည်း အလုပ်ထဲ မှာ လာပတ်သက်ရှုပ်ထွေးနေပြီလေ၊ ကိုကို ဒီမှာရှိနေ

သရွေ့ နဒီက လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းနဲ့ဖြစ်စေ အမျိုး မျိုး အနှောင့်အယှက်ပေးနေဦးမှာပဲဆိုတော့ ဒေါ်မေမြရာ အနေနဲ့ ကိုကိုကိုအလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ အကျိုးအကြောင်း တော်တော်ခိုင်လုံနေပြီပဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး နဒီ ...၊ ရှင်းလုံက ကိုယ့်အလုပ်မှာ အရမ်း တော်တဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီစည်းကမ်းချက် တစ်ခုကို ကိုယ် လျှော့ပေါ့စဉ်းစားပေးလိုက်မယ်၊ သူ့ ဘာသာ မင်းနဲ့ ဖုန်းပဲပြောပြော ချိန်းပဲဆွေ့တွေ့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်တွေကို အဆင်ပြေအောင် လုပ် ပေးရင် ပြီးတာပဲ၊ ကဲ ... ကိုယ်သွားတော့မယ်၊ မင်း ကုလားထိုင် မင်း ပြန်ခေါက်သိမ်းပြီး ပြန်တော့ ... ဟုတ် ပြီလား”

မြရာက အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြီး ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှာ မြရာ ထိုင်မိတော့ ဒရိုင်ဘာက ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။ နဒီက ခဏရပ်နေပြီးမှ ကားဘီးလိုမ့် ဘာနှင့် ရှေ့မှဖယ်ပေးလိုက်သည်။

နဒီ မကျေမနပ် ရပ်ကျန်နေခဲ့တာကို ကားနောက် ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်ရသည်။

မြရာက တင်းကြပ်နေသည့် စိတ်တွေကို ကြိုးစား ဖြေလျော့နေရင်းကပဲ အသက်ရှူကြပ်သလို ခံစားမှုမျိုးကို ခံစား လာရလေသည်။

၂၂၆ ၃၁ ပုညခင်

ရှင်းလုံရယ် ...

ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ ...

ကိုယ့်ကို အကြံဉာဏ်ပေးစမ်းပါဦး ... ။

ထိုနေ့ နေ့လယ်က ဒရိုင်ဘာ ခွင့်ယူထားသဖြင့်
ရှင်းလုံက မြရာကားကို မောင်းကာ ထောက်ကြံ့ခဲ့သို့ သွားပြီး
ဆောက်လက်စ အဆောက်အဦကို သွားကြည့်ခဲ့ကြပါသည်။
အပြန်မှာ မြရာက ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်လျက် တွေးငေး
လိုက်ပါလာဆဲ မြရာဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်မိတော့ ရဲရင့် ဖုန်းပင် ... ။

မြရာက ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ...

“ပြော ... ရဲရင့် ...”

“မြရာ နင် အခုဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းမှာ ...”

“ဘယ်လမ်းမှာလဲ”

“ပြည်လမ်းပေါ်မှာ၊ ထောက်ကြံ့က ပြန်လာတာ ခုမှ

စော်ဘွားကြီးကုန်းနားပဲ ရောက်သေးတယ်၊ နင် ပျောက်နေပါလား ရဲရင့် ... ”

“ငါက မပျောက်ပါဘူး၊ နင်သာ နင့်အလုပ်နဲ့နင် ရှုပ်ပြီး ငါ့ကိုမေ့နေတာပါ”

“နင် သဘောပြန်တက်ခါနီးလို့ ငါ့ဆီဆက်တာလား”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ နောက်တစ်ခုလည်း ပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက ဘာလဲ”

“တွေ့မှပြောမယ် ... ”

“နင်က အမြဲ အဲဒီလိုချည်းပဲ၊ နင် ငါ့ဆီက ထမင်း အလကားစားချင်ပြီဆို ပဟေဠိက ဖွက်ပြီ”

“မြရာ ... ငါ အခု နင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ပြစ်မလား”

“ရုတ်တရက်ကြီးပါလား၊ မနက်ဖြန်ဆို မဖြစ်ဘူးလား”

“ငါသိပ်မအားဘူး မြရာ၊ အလုပ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ သင်တန်းတစ်ခု တက်နေတာ၊ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲဖြေရမှာ”

“ဒါဆိုလည်း ဒီနေ့ တွေ့တာပေါ့၊ နင်က အခုဘယ်မှာလဲ ... ”

“ငါ (x x x x) စားသောက်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ ထိုင်စကားပြောနေတာ၊ သူ အခုပဲ ပြန်သွားတယ်၊ ဆိုင်က ပြည်လမ်းကနေ ပါရမီလမ်းဘက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်ရုံပဲ”

ဒီမှာပဲ နေ့လယ်စာ စားလိုက်မယ်လေ၊ လမ်းလည်းကြုံနေတာပဲ”

“ကြုံတော့ ကြုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ရဲရင့် ... ”

“နင့်အတွင်းရေးမှူးပါ ပါတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ကို ကားပေါ်မှာ စောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပေါ့ ... ”

“အားနာစရာ ... ”

“အဲမယ် ... အထူးအဆန်းပါလား၊ နင် ဘယ်တုန်းကများ ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူး ကိုယ် ပြန်အားနာဖူးလို့လဲ ... ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ငါ ဝင်လာခဲ့ပါ့မယ်”

မြရာက ဖုန်းချလိုက်ပြီး ကားမောင်းနေသည့် ရှင်းလုံကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ရှင်းလုံ ... ရှေ့နားကျရင် ပါရမီလမ်းဘက်ကို ကွေ့ပေးပါ၊ (x x) ဆိုင်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး ... ”

ရှင်းလုံက ကားကို ကွေ့ကြောဘက်သို့ ကပ်ယူလိုက်သည်။ မြရာက တစ်မျိုးလေး နောက်ဆန်ငင်စိတ်ဖြင့် ရှင်းလုံကို လှမ်းလှမ်းကြည့်မိကာ ...

“ရှင်းလုံ ... မင်း ထမင်းဆာပြီလား”

“မဆာသေးပါဘူး သူဌေး ... ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဆာရင် ကိုယ်စားတဲ့ ဆိုင်မှာပဲ ဝင်စား လိုက်ပါလား။”

“မဆာသေးလို့ပါ၊ သူဌေး သွားပါ၊ ကျွန်တော် ကားပေါ် ကပဲ စောင့်လိုက်ပါ့မယ်”

ရှင်းလုံက ကားကို စားသောက်ဆိုင်ဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာပြီး ကားပါကင်ထိုးလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ရဲရင့်က ဆိုင်ထဲမှထွက်လာကာ မြရာတို့ကားဆီ လျှောက်လာ နေသည်။

ရဲရင့် မျက်နှာထားက အရင်လိုမဟုတ်။

အကြည့်တွေကလည်း အရင်လိုမဟုတ်ပါ။

ရဲရင့်က မြရာ ထိုင်သည့်ဘက်က ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ရှင်းလုံဘက်သို့ မေးဆတ်ပြကာ ...

“သူက နင့်အတွင်းရေးမှူး အသစ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ... ရဲရင့်”

“ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး ...”

“ရှင်းလုံရေ ... ခဏဆင်းပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး ...”

ရှင်းလုံက ကားပေါ်ကဆင်းလာတော့ ရှင်းလုံ တစ် ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး သိမ်းကြိုးကြည့်လိုက်တဲ့ ရဲရင့် အကြည့်ကို မြရာ သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဒါ ... ငါ့အတွင်းရေးမှူး ရှင်းလုံတဲ့၊ ရှင်းလုံ သူက ငါ သူငယ်ချင်း ရဲရင့် တဲ့ ...”

“သူငယ်ချင်းလောက်တော့ မကပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို စောင့် နေတဲ့သူဆိုတာပါ ထည့်ပြောလိုက်ဦးလေ ...”

“ရဲရင့် ... နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ လာ ... သွားမယ်၊ ရှင်းလုံ ကိုယ် သိပ်မကြာဘူး၊ ခဏစောင့်နော်”

“ဘာလို့ မကြာရမှာလဲ၊ ထမင်းစားတာပဲ ကြာမှာပေါ့။”

မြရာက ရဲရင့်နှင့်အတူ ဆိုင်ထဲဝင်လာရင်းက နောက်ဆန်ငင်စိတ်ကလေးကြောင့် ရှင်းလုံကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ရဲရင့်နှင့် အတူတွဲလာမိ တာကိုပင် စိတ်ထဲမှာ အားတုံအားနာ အပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်ရ သည်။

“မြရာ ... နောက်ကို လှည့်ကြည့်နေရတာနဲ့ပဲ ခလုတ် တောင် တိုက်တော့မယ်၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရဲရင့် စကားကြောင့် မြရာက သူခိုးလူမိသလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်ရကာ ...

“နင်ကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင်းလုံရှေ့မှာ ဘာတွေ ပြောမှန်း မသိဘူး”

“ငါက တိုနေတာလေ ...”

“ဘာတိုတာလဲ ...”

“သဝန်လေ၊ သဝန်တိုတာ၊ ဟိုကောင်နဲ့ သဝန်တိုနေတာ”

“သဝန်တိုရအောင် နင်နဲ့ငါက ဘာမို့လို့လဲ၊ သူနဲ့ငါနဲ့ လည်း ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။”

“မဆိုင်ဘူးသာ ပြောတယ်၊ နင့်ပုံစံက ဆိုင်ချင်သလိုလို ပုံ ပေါက်နေတာကို နင်ကိုယ်တိုင်တောင် သိရဲ့လား။”

“ရဲရင့် ... တော်တော် ...”

မြရာက ရဲရင့်ကို တားရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူလာသလို ခံစားရသည်။

ရဲရင့်နှင့် အတူထိုင်ပြီး အစားအသောက်တွေ မှာပြီး တော့ ရဲရင့်က မြရာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း ...

“မြရာ နင့်ပုံစံက အရင်နဲ့ သိပ်မတူဘူး၊ နည်းနည်း လှုပ်ခတ်နေသလိုပဲ ...”

“ငါ့ကို မရစ်ပါနဲ့၊ ရဲရင့် ...၊ နင် ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ။”

“ငါပြောချင်တဲ့ ကိစ္စက နင့်အတွင်းရေးမှူးကိစ္စပဲ မြရာ။”

“ယောက်ျားအတွင်းရေးမှူး ခန့်လိုက်လို့လား၊ အဲဒါ နင့်ကို ငါ ပြောဖူးပါတယ် ရဲရင့် ...၊ မေ့တုန်းက စိတ်ညစ် ရလွန်းလို့ ဒီတစ်ခါခန့်ရင် ယောက်ျားလေးပဲ ခန့်မယ် လို့ ငါပြောခဲ့သေးပဲ ...”

“အဲဒီတုန်းက နင် ခဏတဖြုတ် စိတ်တိုတုန်း ပြောတာ လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ၊ နင် တကယ် ခန့်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်

ခဲ့ဘူး၊ နင် တကယ် ခန့်မယ်မှန်းသာသိရင် အဲဒီတုန်း ကတည်းက ငါတားခဲ့ပါတယ်။”

“ခန့်တော့ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ။”

“လူပြောစရာဖြစ်တာပေါ့၊ ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်တာပေါ့ ...၊ သူဌေး ဒေါ်မေမြရာရဲ့ အတွင်းရေးမှူးက သူဌေးနဲ့ရွယ်တူ ယောက်ျားချောချောလေးဆိုတာ နင်မပြောပေမယ့် သူများ အပြောနဲ့ ငါသိခဲ့ရတယ်လေ ...”

“ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ ...”

“နင့်အတွင်းရေးမှူးဟောင်း မေဇင်အေးဆိုတာ အခု ငါ အသိတစ်ယောက်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်လေ၊ အဲဒီကို ဝင်ထွက်ရင်း မေဇင်အေး ဖွဲ့ထားတဲ့ သတင်းတွေ ကို ငါ ကြားခဲ့တာ ...”

“ကြားရတဲ့ သတင်းက တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ရှင်းလုံ ကောင်မလေးနဲ့ နင်နဲ့ အပြိုင် ရှင်းလုံကို လုနေ ကြတဲ့ စကားမျိုးတွေတောင် ပါတယ်၊ သူဌေးနဲ့ ဝန်ထမ်း ဆိုတာ စည်းခိုင်ခိုင်ခြားပြီးနေရင် ဖြစ်တာပဲလို့ မပြောနဲ့၊ စည်းဆိုတာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျိုးနိုင်တာပဲ၊ နင် ရှင်းလုံကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် မြရာ။”

လာပြန်ပြီ ... ဒီတစ်ယောက်ကလည်း ရှင်းလုံကို အလုပ်ထုတ်ဖို့ ပြောပြန်ပြီ။

မြရာသည် ခေါင်းကို အသာယမ်းလိုက်ရင်...

“ငါမထုတ်နိုင်ဘူး၊ ထုတ်လည်း မထုတ်ချင်ဘူး၊ ထုတ်လည်း မထုတ်သင့်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ဆက်မပြောရင်ကောင်းမယ် ရဲရင့်...”

ရဲရင့်က မြရာကို စိုက်ကြည့်လျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုလည်း ငါ နင့်ကို အမြဲတမ်း ပြောချင်နေခဲ့တဲ့စကားကိုပဲ ပြောတော့မယ်၊ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်၊ ငါ ဒီတစ်ခေါက် သင်္ဘောက ပြန်လာရင် နင့်ကို လက်ထပ်ချင်တယ် မြရာ...”

“ရဲရင့်... နင်...”

မြရာသည် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ရင်မခုန်တဲ့အပြင် လန့်ထိတ်သွားမိပါသည်။

“အရင်တုန်းကတော့ နင့်ပုံစံက အပျိုကြီးပဲလုပ်တော့ မလိုလို၊ အလုပ်ကလွဲပြီး ဘာမှ စိတ်မဝင်စားသလိုလို နေနေတော့ ဒီစကားမျိုး ပြောလိုက်ရင် နင်နဲ့ငါကြားမှာ အခင်အမင်ပျက်ရမှာစိုးလို့ ငါ မပြောခဲ့တာ၊ ခုတော့... နင့်ဘေးမှာ ရှင်းလုံ ရှိနေတဲ့အတွက် နင့်ကို ငါ လုံးဝ စိတ်မချတော့ဘူး မြရာ...”

“ရဲရင့်ရယ်... ဒုက္ခပါပဲဟယ်...၊ ငါ နင့်ကို...”

“အခု ဘာအဖြေမှ မပေးပါနဲ့ဦး မြရာ၊ နင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ၊ ငါ ပြန်ထွက်ခါနီးမှပဲ အဖြေပေးပါ”

ရဲရင့်ကို ငေးကြည့်ရင်း မြရာ သက်ပြင်းချမိပါသည်။

မွန်းကြပ်လိုက်တာ...

လောကကြီးက ဒီလောက် ရှုပ်ထွေးလိမ့်မယ်လို့

မြရာ မထင်ခဲ့မိဘူး...

“သမီး...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘိုးဘိုး”

“သမီးရဲ့ အတွင်းရေးမှူး အသစ်နဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဘိုးဘိုး”

“နာမည်က ရှင်းလုံနော်... ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး”

“အလုပ်ဝင်တာ ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ”

“၈လ ကျော်ပါပြီ”

“ဩ... ဩ... ကြာသားပဲ၊ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ စံချိန်ကျိုးသွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သမီးကြည့်ရတာ ဟိုတလောက လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိသလောက် ခုတလောလေးမှာ ပူလောင်နေသလိုပဲ၊ ဘာများ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ရှိသလဲ သမီး”

“မရှိပါဘူး ဘိုးဘိုး”

“သမီးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးကို စိတ်တိုင်းမကျတာတွေ ဘာတွေရော ရှိလား”

“အဲဒီလိုတော့ မရှိပါဘူး ဘိုးဘိုး”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ကောင်းတာပေါ့... သမီးနဲ့ ဒီလောက်ကြာအောင် အဆင်ပြေတယ်ဆိုကတည်းက ဒီကောင်လေးဟာ တော်တော် အရည်အချင်းရှိပြီး စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘိုးဘိုးမှန်းဆလို့ရပါတယ်၊ တစ်ရက်လောက် အိမ်အလည်ခေါ်လိုက်ပါလား သမီး၊ ဘိုးဘိုး ဒီကောင်လေးနဲ့ စကားပြောကြည့်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဘိုးဘိုး”

“ကဲ... ဘိုးဘိုးကို နွားနို့ခွက်လေး လှမ်းလိုက်ဦး”

မြရာက နွားနို့ခွက်လေးကို မယူကာ ဘိုးဘိုးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဘိုးဘိုးက မြရာရဲ့အလုပ်တွေကို လိုအပ်တဲ့အခါ လောက်သာ အကြံဉာဏ်ပေးကာ သူ့ဘာသာ အေးအေးချမ်းချမ်း စာဖတ် တရားထိုင်ပြီး နေနေပေမယ့် မြရာနဲ့ အတူရှိနေပေးတာကိုက မြရာရဲ့ ဘဝကို လုံခြုံအောင် အရိပ်မိုးပေးထားသလိုပဲ ခံစားရသည်။

အဘိုးဟာ တစ်ခါတစ်ရံ နုံးပျော့ပြီး နေမကောင်း ဖြစ်တတ်ပေမယ့် လေသံကတော့ ဘယ်တော့မှ အားနည်းပျော့တော့မနေ ...။ မြရာ အလုပ်မှာ အဆင်ပြေမပြေ အမြဲမေးကာ မြရာ စိတ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေခဲ့ရင်လည်း အလွယ်တကူ သိမြင်နိုင်သူပင်။

မြရာက ညဦးပိုင်းကလေးမှာ အဘိုးနှင့် စကားစမြည်ပြောပြီး အဘိုးကို နွားနို့တိုက်ခဲ့ကာ အဘိုးအခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာမှာ နွဲ့မှီကာရပ်မိတော့ မြရာရဲ့ အာရုံထဲကို အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်ရောက်လာသည်။

နေ့လယ်တုန်းက ရှင်းလုံကို ကားပေါ်မှာ စောင့်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး မြရာက ရဲရင့်နှင့်အတူ ထမင်းစားနေခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ခုပြန်တွေးရင် ခု အားနာကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်တုန်းပင်။ မြရာ စိတ်ထင်လိုပဲလားမသိ၊ ရှင်းလုံ မျက်နှာလည်း အနည်းငယ် နှမ်းနေခဲ့သည်ဟု ထင်မိပါသည်။

မြရာသည် သက်ပြင်းချကာ အတွေးစကို မြန်မြန်ဖြတ်ပြီး မြရာအခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်မိတော့ ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်က ဖုန်းလေးကို အလိုအလျောက် လှမ်းယူမိပြီးသား ဖြစ်ရသည်။ ရှင်းလုံကို မနက်ဖြန် အိမ်မှာထမင်းလိုက်စားဖို့ ခုကတည်းက ဖုန်းကြိုဆက်ပြီး ပြောထားချင်သည်။

ဖုန်းနဲ့ပဲပြောပြော၊ လူချင်းတွေ့ပြီးတော့ပဲ ပြောပြော ဘယ်လိုအကြောင်းအရာကိုပဲ ပြောပြော ရှင်းလုံနဲ့ စကားပြောလိုက်ရတိုင်း မြရာရဲ့ စိတ်တွေ ကြည်လင်လာတတ်တာဟာလည်း မြရာအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရလဒ်တစ်ခုပင် ...။ သူနဲ့ဆို စကားများ အငြင်းပွား ရန်ဖြစ်နေရရင်လည်း မြရာ စိတ်မညစ်ခဲ့မိတာ ဘာကြောင့်များလဲ ...။

ခုလောလောဆယ်မှာ နုဒီလုပ်ရပ်ကြောင့် မြရာ စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရပေမယ့် အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလုံနဲ့ မဆွေးနွေးချင်ပါ။ အဲဒီကိစ္စကို ဆွဲဆန်ပြီးတော့လည်း တွေးမနေချင်ပါ။

မြရာက ရှင်းလုံရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး ...”

“ရှင်းလုံ ... မနက်ဖြန် ညနေကျရင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သွားစရာကိစ္စမျိုး ရှိနေလား။”

“မရှိပါဘူး သူဌေး ...”

“ဒါဆို ... မနက်ဖြန် ညနေ ကိုယ့်အိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားပါ။ ကိုယ့်အဘိုးက မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ မင်းက ကိုယ့်အလုပ်မှာ မြနေတော့ အဘိုးက မင်းကို လူထူးလူဆန်းအမှတ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ထင်ပါရဲ့ ...”

ရှင်းလုံက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်သည်။

“သူဌေး ...”

၂၄၀ ၃၁ ပုညခင်

“အင်း...”

“မနက်ဖြန် သူဌေး ရုံးမလာဘူးလား”

“လာမှာပေါ့၊ ဘာလို့မေးတာလဲ...”

“အိမ်လိုက်လည်ဖို့ ခုညကတည်းက ဖုန်းဆက်ပြောတော့
မနက်ဖြန် သူဌေး ရုံးမလာအားဘူး ထင်လို့ပါ”“မနက်ကျ မေ့သွားမှာစိုးလို့ပေါ့၊ သိတဲ့အတိုင်း ကိုယ်က
မေ့တတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိစ္စတွေက မင်းပဲမှတ်နေကျဆို
တော့ တစ်ခါတလေ ကိုယ် ထမင်းစားပြီးပြီလားဆိုတာ
တောင် မမှတ်မိတော့လို့ မင်းကို ပြန်ပြန်မေးနေရတာ
မဟုတ်လား၊ ကဲ ... ဒါပဲလေ၊ ကိုယ် ဖုန်းချတော့မယ်”မြရာက ဖုန်းပိတ်ခါနီးမှ တစ်မျိုး နောက်ဆန်ငင်
သလို ဖြစ်ရပြန်လာ ဖုန်းကို နားနှင့်ပြန်ကပ်ရင်း...

“ရှင်းလုံ...”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး...”

“နေ့လယ်တုန်းက ဆော့ရီးပဲ...”

“ဘာကိုလဲ သူဌေး...”

“မင်း ကိုယ့်ကို စောင့်နေရတာနဲ့ ထမင်းစားချိန်လွန်သွား
တယ် မဟုတ်လား”“ကိစ္စမရှိပါဘူး သူဌေး၊ သူဌေး ထမင်းစားချိန်မလွန်ဖို့က
ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

မြရာက သက်ပြင်းကလေးနှင့် ဖုန်းချမည်ပြင်ဆဲ

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် ၃၁ ၂၄၁

“သူဌေး...”

“အင်း...”

“နေ့လယ်တုန်းက သူဌေးနဲ့ ထမင်းအတူစားတာ သူဌေး
သုငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့မေးကြည့်တာပါ၊ ကျွန်တော်
ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ကောင်းပြီ...”

မြရာက သက်ပြင်းနက်နက် ရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

ကွင်းမှာ ရိုက်ထားတဲ့ပုံမှာလည်း အဘိုးပန်းကို သူက လှမ်းဖက်ထားလို့ပင်။

မဟာနဖူးကို ပြောင်နေအောင် သိမ်းထားတတ်တာဟာလည်း သူ့အတွက် အမှတ်အသားတစ်ခုပဲလားမသိ။ ဓာတ်ပုံရိုက်တိုင်း မပြုံးဘဲ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားတတ်သဖြင့် တည်တင်းနေသော သူ့ဌေး မျက်နှာက လူအမြင်ကတ်စရာမကောင်းဘဲ တစ်မျိုးကြည့်လို့ကောင်းတာလည်း အမှန်တည်း...။

အဲဒီလို ဓာတ်ပုံတွေအများကြီးထဲမှာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့ဌေး ပြုံးရယ်နေသော ပုံတစ်ပုံကိုတော့ တွေ့ရလေသည်။

သူ့ဌေးရဲ့ မိဘတွေဖြစ်ဟန်တူသော စုံတွဲတစ်တွဲရဲ့အလယ်မှာ သူ့ဌေးက မျက်လုံးကလေးတွေ မှေးပိတ်သွားသည်အထိ အားပါးတရ ပြုံးရယ်နေသည်။ အဖေနဲ့ အမေရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်စီကို အားပါးတရ ဖက်ပိုက်ထားသော ပုံလေးက မြူးကြွနေသည်။ ရှင်းလုံက ထိုပုံလေးကို ကြည့်မဝစွာ ဇေးကြည့်နေဆဲ...

“မောင်ရှင်းလုံ...”

“ဪ... အဘိုး...”

အဘိုးက ရှင်းလုံနားမှာ လာရပ်ကာ ရှင်းလုံကြည့်နေသည့် ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ရင်း...

“ဒီပုံက မြေးရဲ့ တစ်ပုံတည်းသော ရှားရှားပါးပါး ဓာတ်ပုံ

ရှင်းလုံသည် ဧည့်ခန်းပတ်ပတ်လည်က စင်ကလေးတွေပေါ်မှာ စီစီရီရီရှိနေသည့် သူ့ဌေးရဲ့ဓာတ်ပုံလေးတွေကို ခပ်ပြုံးပြုံး လိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

သူ့ဌေးဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိန်းကလေးနဲ့မတူ...။ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတိုင်း မျက်နှာလေးက မော့နေကာ တစ်ခါမှလည်း မပြုံးရယ်ဘဲ ခပ်တည်တည်သာ နေလေသည်။ အိုက်တင်ထုတ်လိုက်တိုင်း မိန်းကလေး အိုက်တင်ထွက်မလာဘဲ ခါးထောက်ထားပုံ၊ ခြေချဲရပ်နေပုံ၊ မြင်းစီးနေပုံ၊ ဘောက်ဆင်ထိုးနေပုံ စသည့်ပုံတွေချည်းသာ...။

အပျိုရွယ်ရောက်မှ ရိုက်ထားသည့် ပုံတွေကလည်း ဂေါ်ဖ်ရိုက်နေပုံ၊ တင်းနစ်ရိုက်နေပုံ စသဖြင့် အားကစားဝတ်စုံများဖြင့် ကျားကျားလျားလျားပင်...။ အဘိုးနှင့်အတူ ဂေါ်ဖ်

ပဲ၊ သူ့မိဘတွေ ဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မြေးက ဒီလို မပြုံးမရယ်တတ်တော့ဘူး ... ”

“သူဌေးမိဘတွေက သူဌေးငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးတာ လား အဘိုး ... ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရှင်းလဲ့၊ အဘိုးသမီးက မြရာ ရှစ်နှစ် သမီးအရွယ်မှာ ဆုံးတယ်၊ နောက်သုံးနှစ်အကြာမှာ အဘိုး သမက်လည်း ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ မြေးက စကားနည်းသွားတယ်၊ အပြုံးအရယ် နည်းသွားတယ်၊ အဘိုး တာဝန်ကျတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာ လိုက်လိုက်နေရင်း ပညာကိုပဲ အပတ်တကုတ် သင်ယူနေခဲ့တာ၊ အဘိုးလက် ပေါ်မှာပဲ ကြီးရတယ်ဆိုပါတော့ကွယ်၊ အဘိုးရဲ့ ဇနီးက လည်း မြရာလေးကို မမွေးခင်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့ တော့ သူ့မှာ အဘွားနဲ့ ကြီးပြင်းခွင့်မရလိုက်ဘူး၊ သူ့ အဖေရဲ့ မိဘတွေကလည်း နိုင်ငံခြားမှာပဲ အခြေချကြတာ ဆိုတော့ မြေးမှာက ဆွေမျိုးသားချင်းရယ်လို့တောင် သိပ် မရှိရဘူးလေ၊ ဒီလိုလေးပဲ အထိကျန်ကျန် ကြီးပြင်းလာ ခဲ့ရတာ”

အဘိုးက ခဏနားလိုက်ပြီးမှ ရှင်းလဲ့ကို ကြည့်ရင် “အဲဒါတွေကြောင့် မြေးက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အားနည်းချက်လေးတွေလည်း ရှိတယ်၊ မြေးကို အပေါ်ယံ ကြည့်ရင် အားလုံး ပြည့်စုံနေတယ်လို့ပဲ ထင်ကြတော့

လူတွေကလည်း မြေးရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မပြည့်စုံ မလုံ ခြုံမှုကို နားလည်မပေးနိုင်ကြဘဲ မေမြရာဟာ မောက်မာ ရင်သီးတယ်လို့ပဲ နာမည်ထွက်လာခဲ့ရတယ်၊ ပိုက်ဆံရှိလို့ မောက်မာတယ်ပဲ ထင်ကြတော့တာလေ၊ အလုပ်ထဲမှာပဲ အမြဲ စိတ်နှစ်ထားပြီး သူ့လိုပဲ တခြားဝန်ထမ်းတွေကို ကြိုးစားစေချင်တဲ့ သူ့စိတ်ကပြင်းထန်လွန်းတော့ ဝန်ထမ်း တွေနဲ့လည်း အဆင်သိပ်မပြေလှဘူးပေါ့၊ သူ့စည်းကမ်း တွေကလည်း သိပ်တင်းကြပ်လွန်းခဲ့တာကိုး ... ၊

“အရမ်းအလုပ်များတဲ့ မြေးရဲ့ဘေးမှာ မြေးကို အမြဲ အလိုက်တသိနဲ့ မြေးစိတ်ကို နားလည်ပေးနိုင်ပြီး မြေးရဲ့ ကိစ္စတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ့် အတွင်းရေး မှူးကောင်း တစ်ယောက် အမြဲ လိုအပ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့နား မှာ ဘယ်အတွင်းရေးမှူးမှ မမြဲခဲ့ဘူး မောင်ရှင်းလဲ့ ... ၊ ခြောက်လကျော်တဲ့အထိ မြီနေတာ မင်း ပထမဦးဆုံးပဲ၊ မင်းကို အဘိုး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရှင်းလဲ့ ... ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အဘိုးရဲ့ မြေးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးစေ ချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်ကသာကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ ကျွန်တော် ဒီအလုပ် ကို လုပ်ခွင့်ရတဲ့အတွက် လစာကောင်းကောင်း ရသရွက် ပညာလည်းရပါတယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကြောင့် မြေး စိတ်ချမ်းသာပုံ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတလောတော့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ မြေးမျက်နှာ နှမ်းနေတတ်တယ်၊ သူ့မှာ စိတ်ရှုပ်စရာ တစ်ခုခုရှိရင် ကူညီဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါဦးကွယ်”

အဘိုးက ရှင်းလုပ်ခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး အနားမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှင်းလုံက သူဌေး ဓာတ်ပုံလေးတွေရှေ့မှာ ငိုငိုလျက် ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

သူဌေးမျက်နှာ နှမ်းနေတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်များလား သူဌေးရယ် ...။

ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အရှုပ်အထွေးတွေ ကြောင့်များလား ...။

သူဌေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲ။

“ရှင်းလုံ ...”

နောက်နားဆီက သူဌေးရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်မိသည်။

သူဌေးက သူ့ကိုလှမ်းပြီးပြသည်။ သို့သော် သူဌေး အပြုံးက မတောက်ပ မပီပြင် အသက်မဝင်ပါ။

“ထမင်း စားကောင်းရဲ့လား”

“စားကောင်းပါတယ် သူဌေး ...”

“လာလေ ... ခြံထဲမှာ သွားထိုင်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူဌေးက အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ဆီ လျှောက်သွားတာမို့ သူ သူဌေးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

မြက်ခင်းအပေါ်က ခုံဖြူဖြူလေးတွေပေါ်မှာ ထိုင်မိကြတော့ သူဌေးက ဘာစကားမှမပြောသေးဘဲ ခြံထောင့်က ရေပန်းဖွားလေးတွေကို ငေးနေသည်။ အိမ်မှာနေရင်းမို့လို့လား မသိ ဆံပင်တွေကို အပြောင်မသိမ်းဘဲ ဖြန့်ချထားတာမို့ လေပြေတချို့ ဝှေ့စဉ်မှာ ဆံပင်စတွေက ဖွာလွင့်လှုပ်ခတ်လျက် သူဌေးရဲ့ မျက်နှာကို ငယ်နုသွားစေသည်။

ရှင်းလုံက သူဌေးကို ဘာစကားစပြောရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားဆဲမှာ သူဌေးက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာကာ ...

“ရှင်းလုံ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူဌေး”

“ကိုယ် အခု ဘာစဉ်းစားနေလဲ သိလား”

“အလုပ်ကိစ္စများလား သူဌေး ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂျပန်မူလီအကြောင်း စဉ်းစားနေတာ ...”

သူဌေးစကားကြောင့် သူ့ရယ်ချင်သွားသည်။ အဲဒီလိုပဲ တစ်ခါတစ်ခါ သူဌေးကရယ်ရပါသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာမျိုးတွေ ကင်းစင်ကာ ပြောချင်တာရှိရင် တဲ့တိုးပြောတတ်သော သူဌေးက ဖြူစင်ပါသည်။

“ဂျပန်မူလီကိစ္စက စဉ်းစားလိုကို မပြီးတော့ဘူးလား၊
စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ သူဌေးမသိလို့လည်း ဖြစ်တယ်လို့
ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲ”

“တခြားစကားလုံးတွေ ရှင်းမပြချင်နေ၊ ဒီတစ်ခုတော့
ရှင်းပြပေးပါလား၊ ကိုယ်က ဂျပန်မူလီဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့
ဂျပန်မူလီနဲ့ ဘယ်နားက တူသလဲပဲ သိချင်တာ...”

ရှင်းလုံက ပိုရယ်ချင်လာပါသည်။ ဒီလောက်တောင်
သိချင်လှတာ ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်လေဟု စဉ်းစားကာ...

“ကျွန်တော် ရှင်းပြရင် သူဌေး စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“မင်းကိုလား...”

“ကျွန်တော့်ကိုရော ရုံးကလူတွေကိုရောပေါ့”

“အေးပါ... မဆိုးဘူး၊ ပြောသာပြ... ”

ရှင်းလုံက ကားဂိုထောင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“သူဌေး ကျွန်တော် ကားဂိုထောင်ဘက် ခဏသွားလိုက်
ဦးမယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“သူဌေး ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သဘောပေါက်သွား
အောင် မူလီတစ်ချောင်းလောက် ယူလာပြချင်လို့...”

“အင်း... အင်း... သွားလေ”

ရှင်းလုံက ဂိုထောင်ထဲဝင်ကာ မူလီကလေးတစ်လုံး
ရှာယူလာပါသည်။

ပြီးတော့... အရစ်ရှည်ရှည် မူလီလေးကို သူဌေး
ရှေ့မှာ ထောင်ပြလိုက်ရင်း...

“သူဌေး... ဒီမှာတွေ့လား...”

“တွေ့တယ်လေ၊ ဒါ... မူလီပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်နေရာကမှ
မတူပါဘူး”

“ဒီမှာ သေချာကြည့်လေ သူဌေးရဲ့... မူလီအချောင်း
ကလေးမှာ အရစ်ကလေးတွေပါတယ် တွေ့လား...
အရစ်ရှည်ရှည်လေးတွေလေ၊ သူဌေးက ဝန်ထမ်းတွေကို
စည်းကမ်းတွေချပြီး ခဏခဏ ရစ်တတ်လို့ သူတို့က
သူဌေးကို အရစ်ရှည်တယ်လို့ ပြောချင်လို့ ဂျပန်မူလီနဲ့
တင်စားတာ...”

သူဌေးက ပထမတော့ စိတ်တိုသွားသလို ငြိမ်နေ
ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာကာ ရယ်ချလိုက်သည်။

သူဌေးရယ်တော့ သူ ပျော်သွားသည်။

သူဌေးကရယ်ရင်း မျက်နှာတစ်ဝိုက်က ဆံပင်တွေ
ကို သိမ်းကာ နားရွက်နောက်မှာ ညှပ်လိုက်သည်။ သူက အမှတ်
တမဲ့ပင်...

“သူဌေးက ဆံပင်အတိုအကောက်နဲ့ဆို အရမ်းငယ်တဲ့
ပုံ ပေါက်သွားတယ်နော်”

“ဟင်... မင်း ဘယ်တုန်းက ကိုယ့်ကို ဆံပင်အတို
အကောက်နဲ့ မြင်ဖူးလို့လဲ”

သူ စကားမှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပေမယ့် ဖုံးဖိဖို့ အချိန်မရတော့တာမို့ မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲနှင့် ...

“ဟို ... ဆံပင်အတု စွပ်ထားတဲ့ နေ့တုန်းကလေ ...”

မြရာက ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းချရင်း ...

“မင်း အဲဒီနေ့က ကိုယ့်ကို မြင်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီနားကို လာရင်း ...”

“အဲဒါနဲ့တောင် ဘာလို့ ကိုယ့်ဆီမှာ အလုပ်လာဝင်သေးလဲ၊ ကိုယ့်ကို အလုပ်ရှင်ဆိုးဆိုးမှန်း မသိဘူးလား”

“သူဌေးက မဆိုးပါဘူး”

“မင်းတစ်ယောက်ပဲ ပြောဖူးသေးတယ်”

“ကိုယ့်ကို လခများများပေးထားတဲ့ အလုပ်ရှင်ပဲဗျာ၊ ဒီလိုပဲ ဖားပြီး ပြောရတာပေါ့”

ရှင်းလုံက စကားကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်အောင် ပြန်ဟောပြောလိုက်သည်။ မြရာကလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံစံလေး နှင့် ...

“အဲဒီနေ့က ကိုယ့်ပုံစံကိုမြင်တော့ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ...”

“လန့်ပြီး ကြောက်သွားတာပေါ့”

“အဲဒီလောက် လန့်ရက်နဲ့များ ကိုယ့်ဆီမှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ စဉ်းစားသေးတယ်နော်”

“လခ မက်မိတာကိုး သူဌေးရဲ့ ...”

နှစ်ယောက်လုံးဟာ ရင်ထဲက လေးပင်နေတာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်စွာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောနေမိကြတာပင် ...။

ခဏကြာတော့ မြရာက စကားပြောနေကြရင်းက ငြိမ်သွားကာ အဝေးသို့ ငေးရင်း ...

“မင်းကို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြောပြမယ်”

ရှင်းလုံက ဘေးတစ်စောင်းမြင်နေရသော သူဌေးမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း နားထောင်နေလိုက်သည်။ သူဌေးက မချီတရိ အပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ် ... အဲဒီနေ့က အရမ်းရှက်ပြီး ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး မျက်ရည်ကျခဲ့မိတယ်”

သူဌေးက ခပ်တိုးတိုး ပြောပြလာတာမို့ သူ့သူဌေးကို သနားသွားခဲ့ရသည်။

အဲဒီနေ့တုန်းက ဆံပင်အတု ဆွဲချွတ်ခံလိုက်ရတဲ့ သူဌေးမျက်နှာကလေးဟာ ကျွန်တော်စိတ်ကို ထူးဆန်းစွာ ဖမ်းစားသလို ဖြစ်ခဲ့တာပါလို့ အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကျွန်တော်ဟာ ရည်းစားရှိရက်နဲ့ အာရုံထွေပြားတတ်သူလို့ အစွပ်စွဲခံရမှာလား။

အဲဒီအချိန်ကနေ ခုချိန်ထိ သူဌေးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တဲ့ စိတ်တစ်ခုကလွဲရင် သူဌေးဆီက ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ခဲ့မိတာတော့ သေချာပါတယ် သူဌေးရယ် ...။

သူဌေးတို့အိမ်က ထမင်းစားပြန်လာသည့် ညမှာပဲ
နဒီက ရှင်းလုံကို ဖုန်းဆက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုကို ... နဒီကို ခုထိ မတောင်းပန်သေးဘူးလား။”

“ကိုယ်က ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ ကိုယ်ဘာတစ်ခုမှ
အမှားမလုပ်ခဲ့ဘူး နဒီ၊ မင်းသာ ကိုယ့်ရုံးထိလိုက်လာပြီး
ပြဿနာရှာခဲ့တာလေ ...”

“ကိုယ့်ရည်းစားဆီ ဖုန်းဆက်မရလို့ ရုံးကို လိုက်လာတာ
ပြဿနာရှာတာမှ မဟုတ်တာ”

“တော်ပါတော့ နဒီရယ် ...”

“ကဲပါ ... ကိုကိုလည်း မတောင်းပန်နဲ့၊ နဒီလည်း
မတောင်းပန်ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စကို ထားလိုက်တော့၊ အခု
နဒီ ကိုကိုကို တောင်းဆိုစရာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ကိုကို
လိုက်လျောပေးမလား။”

“ဘာတောင်းဆိုမယ် မသိဘဲနဲ့ ကိုယ် ဘယ်လို ခေါင်း
ညိတ်ရမလဲ နဒီရယ်”

“ကိုယ့်ချစ်သူက တောင်းဆိုမှတော့ ဘာမဆို လိုက်လျော
ရမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့။”

သူ နဒီကို အလွန်စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။
“နဒီ တောင်းဆိုမယ့် ကိစ္စက သေးသေးလေးပါ၊ ကိုကို
အလုပ်ထွက်လိုက်ဖို့ပါ”

“ကိုယ် မထွက်နိုင်ဘူး နဒီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူဌေးကို ငြိနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်
သူဌေးက ငြိနေတာကို အားနာနေလို့လား ...”

“မင်းရဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေကို ဆင်ခြင်ပါ နဒီ၊ ကိုယ့်ကို
မစော်ကားပါနဲ့ ...”

“ကိုကို ... ဘာလို့ ဒီအလုပ်ကနေ မထွက်နိုင်အောင်ဖြစ်
နေတာလဲ၊ ကိုကို သူဌေးမ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ
မမေ့စင် ပြောလို့ နဒီသိပြီးပြီ၊ ဒီလိုသူဌေးမျိုးရဲ့ လက်
အောက်မှာ ဘာလို့ ဆက်လုပ်နေဦးမှာလဲ၊ ဒီအလုပ်က
ထွက်ပြီး တခြားအလုပ်သာ ရှာပါ ကိုကို ...”

“ကိုယ် မထွက်နိုင်ဘူး နဒီ ...”

“ရှင်ကလည်း မထွက်နိုင်ဘူး၊ ရှင်သူဌေးကလည်း ရှင်ကို
အလုပ်မထုတ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ တယ်လည်း အတိုင်အမောက်
ညီနေကြပါလား ကိုကို ...”

၂၅၄ ♠ ပုညဝင်

“နဒီ ... မင်း သူဌေးကို ဘာသွားပြောတာလဲ”

“ရှင်ကို အလုပ်ထုတ်ပေးဖို့ သွားပြောတာလေ၊ ရှင်သူဌေးက ရှင်ကိုယ်တိုင် ထွက်စာလာတင်ရင်တောင် စဉ်းစားရဦးမယ်တဲ့၊ ရှင်ဘာသာ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းပဲတွေ့တွေ့၊ ပုန်းပဲပြောပြော သူကတော့ အလုပ်မထုတ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“နဒီရာ ... မင်း ဘာလို့ သူဌေးကို သွားပြောရတာလဲ၊ မင်း တော်တော် အဆင်ခြင်မဲ့တာပဲ”

နဒီကတော့ အမျိုးမျိုး ဂျီကျကာ အလုပ်ထွက်ဖို့ တောင်းဆိုနေသည်။

နဒီ ဘာပြောပြော သူကတော့ သူဌေးနားက ထွက်ခွာသွားဖို့ ဆန္ဒမရှိတာ အမှန်ပင်။

နဒီက သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါသည်။

“ကိုကို အလုပ်ကမထွက်ရင် နဒီ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စောင့်သာကြည့်နေလိုက် ...”

“ရှင်းလုံ နောက်က ကားကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ကိုယ်တို့ ကားနောက်ကို လိုက်နေတယ်လို့ မထင်ဘူးလား။”

သူဌေး စကားကြောင့် သူ စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ် သွားကာ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် နောက်က ကားကို လှမ်း ကြည့်မိသည်။

အဲဒီကားဟာ နဒီတို့ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတွေနားမှာ ဂိတ်လာလာထိုးတတ်တဲ့ နံပါတ်နက် တက္ကသိုလ်တိုက် ရှင်းလုံက မှတ်မိပါသည်။ ဒါ နဒီကလွဲရင် ဘယ်သူဖြစ်ဦးမလဲ။

“ကိုအောင်မောင် ... နောက်က ကား ပြတ်ကျန်ခဲ့အောင် မောင်းပေးပါ”

ရှင်းလုံက ဘေးက ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောရင်း နောက်က ကားကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ အစစ်ပဲပေါ့။

သူဌေးဆီ ရှင်းလုံ မသိအောင် အလုပ်ထုတ်ဖို့

လာတောင်းဆိုသွားတဲ့ နဒီ အပြုအမူအတွက် အားနာလိုမှမဆုံးခင်မှာ နဒီက နောက်တစ်မျိုးတိုးကာ ဆိုးလာတာပင်။

ဒရိုင်ဘာက အလွန်ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သူမို့ ခဏချင်းမှာပင် နောက်က ကားကို မျက်ခြည်ဖြတ်ချထားခဲ့နိုင်သည်။

ထိုအချိန်မှာ နဒီက ဒေါသပုန်ထကာ မေဇင်ဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“မမမေဇင် ... ခုလို မနက်ပိုင်းမှာ ဒေါ်မေမြရာ ရုံးက ထွက်လာရင် ဘယ်တွေကို သွားလေ့ရှိသလဲ ...”

“နဒီက ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

“နဒီ သူတို့ကားနောက်ကို လိုက်လာရင်း မျက်ခြည်ဖြတ်သွားလို့၊ နဒီ အခု ဘုရင့်နောင်လမ်းပေါ်မှာ၊ သူတို့ကားလည်း ခုန ဘုရင့်နောင်လမ်းအတိုင်း မောင်းနေတာ ...”
“ဪ ... ဒါဆို လှိုင်သာယာက စက်ရုံကို သွားတာ ဖြစ်မယ်”

တစ်ဖက်မှ မေဇင်အေးက ဝမ်းသာအားရ သတင်းပေးလိုက်ပါသည်။

“စက်ရုံလိပ်စာ ပြောပါဦး မမေဇင်”

“(...) အထည်ချုပ်စက်ရုံလေ၊ လမ်းထဲဝင်သွားရင် တွေ့လိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့ ... ခုထိ အဲဒီကိစ္စက မပြတ်သေးဘူးလား၊ ဟိုနေ့က နဒီ ပြောတော့ဖြင့် ရုံးလိုက်သွားပြီး

ပွဲကြမ်းပစ်လိုက်တယ်ဆို၊ နဒီ အဲဒီလောက်လုပ်တာတောင် မေမြရာက ရှင်းလုံကို အလုပ်မထုတ်သေးဘူးဆိုတော့ ဟင်း ... ဟင်း ... ဒါ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနဒီ၊ သူဌေး ရာဇဝင်မှာ ဒါမျိုးကိစ္စ မရှိခဲ့ဘူး”

မေဇင်အေးရဲ့ မီးလောင်ရာ လေပင့် စကားကြောင့် နဒီက ပိုပြီး သွေးပူလာပါသည်။

“တို့ ဟိုတစ်နေ့က အဲဒီရုံးက အသိတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့သေးတယ်၊ ကြားရတဲ့ သတင်းကတော့ မကောင်းဘူးနဒီရေ ...၊ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီးတော့သာ နားထောင်တော့၊ ခုဆို လူတကာက ပြောနေကြပြီတဲ့၊ သူဌေးက ရှင်းလုံကို ဆွဲစားတယ်ဆိုလား ...”

“ဟင် ...”

“ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩစရာရှိသေးတယ် နဒီရဲ့၊ ခုဆို ရှင်းလုံမှာတောင် သူဌေးရဲ့ အကျင့်တွေစွဲကပ်ပြီး ရှင်းလုံကိုယ်တိုင် အလုပ်ထုတ်ပစ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေတောင် ရှိလာပြီတဲ့”

“တောက် ...”

နဒီသည် ဖုန်းကို ပိတ်ချပစ်လိုက်ပြီး ကားသမားကို လိပ်စာပြောပြကာ ခပ်မြန်မြန် မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

မကြာခင် နဒီကားက စက်ရုံဝန်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာသည်။ ရှေ့နားမှာရပ်ထားတာ မေမြရာရဲ့ ကားမို့ ဒီနေရာဆိုတာ သေချာသွားသည်။

နဒီက အစောင့်တစ်ယောက်ကို သူဌေးရုံးခန်း
ဘယ်မှာလဲဟု မေးပြီး ထိုသူညွှန်ပြသည့် အဆောက်အဦဘက်
သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

စက်ရုံ ဘေးဘက်က ရုံးခန်းအဆောက်အဦရဲ့
ဆလိုက်မှန်တံခါးကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ရုံးခန်း
တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်ချိန်မှာ ရုံးခန်းထဲရှိ လူအားလုံးက တံခါးဝသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

အလယ်စားပွဲက မေမြရာ၊ ထောင်စားပွဲက ရှင်းလုံး
မေမြရာရဲ့ စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်၊
အားလုံးက ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်နေကြဆဲမှာ နဒီက ရုံးခန်း
ထဲသို့ လျင်မြန်စွာဝင်လာပြီး မေမြရာရဲ့ စားပွဲဘေး စင်လေးပေါ်
က ကြွေပန်းအိုးကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကြိုးမယူကာ လွှတ်ချ
ခဲ့ပစ်လိုက်လေသည်။

“ခွမ်း... ခလွမ်း”

ဟူသော ကြွေပန်းအိုးကွဲသံနှင့်အတူ မြရာက မျက်
လုံးမှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ပြင်းပြစွာ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်
ရမန်းမသိခြင်းနှင့် ဒေါသတရားတို့က မြရာရဲ့ စိတ်ကို ရိုက်ပုတ်
ပစ်လိုက်သည်။ နားတွေ ထူပူအူနေကာ ဘာမှပဲ မကြားတော့
သလို...။ ဟောဒီ နေရာလေးကပဲ အငွေ့ပြန် ပျောက်ဆုံးသွား
တော့သလို...။

မြရာ ရှေ့မှာထိုင်နေသည့် ဂုဏ်သရေရှိ မိတ်ဆွေ

သည် နဒီလုပ်ရပ်ကြောင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်လျက် တံခါးဝဆီသို့
လျှောက်သွားနေချိန်မှာ ရှင်းလုံးက နဒီကို ဆွဲဖက်ချုပ်လိုက်သည်။

“နဒီ ... မင်း ... မင်း ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“လွှတ် ... လွှတ်စမ်းပါ ... ကဲ ... ကဲ”

“ချမ်း ... ချလွမ်း”

နဒီသည် ရှင်းလုံးလက်ထဲမှ အားကုန်ရုန်းထွက်သွား
ကာ မြရာ စားပွဲဆီ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်း
တွေကို လက်နှင့်ယမ်းချလိုက်ပြန်လေသည်။

“နဒီ ... နဒီ ... တော်တော့၊ တော်ပါတော့ကွာ ...”

ရှင်းလုံးသည် နဒီကို အကြမ်းနည်းနှင့်တော့ တား
လိုမရတော့တာကို သိသူမို့ နဒီကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲဖက်
ထားလိုက်ရင်း...

“နဒီ ... ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ စိတ်အေးအေးထား
ပါနော်၊ ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပါနော်”

ဟု တတွတ်တွတ် နားချလိုက်ချိန်မှာ မြရာရဲ့
မှိတ်ထားသော မျက်လုံးတို့ ဖွင့်ဟလာကြလေသည်။

မြရာ မြင်လိုက်ရသည်မှာ ရှင်းလုံးက နဒီကို ရင်ခွင်
ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်လျက် ချောမော့ဖျောင်းဖျနေသော
မြင်ကွင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

မြရာသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ သူတို့နှစ်ယောက်
နားမှ ဖြတ်လျှောက်လျက် ရုံးခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့

၂၆၀ ၃၁ ပုညခင်

သည်။ မြရာရဲ့ ခြေထောက်တွေက လေဟာနယ်ကို နင်းလိုက်
မိသလိုပင်။ ဘာအထိအတွေ့ကိုမှ မသိ၊ ဘာကိုမှ မမြင် မကြား
မိသူတစ်ယောက်လို အသိစိတ်လွတ်လို့နေသည်။

မြရာက ရပ်ထားသော မြရာကားကိုလည်း မမြင်
မိဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်ဆဲ ဒရိုင်ဘာ ကိုအောင်မောင်းက မြရာ
ဆီ ပြေးလာကာ ...

“သူဌေး ... သူဌေး ကားက ဒီမှာပါ”

မြရာ ခြေလှမ်းတွေကို ကားဆီ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး
အသင့်တဲခါးဖွင့်ပေးထားသည့် ကားပေါ် တက်ထိုင်ကာ ...

“ကိုအောင်မောင်း ... ဒီနေရာနဲ့ ဝေးဆေးမှာ ၂ နာရီလောက်
ကားပတ်မောင်းပေးပါ”

“တော်စမ်း ... နဒီ”

မြရာ ထွက်သွားချိန်မှာ ရှင်းလုံက မြရာကို ရန်ပြု
မည်စိုးသဖြင့် ရင်ခွင်မှာ ကပ်ထားရသော နဒီကို တွန်းထုတ်
ပစ်လိုက်မိပါသည်။

“မတော်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီ မိန်းမကို ဘာမှမလုပ်ရဘဲ နဒီ
မတော်နိုင်သေးဘူး၊ သူသွားလေရာကို အရှက်လိုက်ခွဲရမှ
နဒီ ကျေနပ်မယ်”

ရှင်းလုံသည် ရမ်းကားဆူပွက်နေသော နဒီကို စိုက်
ကြည့်ရင်း ဒါ ... ကိုယ့်ရည်းစားပါလားဟုပင် မတွေးရဲအောင်
ဖြစ်ရလေသည်။

နဒီကို အခါခါ စိတ်ပျက်ခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ်က
ယောက်ျားလေးမို့ လမ်းခွဲစကားကို စမပြောရက်ခဲ့ပါ။ နှစ်နဲ့ချီ
ပြီး တွဲလာခဲ့မိတာရော အားနာတာပါရော ပေါင်းကာ နဒီရုပ်

သမ္ဘကို သည်းခံပေးခဲ့တာပင် ...။ သည်းခံရင်း ပင်ပန်းလာခဲ့ကာ ရင်ထဲမှာ နဒီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှမရှိတော့တာကို ကိုယ့်ဘာသာတောင် မသိလိုက်တော့တဲ့ တစ်ခဏမှာ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ သူ့ငွေ့က နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဝင်ရောက်နေရာ ယူခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူသိခဲ့ရပါသည်။

မြတ်နိုး လေးစားခြင်း၊ တာဝန်ယူလိုခြင်း၊ ငဲ့ညှာထောက်ထားခြင်း၊ သနားကြင်နာခြင်းတွေ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းလာခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုဟာ သာယာရင်ခုန်ရုံ အမည်ခံအချစ်တစ်ခုနဲ့ နှိုင်းမရအောင် ကွာခြား လေးနက်ခဲ့တာကိုလည်း သူခံစားခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ... သူ့ငွေ့ဆီက သူ ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူချင်ခဲ့ပါ။ သူ့ငွေ့ သွားချင်တဲ့ လမ်းကြောင်းလေးရှိခဲ့ရင် အဲဒီလမ်းကလေးကို မြှောင့်ဖြူးချောမွေ့စေပြီး သူ့ငွေ့ သက်သောင့်သက်သာ သွားနိုင်အောင် သူ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက နေ ကူညီခွင့်ရလျှင် ကျေနပ်နိုင်ပြီ။

“ကိုကို ... တကယ်တော့ ရှင်ဟာ သူ့ငွေ့မနားကပ်ပြီး ချူစားချင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးပဲ သိလား၊ အဲဒါ ရှင်ကိုယ်ရှင် သိရဲ့လား။”

နဒီက သူ့အကျင့်အတိုင်း မဆင်မခြင် ပြောခဲ့လိုက်ပြန်သည်။ နဒီစကားအတွက် သူ ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါ။ နဒီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချစ်ခြင်း ...၊ မုန်းခြင်း ...၊ ဒေါသ ...။

သောက ... ဘာဆိုတာမှ မခံစားရတော့ဘဲ နဒီကို သူ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုကို ... ကိုကို ဒီအလုပ်က မထွက်ရင် နဒီနဲ့ လမ်းခွဲရုံပဲ ရှိတော့တယ် ...”

“ကောင်းပြီ နဒီ၊ ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲကြရအောင်ပါ ...”

သူက အေးချမ်းစွာပင်ပြန်ပြောတော့ နဒီက ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ ...

“ရှင်က ဘယ်တုန်းကတည်းက လမ်းခွဲဖို့ အခွင့်အရေးကို စောင့်နေတာလဲ”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့လို့ပါ”

“နဒီကလည်း ရှင်လို ယောက်ျားပိုင်းလုံးဇာတ် ခင်းနေတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို မနုမ္မောပါဘူး၊ သွားစမ်းပါ ... နဒီနားမှာ ရှင်ထက်သာတာတွေ အများကြီးဆိုတာ ရှင်မှတ်သွားလိုက် ...”

နဒီက သူ့ရှေ့မှ ခုခနဲ လှည့်သွက်သွားလေသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူဌေးက ပြောင်းလဲသွား
ခဲ့လေသည်။

ဟိုအရင်က သူဌေး သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
တာနှင့် သူဌေး ဘာလိုချင်လဲဆိုတာ သူသိသလို သူက သူဌေး
ကို တစ်ချက်ကြည့်ရုံနှင့် သူ ဘာပြောချင်လဲဆိုတာကို သူဌေးက
သိနားလည်သည်အထိ စိတ်ချင်း နီးစပ်ခဲ့သည်။

သူတို့ အခြေအတင်စကားတွေ ပြောခဲ့ကြဖူးသည်။
ငြင်းခုံ ကွဲလွဲခဲ့ကြဖူးသည်။

သူဌေးကြောင့် သူ ရယ်မောခဲ့ဖူးသလို သူ့ကြောင့်
သူဌေးလည်း ရယ်မောခဲ့ရဖူးသည်။

သူဌေးနဲ့ သူ့ကြားမှာ ပြောစရာ စကားတွေလည်း
အများကြီး ရှိနေခဲ့ဖူးသည်။

ခုတော့ ... သူဌေးက အလုပ်ကိစ္စကလွဲရင် ဘာ

စကားတစ်ခွန်းမှ အပိုမပြောတော့ဘဲ အေးစက်နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့
သည်။ သူဌေးရဲ့ အကြည့်တွေဟာလည်း အေးစက်နေခဲ့သည်။

သူဌေးက အပိုစကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးမပေးတာ
မို့ ရှင်းလုံကလည်း အလိုက်တသိ ငြိမ်သက်လျက် ခိုင်းသမျှ
လုပ်ပေး၊ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နေခဲ့ရသည်။

သူဌေးက သူ့ကို အလုပ်ထွက်ဖို့ မပြော ...။

သူကလည်း အလုပ်ထွက်ခွင့် မတောင်းခဲ့ပါ ...။

တစ်နေ့ ... သူ ရုံးရောက်တော့ ရုံးက ဝန်ထမ်း
ကောင်မလေးက ဝမ်းသာအားရ ဆီးပြောပါသည်။

“ကိုရှင်းလုံရေ...သတင်းကောင်း ယေးစရာရှိတယ်၊ သူဌေး
က ရုံးမှာကပ်ထားတဲ့ အတင်းမပြောရတို့၊ အလှမပြင်ရ
တို့တွေ ရေးထားတဲ့ စာရွက်ကို ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်
သိလား၊ ပြီးတော့ ရုံးမှာ စည်းကမ်းရှိရှိ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နေကြဖို့လည်း ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းတာပေါ့”

“သူဌေးကြည့်ရတာ ခုတလော နူးညံ့လာသလိုပဲ၊ အရင်
လောက်လည်း ဆူဆူပူပူ မလုပ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကိုလည်း လိုက်မကြပ်တော့ဘူး”

ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ပျော်ရွှင်နေပုံရတာမို့
သူလည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးကာ သူဌေးရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
သည်။

၂၆၆ ၃၁ ပုညခင်

ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်သာ သူဌေးက နူးညံ့လာတယ်
ဆိုပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာတော့ တင်းမာအေးစက်နေသလိုပင်။

သူက သူဌေး စားပွဲရှေ့မှာ သွားရပ်မိရင်း ...

“ကျေးဇူးပါပဲ သူဌေး...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ဝန်ထမ်းတွေကို နားလည်မှုပေးလို့ပါ။”

“ထိုက်သင့်တဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးသင့်တယ်ထင်လို့ ပေး
လိုက်တာပါ။ မင်းလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရပါ
တယ်။ ရှိသင့်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပတ်သက်မှုမျိုးကို
လည်း ကိုယ်ခွင့်ပြုပါတယ်။ အလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်ဘူးဆိုရင် မင်းချစ်သူ ကောင်မလေးနဲ့ ဖုန်းပြောတာ
မျိုး၊ အားလပ်ချိန်မှာ တွေ့တာမျိုးတွေလည်း လုပ်နိုင်
တယ်။ တစ်ဖက်က ကျေနပ်မှ မင်းလည်း လုပ်ငန်းခွင်မှာ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အလုပ်လုပ်နိုင်မှာပေါ့။ ကိုယ် မင်းအတွက်
ရော အားလုံးအတွက်ရော အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစား
ပြီး လိုက်လျောသင့်တာကို လိုက်လျောလိုက်တာပါ။ ကဲ
ခဏနေ အစည်းအဝေး စမယ်၊ အစည်းအဝေးခန်းထဲ
မင်းသွားနှင့်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ထားလိုက်ပါ...”

သူဌေးက သူပြောချင်တာပြောပြီး သူ့ကိုတော့
ပြန်ပြောခွင့် မပေးခဲ့ပါ ...။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် ၃၁ ၂၆၇

သူ ... သက်ပြင်းချကာ သူဌေးရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့

ရပါသည်။

နားလည်မှုတွေ လွဲကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ သူဌေးရယ်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

မြရာအဖို့ ဒီအနေအထားကို

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် ၃၁ ၂၆၉

မြရာအဖို့ ဒီအနေအထားကို လက်ခံလိုက်ပြီး ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ် ထည်ထည်ဝါဝါ နေလိုက်ရုံပဲရှိတော့သည်။

ရှင်းလုံဟာ မေမြရာရဲ့ လခစားဝန်ထမ်း။ အလုပ် အပေါ် တာဝန်ကျေတဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာကို ပဲ မြရာ အသိအမှတ် ပြုရလိမ့်မည်။

ဒါဟာ ... စည်းတစ်ခုခြားလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ... မြရာဘဝမှာလည်း လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် သော အလုပ်တစ်ခုကို တွေ့ဝေမနေဘဲ လုပ်ဖို့ မြရာက ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။

မြရာဆီက အဖြေမရဘဲ သင်္ဘောတက်သွားသော ရဲရင့်က နိုင်ငံတစ်ခုမှာ ကမ်းကပ်တုန်း မြရာထံသို့ ဖုန်းဆက်၍ အဖြေတောင်းချိန်မှာ မြရာက အဖြေတစ်ခု ပေးလိုက်ပါသည်။

“နင်ပြန်လာရင် လက်ထပ်ပါမယ် ရဲရင့် ...”

မြရာ အိပ်မယ်လို့ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်တိုင်း ထို့မြင် ကွင်းက မြရာရဲ့ အာရုံထဲမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတတ်တာမို့ အလန့်တကြား မျက်လုံးပြန်ဖွင့်မိတဲ့အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ ပါ။

ရှင်းလုံက နဒီကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်လျက် ချောမောနေသော မြင်ကွင်းက မြရာရဲ့ အာရုံထဲမှာ ဖျောက်မရ ပြုမရ စွဲမြဲနေခဲ့သည်။ ထို့မြင်ကွင်းကို ပြန်တွေးမြင် ယောင်မိတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲက တစစ်စစ် နာချင်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒါဟာ အမှန်တရားပါပဲဟု မြရာ က တွေးမိသည်။

ရှင်းလုံနဲ့ နဒီဆိုတာ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီး မေမြရာ က ရှင်းလုံရဲ့ အလုပ်ရှင် သူဌေးမ ဖြစ်သည်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဘာနဲ့မှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ မရဘူးထင်သည်။

“ရှင်းလုံ ... ခဏ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူဌေး”

“မင်းကို ကိုယ် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု လွှဲပေးချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ကိစ္စက Wedding ကိစ္စပဲ ရှင်းလုံ၊ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု ဖြစ်မြောက်တဲ့အထိ ကိစ္စအဝဝကို မင်း ဆောင်ရွက်ပေးရလိမ့်မယ်”

ရှင်းလုံက သူဌေးပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် မှတ်သားနေရင်း ...

“ဘယ်သူ့ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စလဲ သူဌေး”

“ကိုယ့် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စပဲ ... ”

“ဗျာ ... ”

ရှင်းလုံက နားကြားများမှားသလားဟု ဝေဖန်သုံးသပ်ကာ သူဌေးကို မော့ကြည့်မိသည်။ သူဌေးကတော့ သူ့ကို အလုပ်ရှင် သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်သဘောအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေရင်း ...

“မင်းလည်း ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိမှာပေါ့၊ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ အရမ်းအချိန်ပေးရတယ်လေ၊ ကိုယ့်မှာ အချိန်မရှိတာလည်း မင်းအသိပဲ၊ ကိုယ့်သတို့သားက ရဲရင့်လေ ... ၊ မင်းနဲ့ တစ်ခါ မိတ်ဆက်ပေးဖူးပါတယ်၊ သူက သဘောတက်သွားတာ နောက်တစ်လဆို ပြန်လာတော့မယ်၊ သူပြန်ရောက်တာနဲ့ လက်ထပ်ကြမှာဆိုတော့ ဒီက လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ကြိုစီစဉ်ထားရလိမ့်မယ်၊ တချို့ကိစ္စတွေကျတော့ ကပ်ပြီး စီစဉ်လို့ မရဘူးလေ၊ ဥပမာ ဖိတ်စာအပ်တာတို့၊ အဝတ်အစား ချုပ်တာတို့၊ Hotel Date ယူတာတို့၊ တီးဝိုင်းရက်ချိန်း ယူရတာတို့၊ ဒါတွေက သူမလာခင် ကြိုလုပ်ထားမှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စတွေ ... ၊

“ရှေ့တစ်ပတ်ကျရင် ကိုယ် စင်ကာပူကို ခဏသွားရမယ့် ကိစ္စလည်း ရှိတော့ ဒီကိစ္စကို ကိုယ် လှည့်ကြည့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးဖြစ်တဲ့ မင်းကပဲ ကိစ္စတွေအားလုံးကို ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ် ... ”

ရှင်းလုံက သူဌေးကိုးကြည့်ရင်း ရင်ဘတ် တစ်နေရာက နင့်နာလာပါသည်။

တမင်သက်သက် ကျွန်တော့်ကို ခံစားစေချင်လို့ လား သူဌေးရယ် ...။ အဲဒီလောက်ထိ လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး။ သူဌေးရဲ့ အေးစက်စက်အကြည့်တွေနဲ့တင် လုံလောက်နေပါပြီ။

“မင်္ဂလာဆောင်ရက်ကတော့ ရှေ့လ နောက်ဆုံးပတ် တနင်္ဂနွေဆို ရပြီ။ ဗေဒင်တွေ ဘာတွေ တွက်ချက် ရက် ရွေးတဲ့ ကိစ္စတွေ လုပ်စရာမလိုဘူး။ ကိုယ် အဲဒါတွေ မယုံကြည်ဘူး။ ဆီဒီးနားမှာ ရက်ချိတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ အချိန်က မနက်ပိုင်းနဲ့ နေ့လယ်ပိုင်း တစ်ခုခုဆို အဆင်ပြေတယ် ...။

“ဖိတ်စာဒီဇိုင်းက သိပ်ဖန်စီဖြစ်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး။ မင်းလည်း ကိုယ် ဘာကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိတဲ့သူပဲ။ ကိုယ်ကြိုက်လောက်တဲ့ ဒီဇိုင်းတစ်ခုခု ရွေးလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကို လာပြပေါ့။ ကိုယ့်အဆင်အတန်းနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးတော့ ဖြစ်ပစေ ...။ တီးဝိုင်းကိစ္စ ကိုလည်း ကိုယ်ခေါင်းမစားချင်ဘူး။ မင်း အဆင်ပြေမယ် ထင်တဲ့ ဝိုင်းနဲ့ ချိတ်လိုက်တော့၊ အဝတ်အစားကိစ္စကတော့ ကိုယ် စင်ကာပူက ပြန်လာမှပဲ ဒီဇိုင်းနာဆီမှာ ကိုယ်တိုင်းသွားပေးလိုက်မယ်။ ကဲ ... ဘာမရှင်းတာ ရှိသေးလဲ ...။”

မရှင်းတာကတော့ အားလုံးပါပဲဟု နှိမ့်လျှော့ပြောချင်သော်လည်း မပြောရဲပါ။

“မရှိပါဘူး သူဌေး ...။”

“ဒါဆို ... သွားနိုင်ပြီ”

ကောင်းပါပြီ သူဌေးရယ် ...။ ဘာမဆို သူဌေးသဘောကျ လုပ်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှပြောပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။

ရှင်းလုံသည် သူဌေးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပမည့်ရက်ကို မှတ်သားကာ ဟိုတယ်ထဲမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထွက်လာပါသည်။

မင်္ဂလာကိစ္စတွေကို လိုက်လုပ်နေရပေမယ့် သူဌေး မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို သူ ခုထိ မယုံနိုင်သေးပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူဌေး နောက်နေတာများလားဟုပင် ထင်မိပါသည်။

စိတ်ခံစားမှုဆိုတာ သိပ်များသွားပြီဆိုရင်လည်း ဘာမှ ထပ်ခံစားလို့မရတော့အောင် ထုန်ဟုန်နေသွားတတ်တော့ အမှန်ပါပင် ...။

ပထမပိုင်း ရက်တွေမှာ ရှင်းလုံက ဒီကိစ္စတွေကို သွားလာဆောင်ရွက်နေရင်း မျက်ရည်ဝဲကာ တစ်နေရာရာမှာ ချောင်ကပ်ကွယ်ပုန်းပြီး အားပါးတရ ငိုချချင်မိတတ်သည်။

သူဌေးမျက်နှာကို မြင်တိုင်းလည်း စိတ်မခိုင်စွာ မျက်ရည်ဝဲလာမြဲမို့ အကြိတ်မျက်နှာလွှဲရသည်။ သို့သော် ခုချိန်မှာတော့ နှလုံးသားက ထူသားပေသားကျသွားလေသလားတော့ မသိ ... မင်္ဂလာကိစ္စတွေကို စိတ်ခံစားချက်မဲ့စွာ လိုက်လုပ်နေခဲ့မိသည်။

ရှင်းလုံရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ...။ ဖိတ်စာရွေးတာ၊ ရက်ချိတ်တာ၊ ဘာဘာညာညာ ထွေလီကာလီ ကိစ္စလေးတွေကို လိုက်လုပ်ရင်း သူဌေးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ဆိုတာကို မေ့လျော့ထားမိသည့်အခါတွေလည်း ရှိသည်။

“ရှင်းလုံရေ... Furniture ဆိုင်ကိုသွားပြီး အိပ်ရာခန်းနားပစ္စည်းတွေပါ တစ်လက်စတည်း ဝင်ကြည့်လိုက်ပါဦး။”

ဟု သူဌေးက ရက်ရက်စက်စက် ခိုင်းလျှင်လည်း ခုတင် ဗီရိုကအစ မွေ့ရာ ခေါင်းအုံးအဆုံး အသေးစိတ် ရွေးချယ်ကြည့်ရှုပေးရတာပင်။

သူဌေး စင်ကာပူကို ထွက်သွားသည့် တစ်ပတ်လောက် အချိန်ကာလမှာတော့ သူဌေးရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ထားခဲ့ရသည့် သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ ခွေခေါက်ပုံကျ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

မျက်တွင်းဟောက်ပက် အိပ်ရေးအပျက်ပျက်နှင့် သုံးလေးရက်အတွင်းမှာ သုံးနှစ်စာမက အိုစာကျသွားခဲ့ပြောသူ့ကို ကျော်လတ်က ...

“မင်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာကွာ၊ သွားရင်း လာရင်း စိတ်တွေ ဘာတွေလွတ်ပြီး မျက်စိထဲ ဘာမှ မမြင်တော့ဘဲ ကားတွေ ဘာတွေ တိုက်မိနေဦးမယ်၊ ဒီလောက် ဒုက္ခခံမနေစမ်းပါနဲ့...၊ အလုပ်သာထွက်လိုက် စမ်းပါ”

“သူဌေး မထုတ်သရွေ့တော့ ငါမထွက်နိုင်သေးဘူး”

“ဟိုကလည်း မင်း ထွက်မယ် မပြောသရွေ့ ထုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ကျော်လတ်... ဒီမှာကြည့်စမ်း... ဒီဖိတ်စာဒီခိုင်းလောက် ဆို သူဌေး ကြိုက်လောက်မလား”

“ရူးကွာ၊ ရူး၊ ရူး...”

ကျော်လတ်က ရှင်းလုံ နံဘေးမှ စိတ်ပျက်လက် ပျက် ထသွားသည်။ ရှင်းလုံကတော့ နံဘေးပတ်ပတ်လည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖိတ်စာ နမူနာတွေ၊ ပရိဘောဂ ဒီဇိုင်းစာရွက် တွေ ပြန်ကျလျက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက်ယူရွေးချယ်နေသည်။

ဒီလိုနှင့် သူဌေး နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမည့်ရက်ကို ရောက်တော့ ရှင်းလုံက ဝတ်နေကျ ယူနီဖောင်းဖြစ်သည့် ယော ပုဆိုး အပြာနှင့် ကော်လံတုံး ရှပ်ဖြူလက်ရှည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားကာ သူဌေးကို လေဆိပ်မှာ သွားကြိုလာရသည်။

သူဌေးက ကားပေါ်မှာ ထိုင်ထိုင်ချင်း သူ့ကိုလှမ်း မေးသည်။

“ကိစ္စဝိစ္စတွေ တော်တော်ပြီးနေပြီလား ရှင်းလုံ

“ပြီးပါပြီ သူဌေး၊ ဟိုတယ်ရက်လည်း ယူပြီးပါပြီ၊ တီးခိုင်း ရက်လည်း ချိတ်ပြီးပြီ၊ ဖိတ်စာလည်းအပ်ပြီးပြီ၊ ပရိဘောဂ တွေလည်း ဝယ်ထားပြီးပါပြီ၊ သူဌေးအတွက် ဝတ်စုံ အတိုင်း သွားပေးဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“အိုကေလေ... ဒါဆို ခုပဲ ဒီခိုင်းနာအိမ်ကို ဝင်ပြီး တိုင်း လိုက်ရအောင်၊ မနက်ဖြန်ကျ သီးသန့် တစ်ရက် အချိန် မပေးရတော့ဘူးပေါ့”

ရှင်းလုံက ကားကို ဒီခိုင်းနာအိမ်ဘက်သို့ မောင်း ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

သူဌေး အခန်းထဲမှာ အင်္ကျီဝင်တိုင်းနေချိန်မှာ သူက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်ကျန်ခဲ့ရသည်။

ခဏနေတော့ သူဌေးက အခန်းထဲမှ ထွက်လာ တာမို့ သူက သူဌေးဆီ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး...

“ပြီးပြီလား သူဌေး...”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် သတို့သား အတွက်က ကျန်နေသေးတယ်”

သူဌေးက ရှင်းလုံကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ့် သတို့သားနဲ့ မင်းနဲ့က ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား

၂၇၈ ၃၁ ပုညဝင်

ချင်း သိပ်မကွာဘူး၊ သူ့အတွက် မင်းအတိုင်းပဲ ပေးခဲ့
လိုက်တော့၊ သူ့လာမှပဲ ဖန်တင်ချခိုင်းလိုက်တော့မယ်၊
ကဲ ... ဝင်သွားလိုက်တော့၊ ကိုယ် ကားထဲကပဲ စောင့်
နေလိုက်မယ်”

သူဌေးက ပြောပြီးတာနှင့် သူရှေ့ကနေ ထွက်သွား
နှင့်သည်။

ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား
သူဌေးဟု သူ အော်ဟစ်ကာ မေးချင်လာသည်။

သူ့စိတ်ကို သူဌေး မသိလို့ ဒီလိုတွေ ခိုင်းနေခဲ့တာ
လား ...။ ဒါမှမဟုတ် ...

သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သူဌေးက ဂရု
မစိုက်တော့တာလား ...။

အလုပ်စဝင်တဲ့ အချိန်ကနေ အခု အချိန်ထိဆို
တစ်နှစ်နီးပါးရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ အချိန်ကာလတွေမှာ သူဌေးနဲ့အတူတူ
အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းလာရင်း သူဌေးနဲ့ တစ်ရက်တောင်
မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်တော့တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို သူဌေးက မရိပ်
မိတာလား ...။

ခုလို ... ရက်ပိုင်းလောက်လေး သူဌေး ခရီးထွက်
သွားခဲ့ချိန်မှာ သူဌေးမရှိတဲ့ နေ့ရက်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် နေမရ
ထိုင်မရ ယောင်ချာချာဖြစ်နေခဲ့တာကိုလည်း သူဌေးသိအောင်
ကျွန်တော့်မှာ ပြောခွင့်မရှိတော့ပါဘူး သူဌေးရယ် ...။

ဆံခြည်တစ်မျှင်မဝေးချင် ၃၁ ၂၇၉

ရက်စက်နိုင်သမျှ ရက်စက်လိုက်ပါ။
ကျွန်တော် အရှုံးပေးပါတယ် ...။

“မြရာ ...”
“ဟင် ... ရဲရင့်”

အဲဒီနေ့က မြရာရဲ့ ရုံးခန်း တံခါးဝမှာ ရဲရင့်ကို
ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ မြရာသည် သရဲ သဘက်ကို
ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသလို လန့်ဖျပ်သွားမိပါသည်။

“ငါ့ကိုမြင်တာများ သရဲတွေ့တာ ကျနေတာပဲ၊ လန့်ဖျပ်
သွားလိုက်တာ ...”

“နင်က အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး
ရောက်ချလာတာကိုး”

“ငါက ငါ့သတို့သမီး ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားအောင်
အကြောင်းမကြားဘဲ ပြန်ခဲ့တာလေဟာ ... ၊ နင်ကြည့်
ရတာတော့ သတို့သား ပြန်လာတာတောင် ဝမ်းသာပုံ
မရပါလား ...”

“ဒီလောက်လေးနဲ့ လှုပ်ခတ်ရအောင် ဆယ်ကျော်သက်
တွေမှ မဟုတ်တော့တာ ...”

“ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့် သတို့သမီးဆိုတာ
အနည်းနဲ့အများတော့ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်လေး ဖြစ်နေ
တတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

ရဲရင့်က မြရာရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း စကားတွေပြော
နေချိန်မှာ မြရာစိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်စပြုလာသည်။

ဖုန်းတွေပြောကာ မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ဖို့ လက်ခံ
သဘောတူခဲ့ပြီးပေမယ့် တကယ်တမ်း မြရာရှေ့ကို သူပြန်ရောက်
လာချိန်မှာ ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ တုန်လှုပ်စပြုလာသည်။

သို့သော် ... အားလုံး ကောင်းပြီကောင်းရက်
သဘောတူထားပြီးပြီမို့ ဒီအချိန်မှာ ဘာကိုအကြောင်းပြပြီး ငြင်း
ပယ်ရမှန်း မသိပါပေ ...။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ဘာတွေ
များ ကြိုတင်စီစဉ်ပြီးပြီလဲဆိုတာ ...”

“တော်တော်များများ ပြီးနေပါပြီ ...”

“ဟုတ်လား ... နင်တစ်ယောက်တည်း လိုက်လုပ်နေရတာ
လား ...”

“ငါ့မှာ စက္ကယရီ ရှိသားပဲ၊ သူ့ကိုပဲ ခိုင်းသင့်တာ ခိုင်း
ရတာပေါ့ ...”

“ဪ... ဪ... စက္ကထရိုက် အသစ်လား၊ အဟောင်းလား...”

“ရှင်းလုံပဲလေ...”

“ဪ... ဪ... သူပဲ လိုက်လုပ်ပေးနေတာလား၊ အားနာစရာတော့ ကောင်းနေပြီ၊ တွေ့မှ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရဦးမယ်၊ မြရာ... နင့်ကြည့်ရတာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ နေမကောင်းဘူးလား။”

“ကောင်းပါတယ်၊ ခုတလော အလုပ်ပင်ပန်းပြီး stress တွေ များနေလို့ပါ”

“အဲကွန်းခန်းထဲမှာ ချွေးတွေလည်း ထွက်လို့၊ နင်တော့ ပျားတော့မယ်ထင်တယ်”

“ရဲရင့်... နင် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ငါ့ဆီလာတာလား၊ ပြန်နားဦးလေ၊ ညနေမှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့တာပေါ့”

“ကိုယ့်သတို့သမီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ နားဖို့မလိုတော့ အောင် အားပြည့်လာပါပြီဟာ... နင်နဲ့ ငါက ဖုန်းနဲ့ပဲ ချစ်သူဖြစ်ရသေးတာဆိုတော့ အခုက ချစ်သူဖြစ်ပြီး ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့အချိန်ပဲလေ၊ အလုပ်ကိစ္စကို ခဏနားပြီး ကိုယ်တို့ နွေးနွေးထွေးထွေး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်လေ... ဘယ်နှယ်လဲ”

“ငါ အလုပ်ရှိသေးတယ်”

“ကိုယ့်သတို့သမီးအသံကလည်း မပျော့ပျောင်းလိုက်တာ”

မြရာသည် ရဲရင့်ရဲ့ တရင်းတနှီးစကားတွေကို ခုခံပြောဆိုရင်း ခေါင်းနားပန်းတွေပင် ကြီးချင်လာသည်။

ရဲရင့်က ရှေ့သို့တိုးကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် မြရာရဲ့ လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ မြရာက ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုန်းရင်း...

“ရဲရင့်... နင် လက်မပါနဲ့...”

“အဲဒါ သူငယ်ချင်းတုန်းက ပြောနေကျ စကားလေ၊ အခု ပြောဖို့မသင့်တော့ဘူး”

“ရဲရင့် နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ရုံးခန်းမှာ ဗရတ်ဗရက် လာမလုပ်စမ်းနဲ့”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း လက်မပါဘူး၊ စကားပဲပြောတော့မယ်”

ရဲရင့်က နောက်ဆုတ်ပြန်ထိုင်ကာ မြရာကို ကျီစယ်သလို အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်နေရင်း...

“ဪ... နင့် စက်ကပ်ကြေးအဟောင်း မေစင်အေးအကြောင်း ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က နင့်အကြောင်း သွားပုပ်လေလွင့် ပြောတဲ့နေရာမှာ ထိပ်တန်းပဲဟ၊ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့ရည်းစားက ငါတို့သဘောမှာပဲ ငါ့လက်အောက် ဝန်ထမ်းပေါ့ဟာ... ငါတို့တွေ အားဘဲ

အချိန်မှာ စကားစုပြောကြရင်း မေဇင်အေး ပြောသမျှကို သူ့ဘဲက ငါတို့ကို ဖောက်သည်ပြန်ချတာပေါ့ ... ၊

“မေဇင်အေးက ပြောတယ်တဲ့ ... ၊ ဒေါ်မေမြရာ ဆိုတဲ့နာမည်ကြီးသူဌေးမက သူ့လက်အောက်က ဝန်ထမ်းလေးကို အောက်ကျ နောက်ကျ လိုက်ချစ်နေရတာတဲ့၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော အဲဒီဝန်ထမ်းလေးနဲ့ မခွဲနိုင်ရှာဘူးတဲ့၊ ကောင်လေးမှာ ရည်းစား ရှိနေတာတောင်မှ မရမကကို လိုက်ခဲ့တာတဲ့ ... ”

ရဲရင့်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေချိန်မှာ မြရာက အကြောင်းပြချက် ရပြီဟု တက်ကြွလာကာ “ဒီမှာ ရဲရင့် ... နင် ဒီစကားတွေ ပြောနေတာဟာ ငါ့ကို မယုံလို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို မယုံကြည်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငါက ဘာလို့ လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကိစ္စကို ဒီမှာပဲရပ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ နင် ငါ့ကို ရှင်းလုံနဲ့ ဘာထင်ထင် ငါ့ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ခုချိန်ထိ ရှင်းလုံနဲ့ ငါနဲ့က ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ၊ ကင်းရှင်းလွန်းလို့ပဲ ငါ့မင်္ဂလာကိစ္စတွေကိုတောင် သူ လိုက်လုပ်ပေးနေတာ၊ ဒါကို သံသယထားနေတာ နင်သိပ်လွန်တာပဲ၊ နင်နဲ့ငါဟာ ဘယ်လိုမှ အိမ်ထောင်ဘက် မဖြစ်ထိုက်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ... ”

“ဟား ဟား ... ဟား ဟား ... ဟား”

“ဟင် ... နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

မြရာသည် ပြောခွင့်ရတုန်းမှာ အဆက်မပြတ် ဆိုသလို မျက်စိစုံမှိတ်၍ ဖိဖိပြောနေဆဲ ရဲရင့်ရဲ့ ရယ်မောသံကြီးကြောင့် ငြိမ်သွားကာ ရဲရင့်ကို အူကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရဲရင့်က အားရပါးရ ရယ်မောရင်း ...

“ဪ ... မြရာ ... မြရာ ... သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ သနားစရာလည်း ကောင်း၊ ရယ်စရာလည်းကောင်းတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းမပါလား ... ”

“ရဲရင့် ... နင် ... ”

“မြရာရယ် ... နင့်အမူအရာတွေ၊ နင့်စကားတွေက ဒီလောက်သိသာနေတာ ငါက နင့်စိတ်ကို မရိပ်မိဘဲ နေမလား၊ ငါ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း ငါအသိဆုံးပါ၊ နင့်မှာ နင့်စိတ်နင် လှည့်ဖျားပြီး ငါနဲ့ လက်ထပ်မယ်ပြောပြီး ကတည်းက ငါပြန်လာမှာကို ကြောက်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား ... ၊

“ဖုန်းထဲမှာ ငါနဲ့ စကားပြောတိုင်းလည်း နင့်အသံက အသက်မှမပါတာ၊ နင် ငါ့ကို ရုတ်တရက် တွေ့တော့ ခုလို ကယောင်ချောက်ချားတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုအကြောင်း ပြပြီး ငြင်းရင်ကောင်းမလဲလို့ အကြောင်းပြချက် ရှာနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါက မေဇင်အေးအကြောင်း ပြောလိုက်တော့

၂၈၆ ၃၁ ပုညဝင်

နင့်ခမျာ အကွက်ရပြီဆိုပြီး အားရပါးရ ပြောနေလိုက်တာများ ငါ နင့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေတာတောင် နင် မမြင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။”

မြရာသည် မှန်လွန်းသော ရဲရင့် စကားကြောင့် အနေရခက်ကာ မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေဆဲ ...

“နင် ငါ့ကို တကယ် လက်မထပ်ချင်ပါဘူး၊ နင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံစမ်းပါ မြရာ၊ နင် ရှင်းလုံကို ချစ်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

မြရာက မဖြေဘဲ ငြိမ်နေပြီးမှ တစ်မိမိမျှ မျက်ရည်စို့လာကာ ...

“ဟုတ်တယ် ရဲရင့် ... ငါဝန်ခံပါတယ်၊ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်နေခဲ့မိပါတယ် ...”

သတို့သားဝတ်စုံထုပ်ကို ပွေ့ပိုက်လျက် ရုံးခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေခဲ့သော ရှင်းလုံသည် ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ အေးလျက် ခြေဖျား လက်ဖျားတွေပင် အေးစက်လာရချိန်မှာ ရဲရင့်က ရုံးခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာပါသည်။

ရဲရင့်က ရှင်းလုံကို တွေ့တော့ ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်ရင်း ...

“လက်ထဲက ဘာတွေလဲ ရှင်းလုံ ...”

“ကိုရဲရင့်အတွက် သတို့သားဝတ်စုံပါ ...”

“ဟုတ်လား ... မင်းပဲ ဝတ်လိုက်ပါတော့ကွာ ...”

ရဲရင့်က ရှင်းလုံရဲ့ ပခုံးကို ပုတ်၍ ခပ်ပြုံးပြီး ပြောလိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခပ်ဟဟ မှန်တံခါးကြော့မှ ခြေရာခံ

၂၀၈ ၃၉ ပုညခင်

မျက်နှာကလေးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာကာ ရှင်းလုံကို တွေ့တော့
အံ့သြ ထိတ်လန့်သွားပါသည်။

ရှင်းလုံသည် တစ်ခုခုပြောဖို့ အားယူလျက် တံတွေး
အခါခါ မျိုချနေလိုက်မိပြီးမှ ...

“သူဌေး ... ဒီဝတ်စုံ ကျွန်တော် ဝတ်လိုက်ရမလား ... ”

ဟု အရဲစွန့်ကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ မြရာက
မဆိုင်းမတွပင် ...

“ဝတ်ပေါ့ ... ”

ဟု လွတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်ပြီးမှ ရှက်ရွံ့သွားကာ
သူဌေးပီပီ ဟန်ချီချီလေး မာန်တင်းလျက် ...

“ကဲ ... ကဲ ... အဲဒီမှာ ရပ်မနေနဲ့၊ ဝင်စရာရှိ ဝင်၊ ထွက်
စရာရှိ ထွက်၊ အချိန်မရှိဘူး၊ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောကာ ရှင်းလုံကို ကျောခိုင်းလျက် အပြုံး
မျက်နှာကလေးကို ဖွက်ရင်း အစည်းအဝေးခန်းမဘက်သို့ လျှောက်
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မင်းနဲ့ ဆံခြည်တစ်မျှင်လေးတောင်ဝေးဖို့ အင်အား
မရှိတော့လို့ ကိုယ့်နောက်က ထပ်ချပ်လိုက်ခဲ့ပါတော့ ရှင်းလုံ
ရယ် ... ။

ပုညခင်

19 : 40 Pm

28.8.2010

